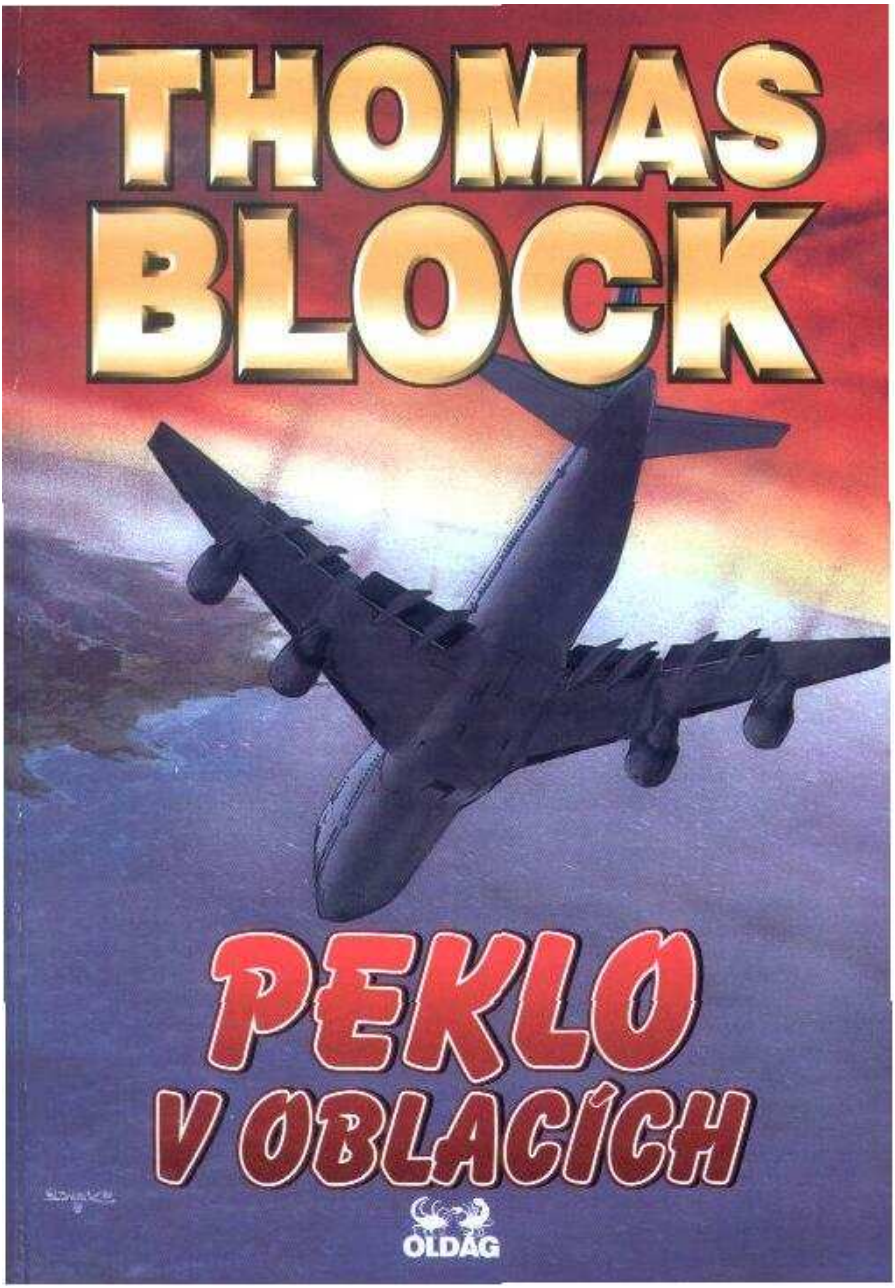

THOMAS
BLOCK
PEKLO
V OBLACÍCH
OLDAG

Někomu, někam

Srdečný dík dobrým přátelům za to,
že mi ukazují a říkají věci, které mohu použít.

Ridi, Pagliaccio	Směj se, paňáco,
sul tuo amore infranto	konec je milování.
Ridi del duol che	Směj se, že vše na světě
ť avvelena il cor.	ďábel ti vzal.

Canio, 1. jednání
Komedianti

Můžete vzít nejudatnějšího námořníka,
nejodvážnějšího letce nebo nejstatečnějšího vojáka,
a když je posadíte k jednomu stolu — co dostanete?
Všechen jejich strach.

Winston Churchill

Prolog

Kapitán Ned Lange zuřil tak, že se mohl jen stěží soustředit na řadu osvětlených palubních přístrojů na předním panelu letounu — na řídicím panelu, který měl sotva šedesát centimetů před sebou. „Už jsem ti to jednou *řekl.* Chci klesnout na tři tisíce!“ prohlásil Lange rozčileným hlasem. „A chci, abys s tím začal *okamžitě!*“

„Jasně, jo, samozřejmě,“ odpověděl první důstojník Jay Bridges a mírně se zavrtěl v palubním křesle druhého pilota ve ztemnělé pilotní kabině. „Jenom jsem se snažil pomoct,“ dodal tónem, ve kterém byla jistá stopa sarkasmu. „Proto jsem navrhoval, abychom zůstali v cestovní výšce.“

„Dej tam menší výšku,“ opakoval kapitán Lange. Nevěděl, co by jiného řekl. Neměl ve zvyku ztrácet nervy kvůli druhému pilotovi — něco takového bylo pravděpodobné asi tak, jako kdyby jeho letadlo zasáhl blesk. Lange se nahrbil v kapitánském křesle; jeho skleslá ramena ještě ten pohyb zvýraznila.

„Jasná věc, šéfe,“ odpověděl Bridges. Ale druhý pilot neučinil ani teď žádný pohyb směrem k mikrofonu, aby požádal řízení letového provozu o nižší výšku.

„Mám své důvody pro to, abychom začali klesat už teď,“ řekl hlasitě Lange, spíš pro sebe než k Bridgesovi, a nervózně si prohrábl řídnoucí šedivé vlasy. *Klid, nenechej se tím hajzlem vyprovokovat.* Lange věděl, že z tak nepodstatné věci, jako je zahájení sestupu s letadlem právě v té chvíli, se začíná stávat zbytečně velký problém. Také věděl, že by opravdu rád našel způsob, jak pracovat ve shodě se svým druhým pilotem, protože neměl rád jakékoliv osobní spory. „Chci se co nejrychleji dostat pod mraky. Možná se pak dostaneme na dohled,“ řekl Lange, jako by se pokoušel alespoň pro sebe ospravedlnit svůj mírný výbuch.

„Na dohled? K Chicagu? To si určitě děláte psinu, že?“

„Ne,“ odpověděl Lange, když se zhluboka nadechl, aby se ovládl. Přestože právě o tomto pilotovi už toho slyšel dost, přece jen ho

vyváděla z rovnováhy — vlastně doslova šokovala — podivná soustavná agresivita a arogance mladého muže. Bylo to přesně tak, jak mu říkalo už několik dalších kapitánů: neexistoval způsob, jak s Jayem Bridgesem rozumně spolupracovat. Byl to prostě hajzl. Lange se rozhlédl po pilotní kabině boeingu a zpozoroval, že druhý pilot už sáhl po mikrofonu. „Žádejte okamžitě nižší výšku, prosím," přikazoval znovu Lange tak klidným hlasem, jaký se mu podařilo ze sebe vypravit.

„Jak si přejete, šéfe." Bridges sáhl po mikrofonu, který visel vedle něj, pomalu ho zvedl k ústům a začal vysílat požadavek. Bridges jako obvykle záměrně provokoval kapitána, zkoušel jeho trpělivost a toleranci, podobně jako si rybář v hlubokém moři čistě ze sportu pohrává s rybou na háčku. A Bridges moc dobře věděl, že druhý pilot to dělá ze stejného důvodu — jen pro vlastní potěšení. Rozčilovat kapitána byl mnohem zajímavější způsob trávení času v sedadle druhého pilota, než jen neustále sledovat přístrojový panel. Platilo to především v případě kapitána, jako byl Lange — staršího člověka, který byl sotva schopen protiútoku. Pro Bridgese se z takového letu stala dobrá zábava. „Chicago, tady Trans-Continental sedmdesát jedna. Požadujeme sestup na tři tisíce."

„Rozumím, Trans-Continental, moment," odpovídal slabý hlas v reproduktoru pilotní kabiny.

Kapitán Lange soustředil veškerou pozornost na palubní přístroje před sebou, protože věděl, že kdyby pohlédl na svého druhého pilota, viděl by na jeho tváři provokativní úsměv. To byla další nepříjemná věc, na kterou nevěděl, jak reagovat. Díky Bohu probíhal už poslední z dnešní série letů a v pilotní kabině bylo poměrně málo světla, takže Lange neviděl některé detaily neustálých pilotových drzostí. Ovšem přesně tak, jak potvrzovala pověst mladého muže, žádná z věcí, které Bridges udělal, nebyla natolik jednoznačná, aby stačila na oficiální stížnost, alespoň podle Langa.

Lange si chvíli pohrával s tlačítkem autopilota, pak ho stiskl. V pilotní kabině okamžitě zazněl tichý dvoutónový signál oznamující, že autopilot byl vypnut. Lange pak začal ručně řídit proudový letoun Boeing 737, jemně manipuloval plastovým volantem a udržoval letoun v cestovní výšce a rychlosti.

Proudové letadlo hladce proniklo jemnou clonou mračen; svět za

oknem pilotní kabiny tvořila neprostupná černá clona. Na pár okamžiků Lange pustil z hlavy zneklidňující myšlenky, když seděl fascinován dobře známým pohledem na palubní přístroje a pocitem při držení kniplu, což mu říkalo vše o situaci letounu pod jeho řízením. Cítil skrytou sílu energie z motorů, která se nesla konstrukci letounu — jeho pulz — a tisíce hodin, které nalétal, ho podvědomě přesvědčovaly, že všechno je naprostá rutina.

„Trans-Continental sedmdesát jedna, sestupte na tři tisíce a udržujte výšku. Pokračujte přímo k Chicago Heights," oznámil reproduktorem neosobní hlas z řízení letového provozu.

„Sedmdesátjednička klesá na tři tisíce, přímo k Chicago Heights," odpověděl Bridges lakonicky do mikrofonu.

Lange jemně přitáhl dvojité regulátory letounu a mírně sklonil nos stroje k plynulému sestupu. Normálně by se v tomto okamžiku velmi soustředil na technické aspekty toho, co dělá — sledoval by systematický pokles ručiček výškoměru, pozoroval další ukazatele na panelu, aby si byl jist, že se děje přesně to, co se má dít.

Ale dnes večer cítil, že žádná z těch technických proměnných ho nemůže přimět, aby na ni zaměřil pozornost déle než na pár vteřin. Ať se snažil jak chtěl, nemohl se zbavit intenzivního zneklidňujícího pocitu, který v něm vzbuzoval mladý muž sedící vedle něho. *Je to prostě bezcharakterní mizera, nejradši by byl, kdybych udělal nějakou chybu, snaží se mě vyprovokovat k nějakému neuváženému kroku, pak by každý mohl říct, že jsem selhal já, zatímco všechno způsobil ten grázl. Zatraceně.* Být obviněn z osobní chyby bylo něco, co by Ned Lange nemohl snést — takové věci se děsil víc než osobních sporů.

Boeing se ocitl ve výšce čtyři tisíce devět set metrů, když se kapitán Lange konečně rozhodl, co udělá dál. V podstatě byl velmi rozumný a trpělivý člověk — uznávaný zkušený kapitán s bezvadnou profesionální pověstí včetně bezpečnostního hodnocení. Věděl, že někteří piloti ho považují za přehnaně opatrného, snad i bojácného — ale takovou věc dokázal snést. Nedovedl by se však vyrovnat s tím, kdyby byl obviněn z osobního selhání, zvláště teď, v době, kdy mu do důchodu zbývalo jen pětadvacet měsíců.

Dospěl tedy k rozhodnutí: pocítil *povinnost* podat na Bridgese stížnost — povinnost vůči svým kolegům pilotům, vůči letecké spo-

lečnosti, cestujícím v letadlech a především vůči sobě. Bridgesovy drzosti ho soustavně rušily a všechno, co způsobovalo, že se Ned Lange nemohl dostatečně soustředit na své povinnosti, bylo důvodem, který ho nutil se s tím vypořádat bez ohledu na to, jak nepříjemný úkol to mohl být.

„Tri tisíce čtyři sta," zamumlal Bridges, čímž splnil povinnost jednoho hlášení vyžadovaného zásadami společnosti, které však považoval za směšnou zbytečnost. Kdyby bylo na něm, vůbec by se samozřejmě neobtěžoval s takovými hloupými úředními formalitami, na kterých trvali kapitáni jako Lange — pravidly, jež stanovili senilní staří dědci, kteří už dávno zapomněli, jak se lítá.

„Děkuji," automaticky odpověděl Lange. I když bylo jeho právem vyřadit pilota z plánu letů v okamžiku, kdy přistanou v Chicagu, Lange se rozhodl neudělat něco tak dramatického — údajně proto, aby společnost mohla dodržet stanovený rozpis letů. Lange se rozhodl trpět Bridgese jako druhého pilota ještě v dalším úseku — v nepřetržitém letu z Chicaga do Miami, který spolu měli absolvovat příštího dne odpoledne. Ale pak chtěl zajít rovnou do kanceláře kapitána Davenporta a říci svému šéfovi, že už za žádných okolností nechce absolvovat žádný let, při kterém by Bridges měl s ním sedět v pilotní kabině. Lange byl přesvědčen, že jeho stížnosti bude Davenport věnovat plnou pozornost.

„Sestup na tři tisíce," oznámil Bridges suše. „Chcete ještě níž, nebo vám tahle výška stačí?"

„Zůstaneme na třech tisících."

„Jak myslíte, šéfe," chladně odvětil Bridges, aby přece jen měl poslední slovo.

Lange si ho nevšímal. Místo toho začal myslet na sestup a přistání v O'Hare, na cestu limuzínou do hotelu a — díky Bohu — na chvíli, kdy bude mít možnost zavřít dveře za mladým mužem, který dnes s ním seděl v pilotní kabině při letu z Miami do Filadelfie, Bostonu a teď do Chicaga. *Gauner.* Až přiletí zítra odpoledne zpátky do Miami, přísahal si Lange, že první důstojník Jay Bridges pro něho nebude ničím jiným než nepříjemnou vzpomínkou — a sliboval si, že tentokrát neustoupí od toho, co má v úmyslu udělat. V každém případě si chtěl na Jaye Bridgese stěžovat šéfpilotovi.

„Nepojedu s vámi do hotelu," řekl najednou zvýšeným hlasem

Bridges, aby přehlušil hluk v pilotní kabině, a naklonil se mírně ke kapitánovi.

„Ano?“ Lange toužil po dlouhé společné cestě do hotelu ještě méně než po zbytečné konverzaci s tímto pilotem. „Opravdu?“ řekl Lange a obrátil se k němu se zvednutým obočím. Tohle byla alespoň trochu příznivá zpráva.

„Nezapomeňte ale připomenout tomu kreténovi v recepci, že dorazím později,“ prohlásil Bridges. „Mám ještě nějakou práci na letišti.“

„Jasně.“ Lange se poprvé od jejich poledního odletu z Miami usmál, pak zvedl oči od palubních přístrojů a vyhlédl oknem ven. Právě v té chvíli letadlo vyrazilo z hustých mraků a před celou šíří předního okna se rozprostřela nekonečná řada světel Chicaga a jeho předměstí, výrazně se rýsující proti černi noční oblohy a souvislé vrstvě oblačnosti nad nimi.

„Řekněte v hotelu, že přijedu někdy po půlnoci — a taky jim řekněte, aby v žádném případě nedali někomu můj pokoj.“

„Dobře.“ Lange už doslova zářil; měl před sebou světla letiště v O'Hare, jeho pilot s ním nepojede autem až do hotelu a zítra do pěti odpoledne dostane hlavní pilot oficiální zprávu, jaký mizera ten mladík ve skutečnosti je.

„Trans-Continental sedmdesát jedna, volno pro přiblížení, na posledních třech kilometrech následujte letoun USAir,“ hlásil pracovník řízení letu z Chicaga.

„Jo, fajn, následovat USAir,“ odpovídal Bridges znuděným hlasem.

Když Lange zamířil s boeingem na přistání, začal být pyšný sám na sebe proto, že se rozhodl stěžovat si na druhého pilota — což bylo řešení, které neodpovídalo jeho povaze, ale o kterém už byl přesvědčen, že je nutné. Kapitán Ned Lange si byl naprosto jist, že to všem jen prospěje; první důstojník Jay Bridges prostě nebyl vhodný typ pro práci drahého pilota u Trans-Continental Airlines.

Záře reflektorů na asfaltu vytvářela plochy stínu na letounu parkujícím na rampě chicagského letiště O'Hare i v jeho okolí. Jay Bridges, první důstojník Trans-Continentalu, se pomalu loudal mezi oblastmi ozářenými světlem a prostory ve stínu mezi nimi; ještě jed-

nou pohlédl na své elegantní zlaté hodinky Rolex a snažil se na nich zahlédnout postavení ručiček i při slabém světle v místě, kam právě došel.

Byla skoro půlnoc, což znamenalo, že Zarrillo už má téměř půl hodiny zpoždění. Bridges začal toho muže proklínat, pak se ještě jednou rozhlédl, jako by chtěl zjistit, odkud by se Zarrillo mohl objevit. *Ten mizera.* Bridges posunul trochu výš štítek čepice své uniformy a nepřestal se přitom rozhlížet po opuštěné letištní rampě.

Přestože Trans-Continental měla pronajato několik východů na letištní plochu na východní straně haly budovy B, momentálně zde parkovala jen tři letadla: Boeing 737, ve kterém Bridges přiletěl z Bostonu před necelými dvěma hodinami, a dva proudové letouny DC-9. Zatímco se Bridges procházel po téměř prázdné rampě, mechanici společnosti přesunuli dva boeingy 727 Trans-Continental z letištní plochy do hlavního hangáru na druhé straně; Bridges očekával, že se už brzy vrátí pro další tři letadla, a doufal, že Zarrillo přijde dřív než oni.

Bridges se opřel o prázdný vozík na zavazadla a dával přitom pozor, aby si neušpinil uniformu. Sundal si z hlavy čepici, pročísl hřívu plavých vlasů a opatrně si zas čepici nasadil.

Na rampě před ním bylo už přes hodinu zcela pusto; poslední let toho večera už přistál a všechny úkoly spojené s dalším příletem byly už dávno hotovy. Motorové vláčky, vozíky, servisní vozy a auta nejrůznějších typů byla zaparkována na mnoha místech; všechno na rampě odpočívalo bez hnutí; s výjimkou úklidového vozu blížícího se ze tmy po Bridgesově levici.

Bridges sledoval, jak reflektory vozu zalévají černý asfalt. Řidič pomalu pojížděl s vozidlem vpřed. Nakonec zatočil kolem zadního konce boeingu 737 a manévroval opatrně k místu pod zadním servisním východem letounu. Motor vozu se rozeřval, když řidič zapnul hydraulický zvedák, který vysouvá karosérii vozidla nad jeho podvozek.

Dvojice obrovských ocelových nůžek uváděných do pohybu stříbřitými hydraulickými válci pomalu zvedala karosérii vozidla vysoko k noční obloze. Během půl minuty se část vozu vysunutá nůžkovitými nosníky, které byly součástí podvozku vozidla, ocitla ve stejné výši jako zadní servisní dveře letounu. V té chvíli zhasla světla vozu

i jeho motory a trup vozidla zůstal v maximálně vysunuté poloze přes tři a půl metru nad kabinou a koly. Oblast rampy znovu ztemněla a ztichla. Bridges pohlédl na hodinky: byly teď tři minuty po dvanácté. *Kde sakra ten Zarrillo vězí?*

„To jsi ty?“ ozval se hlas z druhé strany zavazadlového vozíku, o který se Bridges opíral.

Bridges se otočil. „No konečně že ses objevil, sakra.“ Vykročil před vozík, aby se setkal s osobou přicházející ze stínu na druhé straně. „Jsem unavený a potřebuju se vyspat — a zítra musím pracovat, jak víš. Zas letím s tím idiotem Langem.“

„Jo. Já vím.“ Louis Zarrillo vystoupil ze tmy a vešel do světla, které vrhala řada lamp stojících o pár set metrů dál. „Ale tohle je důležité.“

„To doufám.“ Bridges pohlédl na Zarrilla; i on měl na sobě uniformu pilota Trans-Continentalu, ale na rukávech jeho saka se blýskaly čtyři prýmky kapitána na rozdíl od tří pásků druhého pilota. „Kam se chystáš?“ zeptal se Bridges.

„Nikam, jenom si s tebou musím promluvit.“

„Tak proč ten úbor?“ tázal se znovu Bridges a ukazoval na Zarrillovu uniformu.

„Tak se dá nejsnadněji proniknout přes kontroly. Nejlepší možnost, jak se dostat na rampu.“ Zarrillo stáhl čepici a setřel si z čela pot, pak nervózně přešlápl a neustále přitom vyhlížel do tmy. Zas si nasadil čepici. „Nepotřebujem, aby nás vyháněl z rampy nějaký chlápek, který si o sobě myslí, že je policajt.“

„Sakra, ani přece nemusíme být zrovna *tady*.“ Bridges udělal další krok kupředu. „Mohli jsme se setkat kdekoliv — v baru, v restauraci, v bordelu…“

„Poslouchej, tohle je důležité,“ řekl znovu Zarrillo a ustoupil o půl kroku hlouběji do stínu. „Vyskytly se nějaké problémy, o kterých si musíme promluvit. Velké problémy.“

„Ale hovno.“ Bridges se potichu opovržlivě zasmál. „Tys byl vždycky strachem připosraný — kdybys mě neměl, nikdy bys to nezvládl.“

„Ale opravdu hrozí problémy. Já… nevím přesně, co bychom měli…“

„Jaké problémy, kruci?“ Bridges postoupil ještě o krok zpoza za-

vazadlového vozíku do volného prostoru rampy vedle něj. „O čem to žvaníš — zatím jsi mi neřekl ani…“

Za Bridgesem vystoupila ze stínu temná postava a švihla ocelovou trubkou. Její konec zasáhl Bridgese do levé části hlavy; čepice mu spadla a kutálela se ještě kousek po rampě. Pilotovi se podlomily nohy a těžce se svezl k zemi.

„Zvedni ho. Ulož ho tam,“ přikazoval muž v tmavém obleku a ustoupil přitom do hlubšího stínu po straně vozíku.

„Ježíšikriste!“ Zarrillo stál nad Bridgesovým tělem a těkal pohledem mezi pilotem na asfaltu a mužem, který ho udeřil trubkou. „Měl sis s ním promluvit!“

„S ním se nedalo mluvit. To už přece víme. Zvedni ho.“

„Ale…“

„Zvedni ho.“

I když Zarrillo ještě na okamžik zaváhal, nakonec poslechl. Vždycky poslouchal. Uchopil Bridgesovo tělo a táhl ho tam, kam mu bylo řečeno.

„Ulož ho na vozík. Pak seber jeho čepici.“

„Proč?“

„Dělej, co ti říkám, sakra. Vlez si vedle něho,“ řekl muž, nedbaje na otázku, a vykročil k motorovému vláčku, ke kterému vozík patřil. „Trochu se projedeme.“

„A kam?“

Muž v tmavém obleku neodpověděl. Místo toho vklouzl na místo řidiče. Nastartoval. Chvíli počkal, až Zarrillo najde čepici druhého pilota a přijde zpátky. Sotva se Zarrillo usadil obkročmo na vozík, rozjel se s ním pomalu kupředu.

Z místa, kde Zarrillo na vozíku seděl, viděl, že míří k proudovému boeingu společnosti, který stál dosud na rampě. Pohlédl na Bridgesovo tělo a i v hlubokém šeru si všiml, že druhý pilot těžce dýchá. *Takový idiot, nikdy neví, kdy má držet hubu.*

Přes Bridgesovu hlavu se táhl šrám, ale nezdálo se, že příliš krvácí. *Možná tě to poučí.* Zarrillo zatápal po Bridgesově čepici a uvažoval o situaci, která mu byla dávno jasná: Bridges si neuměl dát pozor na jazyk a mohl by všechno ohrozit. Jednoznačně bylo třeba mu *ukázat*, že to myslí vážně, že už nebudou snášet jeho hloupé žvanění.

Motorový vláček sebou trhl a zastavil. „Vytáhni ho. Polož ho tamhle," přikázal tiše muž u volantu.

Zarrillo zamrkal. Právě dostal pokyn, aby uložil Bridgese na plochu podvozku za zvýšenou část uklízecího vozu. „Proč?"

„Bude to vypadat jako nehoda."

„Aha." Zarrillo pomalu přikývl. „Rozumím." Kdyby se někdo ptal, Bridges by mohl říct, že uklouzl a upadl na podvozek. To by mohlo vysvětlit ránu na hlavě.

Muž v tmavém obleku neřekl nic. Nakonec znovu ukázal. „Polož ho tam. *Okamžitě.*"

Zarrillo se rozhlédl. Prostor rampy byl stále opuštěný, i když z boeingu slyšel, že se tam pohybuje uklízeči četa, a hlasy, které se odtud ozývaly, naznačovaly, že občas někdo vychází do zvednuté plošiny vozíku pro nářadí a pak se vrací zpátky do kabiny letadla. „Dobře."

Zarrillo svíral pilotovu čepici pod paží, aby mu neupadla, a táhl Bridgesovo tělo k vozu. Pak přetáhl jeho tělo přes železný nosník, který byl součástí základní konstrukce, k níž byly připojeny hydraulické zvedáky. Ve chvíli, kdy vytáhl pilotovo tělo do polohy, ve které se mohlo zdát, že pilot zavrávoral a narazil si hlavu, už byla uniforma mladého muže pokryta špínou a mastnotou z vozidla. „Až ho najdou, bude z toho pěkně nešťastný," řekl Zarrillo, když se vrátil zpátky k vozíku. „Vsadím se, že mu bude víc vadit špína na uniformě než rána na hlavě." Nevěřil tomu, co právě řekl, ale něco říct musel — zvuk vlastního hlasu ho uklidňoval.

„Nastup."

Zarrillo naskočil do motorového vláčku právě v okamžiku, kdy se začal rozjíždět směrem ke hlubokému stínu. „Bože, zpomal ten zatracený krám."

„Drž zobák." Muž u volantu prudce zastavil vozík, jakmile uslyšel za sebou první nový zvuk.

„Co je to?" Zarrillo se obrátil. Ke svému zděšení si konečně začal uvědomovat, co se vlastně stalo, čemu napomáhal. „Bože…ne…"

„Uklidni se. Buď rád, že se vyřešily tvoje problémy."

Oba muži stáli v temném stínu rampy, když se v dálce znovu rozeřval motor čisticího vozu a silné hydraulické válce začaly spouštět dvojici nůžek dolů. Dno vozu zvolna klesalo a za pár okamžiků roz-

drtilo bezvládné tělo prvního důstojníka Jaye Bridgese.

1. KAPITOLA

Věděl jsem, že bych se mohl příjemně odreagovat, kdybych přistoupil k přehrávači a zapnul ho. V pravé ruce jsem držel kompakt s *Komedianty* a v levé sklenici s koňskou dávkou ginu jen trochu zředěného tonikem. Už jsem byl stříknutý tak akorát, ale ne opilý — a jak se mi zdálo, byl to perfektní stav pro setkání se Susan.

Susan asi bude trochu protivná, když zjistí, že mám opici, ale jak jsem řekl, dnes večer jsem se cítil v mimořádné náladě. Asi právě tehdy jsem se rozhodl, že bych mohl zas jednou popustit uzdu svému lenošení a choutkám — což jsem nedělal příliš často, takže by mi jedna taková noc mohla spravit formu.

Melodické tóny operní předehry naplnily prostor domu. Zesílil jsem zvuk — bylo teprve sedm večer, příliš brzo na to, abych si musel dělat starosti, jestli neobtěžuju sousedy. Seděl jsem na konci gauče, na místě, odkud bylo vidět na hustou tropickou vegetaci za okny mého domu.

Podle miamských měřítek bylo počasí v posledních dnech zatraceně mizerné dokonce i na únor. Po čtyřech letech na jižní Floridě se mi každá teplota nižší než pětadvacet stupňů zdála nepříjemně chladná — a dnes večer měla klesnout až pod pět. Posuvné skleněné dveře na balkon byly zavřeny, aby dovnitř nemohl ledový vítr. Pohrával jsem si s myšlenkou, že zapnu topení, ale pak jsem ten nápad zavrhl. Teplo z kuchyně stačilo na to, aby se v domě dalo vydržet, a kromě toho jsem začínal mít určité potěšení z osobního strádání. Člověk je podivný tvor.

Susan měla přijít každým okamžikem. Už jsem byl hotov s tím, co by se dalo s nadsázkou nazvat přípravou k večeři — s ohledem na moje omezené kuchyňské možnosti. Okořenil jsem plátky masa a umístil je na podnos, abych se na něm pak mohly vložit do grilu na balkoně, ochutil a zamíchal jsem salát a rozmražené zelené fazolky jsem přichystal do hrnce na sporáku. Alespoň víno — Saint-Emilion průměrné kvality — se trochu blížilo tomu, na co si v poslední době

Susan zvykla. Láhev byla otevřená a dýchala, nebo jak se tomu říká. To byl jeden z životních rituálů, kterým jsem neustále vzdával hold, i když jsem nikdy neviděl ani stopu důkazu, že by to k něčemu bylo.

Život je pes, uvažoval jsem v tónu a duchu, který ladil se sytým operním zpěvem z disku. Placido Domingo — minulý rok jsem ho viděl v Metu — se v té chvíli rozplýval žalem nad tím, co mu provedla jeho žena Nedda. Byl to přesně takový pocit, s jakým jsem se mohl dnes ztotožnit.

Faktem bylo, že Leoncavallův Canio měl víc odvahy než já, protože byl aspoň schopen pořádně se rozzuřit. A dokonce se dostat do stavu, kdy byl schopen vraždit. Jediné, čeho jsem byl schopen já, bylo zírat na vlnící se palmy, popíjet gin a cítit se jako idiot. Věděl jsem, že jsem byl pitomec, a bylo mi jasné, že bych s tím měl skončit. Obvykle se mi to podařilo. Ale dnes večer ne. Utěšoval jsem se falešnými iluzemi, že moje požitkářství je jen ukázkou používání mravně pochybených prostředků k dosažení cíle, kterého se dokážu zbavit, kdy budu chtít. Hovno dokážu.

Zvonek zazvonil právě v okamžiku, kdy Domingo začal zpívat árii „*Vesti la giubba*“. Nemohl být vhodnější okamžik. Zamířil jsem ke dveřím se sklenkou ginu v ruce, jako by to měl být můj štít.

Susan byla krásná jako vždy. Ne, vlastně ne — byla ještě hezčí než kdykoliv předtím. Ale takový pocit jsem měl pokaždé, když jsem ji viděl. Usmála se na mne a její jemný rozzářený výraz podtrhoval kožich z luxusního materiálu s mohutným límcem, který měla na sobě. Poslední zbytek odhodlanosti, který jsem měl, abych zůstal stoicky klidný, odnesl závan mrazivého větru.

„Ahoj, Jacku.“

„Přišla zima.“ Natáhl jsem k ní paži a ostentativně pohladil drahou kožešinu.

„Ani jeden z nás takovou zimu nesnáší,“ řekla Susan a dala mi pusu na tvář.

„Spoustě lidí nepřipadá noční teplota kolem pěti stupňů moc hrozná.“ Než jsem otevřel dveře, opakoval jsem si všechny možné inteligentní fráze, které bych mohl říct, ale gin je rychle spláchl.

„Spousta lidí se může mýlit.“ Susan se znovu usmála a tentokrát trochu sklopila hlavu, což ukazovalo, že se nestará, co si kdokoliv myslí o čemkoliv. Byla nejnezávislejší člověk, jakého jsem kdy po-

tkal, což bylo zřejmě příčinou toho, že jsem na ní byl tak závislý já. „Můžu dál?“ zeptala se.

„Proč myslíš, že se na to musíš ptát?“ ustoupil jsem stranou, ona prošla těsně kolem mne a vůně jejího parfému naplnila předsíň. Šel jsem za ní do obývacího pokoje, vzal její kabát a přešel jsem k baru, abych jí namíchal pití. Bez ptaní jsem namíchal gimlet z vodky, pak jsem do vlastní sklenky dolil gin, přidal led a kapku toniku. Zamířil jsem ke gauči. „Prosím.“

Susan zamyšleně upíjela koktejl, jako by testovala neobvyklou směs. „Vynikající jako vždycky. Jsi jediný člověk, který dovede namíchat takový nápoj správně.“

„Aspoň něco,“ pokrčil jsem rameny a zůstal mlčky stát. Nechtěl jsem, aby to znělo moc ufňukaně. Vlastně jsem byl obvykle obviňován z opačných vlastností — chladný, vypočítavý, vyrovnaný. Ale pro Susan to neplatilo. Zamilovat se do ženy, která touží po životě na vysoké noze, přesvědčoval jsem se, dává chlápkovi s normálními sklony a způsobem práce dost málo možností.

„Co tenis?“ zeptala se Susan, když si všimla rakety odložené v protějším rohu.

„Dobrý. Lepší se mi forhend. Minulý týden jsem porazil Maxe — to byl taky slušný výkon. Ve dvou setech. Začínám mít dobrý úder při dobíhaných míčích.“ Po tři roky, kdy jsme byli manželé, jsme se Susan často hráli tenis, zvlášť když jsme se přestěhovali sem do Miami, kde se dalo hrát celý rok. Když se rozhodla odejít, tenis se stal hlavním důvodem pro to, abych ráno vstal. Ještě teď tomu tak bylo.

„Pozdravuj ode mne Maxe,“ řekl Susan. Usrkla drinku. Měla na sobě černé šaty s vysokým volným límcem. Taky měla náušnice s diamanty, několik zlatých řetízků a jen velmi lehký make-up. Tmavě hnědé vlasy si česala dozadu a jen pár pramínků jí padalo do čela. Prostě sexy. „Vždycky jsem věděla, že Maxe jednou porazíš,“ dodala.

„Vážně?“ zareagoval jsem jako školák, který chce slyšet další pochvalu. Sedl jsem si na okraj gauče. „Proč?“

„Protože u tenisu se musí myslet.“ Susan poposedla o kousek blíž ke mně. „Protože ty, Jacku Sawyere, máš nejlepší mozek, s jakým jsem kdy přišla do styku.“

„Říkáš to jenom proto, že je to pravda.“

Susan si mě nevšímala a pokračovala jako obvykle. „Hraješ tenis moc dobře, ale *myslíš* ještě líp. To se mi na tobě vždycky líbilo, a právě proto mi bylo vždycky jasné, že nakonec toho zatraceného Maxe porazíš stejně jako kohokoliv jiného. Až se tvoje hra dostane jenom na zlomek jejich úrovně, budeš je porážet pořád, protože ti to myslí líp než jim.“

„Díky, paní Sawyerová.“ Nenápadně jsem přidal do své odpovědi její celé jméno, asi tak, jako když výrostek sedící v temném kinosálu protáhne ruku kolem ramen své dívky. Susan pořád používala mé příjmení, naše společné jméno v době manželství, protože se jí líbilo; kromě toho, zatím jsme ještě nebyli rozvedeni, jen jsme žili odloučeně.

„A co práce?“ změnila téma.

„V práci se daří.“ Kývl jsem ke stolu v protějším rohu, základnímu pracovišti firmy s okázalým názvem Vyšetřovací agentura Sawyer. V té chvíli tam byla především hromada účtů za kancelářské potřeby a telefon. Když zemřel Floyd při řetězové srážce aut na mezistátní silnici pár dní před Vánocemi, zdědil jsem fascikly jeho soukromé detektivní agentury prostě tak, že jsem si je přenesl k sobě — fascikly, které sotva stačily zajistit dostatečný příjem jemu, šestašedesátiletému starému mládenci, který usoudil, že větší obytný přívěs je dost komfortní bydlení pro každého. Od té doby to šlo s podnikem z kopce.

„Děláš nějaké instruktážní lety?“ zeptala se Susan. Rozhlédla se po obývacím pokoji, který kdysi býval částí našeho domova, a zkoumala detaily. Nezměnilo se skoro nic, až na to, že odešla.

„Ano,“ odpověděl jsem přímo bez zvláštní pýchy. „Na půl úvazku, v Opa-Locka. Mám za to pár babek a nevyjdu ze cviku, to je všechno.“ Pokud šlo o mne, pilotní období mého života už skončilo. Byl to další aspekt — stejně jako mé manželství se Susan — který nefungoval tak, jak jsem si představoval. Před pěti lety jsem jako hlavní druhý pilot přešel z New Yorku k Air East, seznámil se se Susan a připravoval všechno pro další šťastný život až navěky. Začátkem loňského roku Air East zbankrotovala. A loni v létě mi Susan řekla, že mě *má ráda,* ale že mě *nemiluje.* Minulý rok mi bylo dvaačtyřicet. Děkoval jsem Bohu, že špatné věci přišly opravdu v dávce

po třech, protože jsem to aspoň měl za sebou.

„Jsem ráda, že pořád děláš instruktora. Měl bys v tom pokračovat.“ Susan mluvila s nelíčeným zájmem, protože ho skutečně měla; abych řekl pravdu, věděl jsem, že mě opravdu má ráda a přeje mi jen to nejlepší. Někdy jsem si přál, abych na ní našel alespoň něco, nějakou chybu, protože se mi zdálo, že by mi to dost ulehčilo život. Pořádně jsem si přihnul a poslouchal závěrečné takty *Komediantů.* „Konec komedie,“ řekl jsem, když deska dozněla.

„Cože?“

„*La commedia è finita.* Poslední slova opery — komedie skončila.“

„Aha.“ Susan pohlédla zamyšleně na ztichlý přístroj. „Rozumím.“ Přikývla. „Vzpomínám si, že jsi mi ten příběh vyprávěl. Je to ten klaun, že?“

„Ano. *Komedianti* — klauni.“

„Bylo to moc pěkné, tak dramatické.“

„Bylo. A pořád je. Některé věci se nemění.“ Můj zájem o klasickou hudbu a operu bylo něco, co Susan nikdy opravdu nepochopila, i když se snažila to oceňovat. Když říkala, že se jí něco líbí nebo jí něco připadá zajímavé, tak to tak skutečně bylo. Susan nikdy nelhala. Byla to ta nejupřímnější žena, kterou jsem kdy potkal.

Gin mi začal stoupat do hlavy. Do určité míry mi to pomáhalo hledat slova pro bezvýznamnou konverzaci, víc než jsem si představoval. Neviděl jsem Susan už přes tři měsíce, i když mi připadalo, že jsem s ní byl sotva před pár dny. Nasadil jsem na přehrávač Beethovenovy sonáty pro housle a violu, pak odnesl plátky masa do plynového grilu na balkoně, zatímco Susan dokončovala přípravy k večeři v kuchyni. Posadili jsme se ke stolu. „Na tvoje zdraví,“ řekl jsem, když jsme pozvedli dvě sklenky Saint-Emilion — věděl jsem toho dost, abych zůstal u nic neříkajících přípitků.

„Na to a ještě na něco,“ odpověděla Susan. Držela sklenku zvednutou, dokud jsem se k ní nepřiblížil se svou. Sklo zazvonilo. Z jejího výrazu jsem usoudil, že mi asi chtěla ještě něco říct, že mi *opravdu* chtěla něco říct. Pravděpodobně to byl hlavní důvod, proč chtěla, abychom spolu povečeřeli.

„Na co ještě?“ zeptal jsem se ochotně, protože jsem viděl, že na to čeká.

„Na tvůj nový vůz.“ Susan zvedla z podlahy za židlí kus papíru a položila ho na stůl. „Tady máš účet. Dlužíš mi dolar.“

„Nemám žádný dolar,“ odpověděl jsem automaticky a její překvapivé oznámení pomalu pronikalo do mé otupené hlavy. Najednou jsem pochopil, o co se vlastně jedná; právo na její BMW, které jsem jí před dvěma lety koupil.

„BMW bude tady v Coconut Grove dobré. Mnohem lepší než vrak, který jsem ti nechala.“

„Na fordu není nic špatného. Jezdí dopředu, dozadu, všude, kam chci. Jsem s ním spokojený.“ Zamračil jsem se, spíš z nerozhodnosti než z jiného důvodu. Susan říkala už od prvního dne, kdy odešla, že hned jak se dá dohromady s nějakým mužem, který se jí bude líbit, bude chtít, aby jí koupil auto. A poskytne BMW někomu mnohem potřebnějšímu. Mně. Napřed jsem samozřejmě zatoužil roztrhat účet na kusy a hodit jí ho do tváře. Kdyby to byla nějaká jiná žena, možná bych to udělal. Ale věděl jsem, že vyhlídky na to, že bych to udělal v jejím případě, jsou silně minusové. Přesto jsem měl dost odvahy pokračovat ve svém protestu. „Jak jsem řekl, nemám ani dolar.“

„O to se teď nebudeme hádat. Byla to přece naše dohoda od začátku.“

„Byla to *tvoje* dohoda,“ protestoval jsem nepříliš přesvědčivě. „A mimo to, jak si můžeš být tak jistá, že dostaneš nové auto?“

Sáhla do kabelky, vytáhla sadu klíčů a hodila je na stůl. Klíče potažené gumou ukazovaly na drahý vůz. Takové klíče nezazvoní, když dopadnou na stůl jako klíče od mého forda — jen trochu zaduní. Zvuk, který vydaly, šel pěkně dohromady s violovou mezihrou, jež se v té chvíli ozývala z reproduktoru. „Nový sporťák — Mercedes,“ oznámila Susan.

„Na tvé jméno?“

„Ovšem.“

„A barva?“

„Červená.“

„Červená. Samozřejmě. To je přece jasné. To sedí. Mohl jsem to vědět.“

„Nebuď tak jedovatý.“ Susan se usmála; vždycky si dovolovala říct mi tolik, abych si mohl myslet, že se z ní stala děvka, kdybych chtěl. Vždycky mě překvapovalo, jak málo si dělá z toho, co si o ní

lidé myslí. Všichni, včetně mě.

„Kdo ti dal takové *žihadlo?*“ zeptal jsem se s větším podrážděním v hlase, než jsem chtěl.

„To jméno by ti nic neřeklo. Jména nejsou důležitá.“ Susan se zhluboka nadechla a smutně se na mne podívala. Ještě jednou se chtěla pokusit, abych ji pochopil, což nebyl snadný úkol, jak jsme oba věděli. Vlastně byl nemožný. „Není nic nového, co bych ti mohla říct,“ začala.

„Tak bys možná neměla ani začínat.“ Podíval jsem se na papír, který položila na stůl, a najednou jsem si uvědomil, proč nechci BMW zpátky. Nechtěl jsem ho, protože dokud ho měla, měla pořád ještě něco *našeho.* Když přepsala jméno majitele na mne a dala mi ho, znamená to zase méně vzájemných vazeb, které k sobě budeme mít, ubude další vlákno, které mě s ní bude spojovat. Je to nanic. Měl jsem si dát vyříznout mozek nebo spíš srdce.

„Ze všech mužů, které jsem kdy měla ráda, jsem tebe měla nejraději.“

„Díky,“ odpověděl jsem chladně. Žaludek se mi svíral.

„Víš, co tím myslím, a víš, že je to pravda. A taky víš, že druhá část mojí osobnosti — ta, kterou jsme oba označili jako můj nedostatek — je taková, jaká je. Nikdy jsem se nezamilovala do *nikoho,* alespoň ne tak, jak by mělo zřejmě zamilování vypadat. Kdysi jsem si myslela, že možná miluji tebe, ale pak se ukázalo, že jsem se mýlila. Krutě mýlila. Byl jsi mi nejbližší, ale přesto jsem tě nemilovala.“

„Nedopřála jsi tomu moc času,“ řekl jsem neutrálním tónem.

„Dala jsem tomu času až moc.“ Susan zvedla sklenku s vínem a dopila. Natáhl jsem se po lahvi Saint-Emilion a naplnil prázdnou sklenici. Chateau Labrie, '77 — měl jsem koupit něco lepšího. „Možná kdybych odešla dřív,“ pokračovala Susan, „neublížila bych ti tolik. To mě mrzí nejvíc.“

„Přežiju to.“

„Jistěže to přežiješ. Oba to přežijeme. Je to bolestná zkušenost, ale bude to tak pro nás nejlepší. Budeme pořád přátelé. Je mi líto, že mě pořád miluješ, a přála bych si, abych cítila stejně — ale to na tom nic nezmění.“

„Bavíš se dobře s tím chlápkem?“ Ukázal jsem na klíče na stole. *La commedia è finita.* Komedie definitivně skončila. Napadlo mě,

jak by asi Leoncavallo zařadil scénu s pogumovanými klíči od mercedesu do *Komediantů.*

„Nebuď naštvaný," řekla Susan.

Samozřejmě, moje tvář byla až příliš dobře čitelná — aspoň pro ni. „Nejsem naštvaný," lhal jsem. Přece jen jsem se rozčilil — což je přece zdravé — i když bohužel nával mého vzteku brzo začal slábnout. To byl vždycky jeden z mých základních problémů se Susan, že jsem se na ni nedokázal zlobit dlouho. To, a navíc skutečnost, že jsem ji pořád tak zatraceně miloval. Proč proboha musí s člověkem cloumat takové nesmyslné city? Nechápal jsem to.

„Mám pro tebe ještě něco," řekla Susan. Honila zelené fazolky po talíři, soustředěně se na ně dívala, tu a tam nějakou vylovila a zvedla ji k ústům. Podle tempa, jakým jedla, mi připadalo, že toho nechá polovinu na talíři. Dneska večer nebude pro Susan žádná odměna za prázdný talíř. „Ale ta věc, kterou jsem pro tebe udělala, není nic velkého," pokračovala, když polkla další fazolku ze svého určeného množství.

„Mám spoustu neudělaných věcí. Každá maličkost je dobrá."

„Asi máš pravdu." Susan zase upila ze svého Saint-Emilion, tentokrát jako maskovací gesto, zatímco přemítala, jak vyjít ven s tím, co má na mysli. Nakonec začala. „Měla jsem příležitost doporučit tvoji vyšetřovací kancelář člověku, se kterým jsem se setkala na jednom večírku. Slíbil, že ti zavolá a sjedná si s tebou schůzku."

„Není to ten chlap s mercedesem, že ne?" Už když jsem tu otázku vyslovoval, cítil jsem, jak mi rudnou tváře — zčásti nervozitou a zčásti vzteky. Samozřejmě že jsem potřeboval nějakou detektivní práci, a to zatraceně rychle, jinak půjdu dost brzo brzo ke dnu; na druhé straně jsem si nemyslel, že bych se dovedl chovat zcela profesionálně k muži, který byl teď středem Susanina zájmu. Kdybych pro toho mizeru pracoval, asi by bylo nejlepší, kdybych nechodil s nabitým revolverem do místnosti, kde sedí.

„Ne," zašklebila se Susan. „Ten ne." Očekávala mou otázku a byla zjevně šťastná, že měla připravenu správnou odpověď. „Toho potenciálního klienta jsem potkala na party v Palm Beach, kterou pořádal můj, é, přítel," pokračovala. „Ale to bylo jediné setkání. Ten člověk se jmenuje Elmer Woodruff." Susan se usmívala a vytáhla z rukávu poslední eso, které si schovávala nakonec. „Woodruff je vi-

ceprezidentem Trans-Continental Airlines — nejvyšší šéf společnosti tady v Miami.“

„Aha.“ Seděl jsem strnule a nevěděl, co si z toho mám vybrat. Doznívaly poslední tóny Beethovenovy sonáty; tempo výrazně ožilo, smyčce převzaly základ rytmizované melodie, zatímco jasné, zvučné piano vytvářelo dramatické pozadí. Počkal jsem, až hudba dozní, než jsem promluvil. „Ale nemá to nic společného s prací u aerolinek, s tím, že bych pro ně létal, že?“

„Právě naopak.“

„Dobře. Nemám v úmyslu dostat svoje jméno na konec dalšího služebního pořadníku, zavřít se v pilotní kabině s lidmi, které nesnáším, lítat s letadly, která se mi v podstatě nelíbí, a cestovat s nimi do míst, která mě nezajímají.“ Byl jsem zatrpklý proto, že jsem strávil tolik let svého života v zoufalém pokusu udělat kariéru jako pilot u aerolinek. Změny předpisů, bankroty, omezení kvůli služebnímu věku, nepřátelství mezi společnostmi, vládní zásahy, bezpočet byrokratických omezení plus celá řada dalších nepříjemností, které mi před časem tu práci úplně otrávily.

„Vím, jak se cítíš.“ Susan odložila vidličku a odsunula talíř. Naklonila se přes stůl a vzala mě za ruku. „Sotva na mne Elmer Woodruff promluvil, bylo mi jasné, že hledá právě *tebe* — až na to, že ještě neznal tvoje jméno.“

„Řeklas mu, že jsme pořád manželé?“ zeptal jsem se. „Technicky vzato.“ Stiskl jsem Susaninu ruku; byla jemná a teplá. Její prsty ležely poddajně v mé dlani.

„Vlastně ano.“

Naše oči se setkaly. „A co na to říkal?“

„Řekla jsem mu o nás, protože už věděl, jak se jmenuji. Kromě toho myslím, že ho docela překvapilo, že lidé, kteří spolu nežijí, se starají o potřeby toho druhého.“

„*Mě* to taky překvapilo.“

„O tobě, o mně, o našem manželství, o tom všem jsem s Woodruffem konverzovala. Ale co definitivně rozhodlo o jeho zájmu, jsi byl *ty* — tvoje kvalifikace, zkušenosti, důvěryhodnost.“

„Říkala jsi mu o mé kvalifikaci, co se týče zelených fazolek?“ Pokývl jsem směrem k odsunutému talíři, kde se topilo pár fazolek mezi kousky nesnědeného masa. „Opravdu bys měla sníst celou ve-

čeři — krásné ženy v červeném mercedesu v Číně umírají hlady.“

„Woodruff by měl zavolat každou chvíli a domluvit schůzku,“ pokračovala Susan, jako by neslyšela moje slovní odbočení. Ale pořád mě držela za ruku. To, že byl dospělý člověk za něco takového vděčný, bylo z mé strany politováníhodné a já jsem si hnusil sám sebe. Po chvilce mlčení Susan znovu promluvila. „Stručně mi naznačil, jaké má problémy, ale vyplývá z toho, že potřebuje nějaké diskrétní vyšetřování, které se týká někoho z jeho leteckého personálu.“

„Skvělé.“ To byla dobrá zpráva, ale jediné, na co jsem byl v té chvíli schopen myslet, byla Susan. Její parfém se ke mně nesl z těsné blízkosti; hlavu měla mírně nakloněnou a dlouhé křivky jejího krku byly naprosto úchvatné. Dozněla poslední Beethovenova sonáta a přehrávač umlkl. Seděli jsme minutu nebo dvě v naprostém tichu a slyšel jsem jenom tep svého srdce. *Přestáváš se ovládat.* Ale alkohol, který jsem měl v sobě, způsobil, že mi nezáleželo na tom, jestli se ovládám, nebo ne. Věděl jsem, že v té chvíli mám dva základní směry, kterými se můžu vydat — v jednom z nich byla míra, zdraví a střízlivost, ve druhém naprostý opak. Tichý hlásek uvnitř mi říkal, abych to zarazil, ale mnohem hlasitější vnitřní hlas ho překřičel: „Co tak dát si něco k pití po večeři?“

„I když jsem ještě nesnědla fazolky?“

„Především proto.“

„Přemluvils mě.“ Susan jemně vyprostila prsty z mého sevření.

„Namíchej něco, já pustím hudbu.“

Zamířila k baru. „Co by sis dal?“ zavolala na mne.

„Překvapení,“ odpověděl jsem přinejmenším dvakrát tak hlasitě. Když cinkala sklenicemi, impulzivně jsem nasadil kompakt s Ellou Fitzgeraldovou a spustil právě v okamžiku, kdy Susan se objevila za mnou s drinky. Zatraceně, když už jsem se rozhodl, že si budu dopřávat, tak ať to stojí za to.

„Amaretto s ledem,“ oznámila Susan a podala mi sklenici.

„Nektar římských bohů.“ Ella zpívala výběr z Gershwina. První nahrávka byla „Someone to Watch Over Me.“ Ellin sametový hlas naplnil pokoj a také volný prostor v mé hlavě, který ještě nebyl naplněn ginem, Saint-Emilionem a teď ještě amarettem. Po dalším doušku jsem sklenku odložil a přistoupil blíž k Susan. Susan se ještě jenou napila a pak také odložila sklenici. „Jacku.“ Položila mi ruce na

ramena a začali jsme se jemně pohupovat v rytmu podle hudby. „Musíš mě nechat, abych ti mohla říct všechno, co chci," tiše řekla Susan, „a nesmíš mě přerušovat."

„Ne."

„Ano." Držela mi ruce na ramenou a přitáhla se blíž. „Nemiluji tě, ale opravdu tě mám moc ráda." Odmlčela se, když utichla píseň z přehrávače. Čekali jsme, až začne další. Byla to „Embraceable You"; Susan se ke mně přitiskla, ta byla vždycky její oblíbená. „Líbí se mi na tobě úplně všechno, vlnité vlasy, ten tvůj křivý zub, způsob, jakým myslíš a cítíš a vypadáš a mluvíš."

„Tak proč ne…"

„Počkej. Nepřerušuj mě." Nasadila vyčítavý výraz, který se za pár okamžiků proměnil zase úsměv. „Mám tě radši než toho, kdo mi dal mercedes." Znovu umlkla, tentokrát aby zjistila účinek.

Mé chování zůstalo naprosto nestranné, navzdory chaosu, který jsem měl v hlavě; mé nitro bylo podivnou směsí strachu, lásky, touhy a notné dávky opilosti. Bál jsem se toho, co řekne dál, a zároveň jsem se toho nemohl dočkat.

„Tak takhle to opravdu je," pokračovala Susan. I jí už očividně začal alkohol stoupat do hlavy. „Rozhlížím se kolem, hledám, co kde je. Co můžu dělat, do čeho se pustit. Zatraceně, *nemiluju* nikoho, tak proč bych se nemohla pokusit získat to nejlepší, co se mi nabízí, ne?"

„Jako třeba tvé červené autíčko?" Z našeho dialogu jsem měl silně smíšené pocity.

„Přesně tak." Susan si povzdechla. „Vím, že to zní strašně, ale patří to k — plánování životní dráhy." Najednou se rozesmála; i jí samé to vysvětlení připadalo směšné.

„Je těžké brát tě vážně, když zcela jasně nebereš vážně sebe ani ty sama," odpověděl jsem vševědoucím tónem. Znovu jsem měl v úmyslu získat konkrétní užitek z kurzu psychologie, který jsem absolvoval před několika sty lety.

„Beru to vážně, jenom ti to nedokážu vysvětlit přesně, když jsem toho tolik vypila," odpověděla Susan. Držela mě za ruce a probodávala mě očima. „Ale vím zcela jistě, že poslední věcí, kterou bych chtěla udělat, je ublížit ti ještě víc, než jsem ti ublížila. Proto se s tebou nestýkám, abys už tak netrpěl."

„Netrpím o nic méně, když tu nejsi."

Dlouhá pauza. „Možná.“ Při těchto slovech se Susan přitáhla ještě blíž.

„Začíná mě napadat myšlenka, že máš obavy, abys mě nesváděla. Že z jakéhokoliv důvodu nepotřebuju pro takové povzbuzení nějaké dalekosáhlé zdůvodňování. Mám pravdu?“

„Tak trochu.“

„V důsledku této logiky,“ prohlásil jsem svým nejučenějším tónem, předstíraje, že diskutuju s panem Johnem Doem, a ne se svým zranitelným křehkým já, „si myslíš, že jestli budu tak slabý a vzdám to, ráno se probudím a budu se nenávidět?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Aha.“ V duchu jsem si umínil, že musím říct svým akademickým přátelům, že by někdo měl sepsat doktorskou práci o obrácených sexuálních rolích na konci dvacátého století — chtěl bych vědět, jestli jsem jediným člověktem, který něco takového zakouší, nebo jestli muž jako podváděná strana je už tak běžný jako chřipkový virus B. „Chápu, co mi chceš říct.“ Pomalu a zamyšleně jsem přikývl. „Ale protože jsem už velký kluk, neměla bys mě nechat udělat si vlastní názor? Co říkáš?“

Susan pokrčila rameny, pak se usmála. „Jsi svým vlastním pánem.“ Pořád se mě pevně držela, když Ella Fitzgeraldová začala zpívat další Gershwinovu melodii, tentokrát s trefným názvem „Who Cares?“ Při refrénu písně jsme se přičinlivě zapletli do sebe ještě víc — držel jsem Susan pevně kolem pasu, zatímco její ruce si pohrávaly vzadu s mým krkem. I když hudba ještě hrála, oba jsme už přestali předstírat tanec. Stáli jsme jako přirostlí k zemi s tvářemi jen pár centimetrů od sebe.

Chvilku jsme na sebe hleděli, než jsme se konečně políbili. Naše rty do sebe zapadly jako dva správné kousky skládačky a připomnělo mi to, jak tyhle věci bývaly dřív příjemné. Za okamžik jsme dovrávorali ke gauči a oba jsme se museli snažit, abychom se nehnali dopředu moc rychle. Ruce, paže, těla, hladká kůže, teplo. Zápasili jsme s knoflíky a zipy, pomáhali jeden druhému ze šatů, až jsme byli nazí a oblečení leželo kolem nás jako po výbuchu.

Susan mě převalila na záda a já jsem rád souhlasil. „Jacku, už se nemůžu dočkat,“ řekla Susan, když se postupně vmanévrovala tam, kde jsme oba chtěli, aby byla. Brzo bylo jasné, že hloubka naší vášně

snadno přežije disk Elly Fitzgeraldové. Naštěstí jsem to předvídal a nastavil přehrávač na automatické opakování.

2. KAPITOLA

Je asi trapné klišé, když budu tvrdit, že jsem se ráno nenáviděl, ale je to pravda. Susan odjela ve tři ráno taxíkem — limuzínou — kterou si předtím objednala. Předpokládal jsem, že jí cestu zaplatí ten chlap s mercedesem.

Rozpačitě jsem se s ní rozloučil na schodech, pak jsem odolal pokušení vylézt ven a propíchnout pneumatiky svého nového BMW. Místo toho jsem si dal ještě jeden drink a šel rovnou do postele. Spal jsem trhaně a zdálo se mi, že jedu šílenou rychlostí ve velkém červeném mercedesu. Takže tolik o jemnosti a zákrutech podvědomí.

Probudil jsem se zalitý studeným potem ve čtvrt na osm. Usoudil jsem, že moje psychika dostala tou jednou nocí dost zabrat, a tak jsem vylezl z postele a absolvoval kompletní ranní očistu těla v naději, že holení, sprcha a snídaně mi zvednou náladu. Vajíčka na mne hleděla posměšným pohledem a přísahám, že jsem slyšel, jak se hihňají, když jsem se obrátil, abych zalil kávu. Můj slabší hlásek mi nemilosrdně vyčítal, že jsem se včera v noci choval jako úplný blbec, kdežto ten silnější, který mě k tomu přinutil, najednou mlčel. Bylo jasné, že ten silný hlas se vynořil až později v noci pod vlivem alkoholu. To bylo dobré vědět, i když jsem byl zvědav, jestli si někdy z takové zkušenosti *vezmu poučení.*

Po snídani jsem se posadil ke stolu a probíral nevelkou, ale přece jen narůstající hromádkou nezaplacených účtů a pak je odsunul stranou. Minulý víkend jsem skončil svou jedinou obvyklou práci — sledování osoby — kterou jsem uzavřel, když se podezřívaný manžel vydal na své rejdy po městě. Čočkami objektivu mého fotoaparátu prošel jeden svitek filmu a úkol byl splněn. A teď nic. Seděl jsem chvilku nečinně a pak jsem se podíval na záznamník. Překvapilo mě, že na něm svítí červené světlo — někdo mi volal.

Stiskl jsem tlačítko a poslouchal. Elmer Woodruff, to velké zvíře

z Trans-Continentalu. Volal včera večer, někdy mezi Saint-Emilionem a amarettem. Chtěl, abych mu ráno zavolal do kanceláře, někdy po osmé. Bylo 8.06, tak jsem vytočil jeho číslo. Ozval se přímo on. Překvapilo mě to.

Hovor byl krátký a příjemný. Woodruff mi řekl, že asi bude potřebovat soukromého detektiva, který se vyzná v leteckých záležitostech. Jestli mám zájem, měl bych zvednout zadek a zajít si promluvit za ním do kanceláře — i když musím říct, že tu poslední část nanesl trochu vybranějšími slovy. Rozhodl jsem se, že v tom okamžiku nebude nejlepší taktikou hrát si na frajera, a řekl jsem mu, že u něho budu dřív, než zaklapne telefon. Odpověděl, že to bude dobře.

Ale pak jsem se rozhodl vytočit ještě jedno číslo. „Maxi," řekl jsem, protože jsem se nemusel zdržovat s představováním člověku, se kterým jsem hrál tenis nejmíň dvakrát týdně. „Potřebuju, abys prodal můj nový vůz."

„Forda?"

„Ano. Postav ho k sobě na parkoviště a dej mi za něho tolik, kolik si myslíš, že bych měl dostat, až se prodá." Kromě toho, že Max byl slušný a pořadně vypracovaný tenisový hráč, byl také nepřekonatelným koumákem v prodávaní ojetých aut. Ale vůči svým dobrým přátelům se choval normálně a byl až úzkostlivě čestný. Těm, kdo ho znali, připadaly jeho občasné záchvaty počestnosti jako projev hnutí mysli, který člověku dokázal vehnat slzy do očí.

„Ten ford za nic nestojí. Udělám, co se dá. Budeš potřebovat další auto?"

„Ne. Včera večer tu byla Susan a vrátila mi BMW."

„To myslíš vážně?"

„Jo, naprosto." Začal jsem spěchat, čekal na mne Elmer Woodruff. „Potřebuju, aby sis pro forda zajel sem ke mně, klíče budeš mít pod rohožkou. Papíry podepíšu večer na kurtech."

„Fajn. Ale pak mi musíš říct, jak se ti podařilo od Susan získat to BMW."

„Jasně," odpověděl jsem. Zavěsil jsem a uvažoval, co kruci mám říct, aby ta záležitost s BMW připadala mému mužnému příteli trochu přijatelná. Pokrčil jsem rameny a zamířil ven.

Byla jasná obloha a pořád dost chladno. Předpověď na dnešek říkala, že má být jasno, vítr a teploty kolem dvaceti. Při takovém

počasí lidi na severu myslí, že jsou po smrti a vznášejí se na nebesích, ale obyvatelé Floridy skučí a fňukají, jak mizerně se k nim chová matka příroda. Všechno je relativní, jak se říká.

Zasunul jsem klíč pod rohožku starého forda a obrátil se k BMW. Bílá sedmsettřicetpětka seděla a zářila v ranním slunci; Susan dokonce vůz umyla a naleštila. Na okamžik mě napadlo, jestli jí při tom pomáhal její přítel s mercedesem. Něco takového určitě nebylo v jeho stylu; zřejmě to dělal jeho šofér, zatímco on popíjel na terase se Susan aperitiv.

Odemkl jsem dveře BMW a vklouzl dovnitř. Na středovém sloupku ležely tři nové sady kompaktních disků: opery Rigoletto a Carmen a Čajkovského symfonie číslo čtyři, pět a šest. U nich ležel lístek, na kterém Susan psala: „Poslechni si ty nahrávky *cestou do práce*! Nechej se inspirovat! Pracuj pilně! Hodně úspěchů!“ Fajn, to stačí. Rozbalil jsem napřed Čajkovského, potýkal se přitom nemožně dlouho s plastikovým bublinovitým obalem, než jsem se propracoval dovnitř. Podle mého názoru je člověk bohatý tehdy, když si může najmout někoho, kdo bude místo něho zápasit s moderními obaly. Konečně jsem nastaroval vůz, nasadil CD do přehrávače a vyrazil k mezinárodnímu letišti v Miami.

Miamská čtvrt Coconut Grove byla podivnou směsí extrémů, bohatství a chudoby, historických a moderních staveb. Východní konec Grove byl přeplácaný a příšerně drahý; západní konec byl chudý a černý. Řadový domek, který jsme se Susan koupili, stál někde uprostřed. Zahýbal jsem úzkými ulicemi se svým BMW za doprovodu prvních taktů Čtvrté symfonie. Jednoduchého tématu, které symfonii dominovalo, se bryskně ujaly lesní rohy a trubky a skvělý reprodukční systém BMW — rádio, přehrávač CD a výkonný zesilovač připojený k sedmi reproduktorům — zachycoval všechny nuance. Díky, Susan, podařilo se mi vyslovit, navzdory myšlenkám na to, co asi dělala na terase s tím chlapem, který jí dal mercedes. Mezi rádiem, které jsem měl ve fordu, a touhle reprosoustavou byl takový rozdíl jako mezi poklidnou procházkou a během na šest kilometrů. Na Třicáté sedmé avenui jsem se obrátil na sever. Provoz nebyl hustý, sedmsettřicetpětka se hbitě proplétala mezi ostatními vozy a já jsem si na to zase rychle zvykl. Není divu, že to bylo oficiální auto jupíků. Miamské mezinárodní letiště se začalo rýsovat vpředu a já

jsem se soustředil na cestu k budově, ve které byla Woodruffova kancelář.

Správní budova Trans-Continentalu stála nedaleko hangáru na severozápadním konci letištní plochy. Zaparkoval jsem, pak jsem vytáhl ramenní pás s osmatřicítkou a zamkl ho v přední přihrádce auta — nemělo smysl provokovat ostrahu letiště ke střelbě jako na OK Corralu. Pak jsem se obrátil k vnitřnímu bezpečnostnímu systému BMW a vyťukal kód tak, jak jsem byl zvyklý. Začal jsem uvádět do přístroje čísla data svého narození, ale pak jsem se zastavil, protože jsem si vzpomněl, že jsou to čísla, o kterých někdo jiný — tedy Susan — ví, že je budu používat, abych elektronicky zajistil zapalovací systém BMW. Používání čísel dat narození byla naše stará metoda.

Ale pak jsem se znovu zarazil, když jsem si uvědomil, že právě *Susan* mi přece auto dobrovolně vrátila — což znamená, že zřejmě nebude mít v úmyslu ho ukrást. A ve svých úvahách jsem ještě pokračoval — musel jsem si přiznat, i když nerad, že kdyby Susan jen *naznačila* , že chce auto zpátky, stejně bych jí ho asi dal. Ty blázne. Znechuceně jsem zakroutil hlavou, ale pak jsem znovu vyťukal datum svého narození. Byla to, přísahal jsem, moje poslední myšlenka na neopětovanou lásku toho dne. Teď vyvinu veškeré úsilí, abych Susan vypudil z hlavy. Pomalu jsem kráčel ke vchodu správní budovy. Za ní byl hangár Trans-Continentalu a podél té bombastické stavby bez kousku osobitosti stál jeden z jejich proudových boeingů 737. Letoun byl právě vytažen ven a přepravován k odbavovací budově.

Ranní slunce tančilo po stříbrných křídlech a ocase; pás v několika odstínech červené, táhnoucí se po celé délce trupu, vytvářel příjemný kontrast. Byl to hezký stroj — přesně stejný model boeingů, s jakým jsem létal pro Air East, než v důsledku špatného hospodaření zazpívala společnost svoji labutí píseň.

„K Woodruffovi — jsem ohlášen," řekl jsem vypelichanému pelikánovi, který hlídal dvojité dveře svatyně. Když se dověděl mé jméno, hodnost a číslo identifikačního průkazu, policajt mě ještě zchlazoval tím, že telefonoval nahoru a zjišťoval, jestli mě má skutečně pustit dál. Trávil jsem ten čas děkováním Bohu, že už nepracuju pro aerolinky.

„Výtahem do třetího patra, na konec chodby, kancelář číslo 301," zavrčel dědek, když odložil telefon.

„Dobře." Cestou nahoru a po dlouhé chodbě jsem promýšlel, co řeknu. Říká se, že pozitivní přístup dělá zázraky. Ale myšlenky mi utíkaly zpátky k minulé noci, jak jsem zas držel Susan v náruči přes svoje rozhodnutí, že se to nesmí stát. Co jsem potřeboval, byla práce, která by mě pohltila, a možná i trochu víc sebeovládání.

Kancelář číslo 301 byla poslední místností vlevo — samozřejmě rohová. Dveře na chodbu byly otevřeny a u velkého stolu seděla přitažlivá blondýnka. Za ní byly další dveře, za kterými nepochybně seděl sám Velký Šéf. Když jsem vešel, blondýna na mne vrhla rychlý zkoumavý pohled. Nasadil jsem mírně sebevědomý úsměv.

„Jack Sawyer. Mám tady jednání."

„Ano. Pan Woodruff vás očekává." Blodnýnka se zvedla a natáhla ruku. „Já jsem Tracy Cummingsová. Sekretářka."

„Těší mě," zamumlal jsem. Uchopil jsem její ruku a pokoušel se přijít na to, jestli ji mám potřást, stisknout, podržet, nebo políbit. Nenáviděl jsem podobné okamžiky s moderními zvyky, protože obvykle se člověk nezachová — když jim podá zpátky leklou rybu, řeknou, že je padavka, když rukou pořádně zapumpuje, prohlásí ho za maskulinní monstrum, a když udělá něco mezi tím, považují to za nedostatek osobnosti. Prostě to nikdy neuděláte správně. Zvolil jsem něco mezi leklou rybou a vzpěračským sevřením a modlil jsem se, aby to nebyla ona, kdo má na starosti sjednávání pracovního poměru.

„Můžete jít dál," řekla a ukázala na zavřené dveře. „Mohu vám nabídnout kávu?"

„Byla byste tak hodná?" Moje reakce vyzněla spíš jako otázka než jako konstatování, a co bylo horší, jako otázka, která by mohla být považována za narážku na feministické hnutí. Samozřejmě že něco takového jsem neměl v úmyslu. Blondýna se zasmála, i když ne moc dlouho a ne moc hlasitě, abych se cítil jako totální idiot. Tracyino chování mi naznačovalo, že by nemusela mít příliš mnoho vlastností, které způsobovaly, že jednání s mnohými ženami, s nimiž jsem se po Susanině odchodu setkal, pro mne představovalo neřešitelný problém. Nebo jsem jenom příliš často reagoval na fakt, že jsem byl zase sám, a přitom jsem nechtěl být. Možná od každého trochu. „Mohl bych to formulovat jinak?"

„Jestli chcete.“ Tracy se pořád usmívala.

„Rád bych. Chtěl jsem říct, že bych si moc rád dal kávu. Se smetanou a bez cukru.“

„S radostí.“ Tracy udělala krok k východu. „Taky byste mi nabídl kávu, že?“ zeptala se najednou, zdánlivě jako by pokračovala v žertu.

„Kávu? Ani nápad.“

„Ne?“ Teď vypadala trochu zaraženě. A taky trochu podezíravě.

„Kávu ne. Přinesl bych Saint-Emilion.“

„Ach. No to je hezké.“ Její ostražitý výraz se rozplynul a znovu se usmála. „V křišťálu?“

„Nejčistším.“

„Prima.“ Tracy se zasmála naplno. Byla skoro stejně stará jako já, vysoká, štíhlá, měla oválnou tvář a příjemný, jestli ne přímo atraktivní vzhled. Schopná žena — nebo alespoň tak vypadala podle toho, co zatím ukázala. Samozřejmě jsem se mnohokrát v minulosti nechal oklamat, můj úsudek v takových případech opravdu nebyl valný. „Řekněte prosím panu Woodruffovi, že mu také přinesu kávu,“ dodala.

„Dobře.“ Díval jsem se, jak vychází z místnosti, pak jsem se obrátil a otevřel dveře do jámy lvové Trans-Continentalu. Když jsem překročil práh, snažil jsem se, aby na mně nebylo znát, jak zoufale potřebuji práci, ať je jakákoliv.

Uprostřed kanceláře seděl za stolem holohlavý muž a okamžitě mě překvapil hned dvakrát: za prvé tím, že měl na sobě přiléhavou sportovní košili s rozhalenkou, a za druhé, že měl nohy na stole. Já jsem měl námořnicky modré sako, vázanku s tmavě červeným a modrým esovitým vzorem a trochu moc naškrobenou košili Ralph Lauren. Prostě jsem to přehnal. „Jmenuji se Jack Sawyer.“

„Elmer Woodruff.“ Muž přede mnou by zřejmě neuspěl, kdyby ho mělo posuzovat oddělení filmového studia obsazující role, protože jeho masivní, do hněda opálené rysy a krátké hranaté ruce způsobovaly, že vypadal spíš jako šedesátiletý aligátor bojovný než jako vysoký šéf společnosti. Woodruff byl o hlavu menší než já, ale působil dojmem, že zvládne víc laťek, než jsem musel přeskočit já nebo na kolik bych si snad troufl. Kdybych byl aligátor a viděl ho přicházet, zamířil bych jinam. „Jacku, mohli bychom si tykat. Já jsem Elmer,

ano?“

„Samozřejmě.“ Potřásli jsme si rukama a na okamžik jsem si pomyslel, že chce, abychom se přetlačovali. Místo toho párkrát zapumpoval mojí pravicí a pak ji pustil — jeho plavovlasá sekretářka mu už zřejmě dala vědět, že asi budu padavka. „Tracy vzkazuje, že ti přinese další kávu,“ hlásil jsem a myslel jsem si, že bude dobře použít její křestní jméno, když mi dovolil používat jeho.

„Dobře. Posaď se.“

Když jsem seděl, Woodruff se pustil do vyprávění, jak je Susan okouzlující a jak je úžasné setkat se s rozvádějícím se párem, který se k sobě chová přátelsky a objektivně. Občas jsem zamumlal pár souhlasných otřepaných frází a pak jsem řekl několik vět, abych podpořil jeho dojem, že jsem ten pravý chlápek pro řešení jeho problému — ať je to proboha cokoliv.

„Prima, výborně. Samozřejmě dostaneš pro práci všechno, co budeš potřebovat.“

Souhlasně jsem přikývl, abych ukázal vysokou úroveň sebevědomí. Když jsem chvíli seděl proti Woodruffovi, bližší pohled mi napověděl, že jsem se trochu spletl s jeho holou hlavou — nebyl úplně plešatý, měl ještě dvě prořídlá políčka sněhobílých vlasů, která lemovala mohutnou horu tmavé kůže majestátně se tyčící nad hluboce svraštělým obočím. Z rysů tohoto muže by se mohl poučit Rand McNally. „Tak co konkrétně pro tebe můžu udělat?“ zeptal jsem se, protože jsem tušil, že tohle není člověk, který by si chtěl popovídat o počasí.

„Doufám, že to nebude velký problém.“

„To není dobrý začátek. Malými problémy si nevydělám žádné peníze.“

„V tomto případě možná ano.“

„Takže v tomto případě zřejmě budu mít zájem.“ Naše úsečná konverzace byla přerušena příchodem Tracy, která přinesla do kanceláře dvě porce kávy.

Nejprve podala velký hrnek kouřící černé tekutiny Woodruffovi. Pak se obrátila a menší šálek podala mně. „Jen se smetanou,“ řekla.

„Děkuji,“ odpověděl jsem zdvořile a snažil se převzít hrnek z její ruky a přitom nespustit oči z její tváře.

„Budete mi muset někdy ukázat, jak to děláte.“ Tracy ukázala na

mé prsty, které objímaly šálek.

Pochopil jsem, na co naráží. „To je staré rodinné tajemství. Nikdy se nedíváme na to, co děláme. A taky nikdy nehledíme na to, co říkáme, jak jste už viděla. Jsou v tom léta dřiny."

„To určitě."

„Tak dobře, teď k věci." Woodruff do sebe nalil půl hrnku své horké kávy jedním douškem. „Můj problém je následující," řekl a obrátil se ke mně. „Řekni mi, co si o tom myslíš."

Předklonil jsem se v židli a snažil se vzbudit dojem naprostého soustředění.

„Jeden druhý pilot z Miami se před několika týdny zabil během svého pobytu přes noc v Chicagu. Vyšetřuje to policie — oficiální verdikt je nešťastná náhoda — ale já si myslím, že v tom může být něco jiného. Takže bych potřeboval někoho, kdo se na to trochu podívá a zkusí něco zjistit. Myslíš si, že by tě to mohlo zajímat?"

Udělal jsem gesto, ať pokračuje, abych ukázal, že chci slyšet víc, i když jsem to už začínal vidět černě. Přinejlepším to vypadalo, jako že z toho džobu nic nebude.

„Výborně. Napřed nám dovol, abychom ti řekli něco o oběti." Woodruff pokynul Tracy a usedl zpátky ke svému stolu.

Tracy vytáhla z rohu registračky šanon a začala z něho nahlas předčítat. „První důstojník Jay Bridges začal pracovat u Trans-Continentalu před třemi a půl lety. Prvních osm měsíců svého pracovního poměru byl nasazen ve Washingtonu, pak až dosud v Miami. Pracoval jako druhý pilot na boeingu 737. Jeho osobní záznamy jsou plné poznámek nesrovnávajících se s jeho postavením…"

„Co to znamená?" přerušil jsem ji.

„To znamená, že to byl gauner," přidal se Woodruff. „Bridges perfektně ovládal umění být nepříjemný. Byl všeobecně neoblíbený, když to řeknu velmi mírně. Jako pilot podprůměrný, ale opravdu vynikající v tom, jak se chovat jako syčák, zvlášť vůči lidem v nadřazeném postavení, kteří neměli chuť mu tvrdě oplácet. Vždycky se předváděl před někým, kdo to snesl, a přiváděl všechny k šílenství."

„Tak proč jste ho nevyhodili?"

Woodruff se naklonil v židli blíž ke mně. „A to si říkáš bývalý pilot? Co kdybychom vyzkoušeli tvoje schopnosti tím, že bys na tu otázku odpověděl ty?"

„Odbory," odpověděl jsem rychle. V duchu jsem si řekl, že si musím zapamatovat, že nesmím klást Woodruffovi další řečnické otázky. Pokud jsem věděl, piloti aerolinek potřebovali odbory k tomu, aby řízení neuplatňovalo moc velký prospěchářský vliv na pilotní kabiny, taky jsem věděl, že odbory vždycky vášnivě obhajují nejnižší průměrnou úroveň ve svých řadách. Pokud chlápek jako Bridges neudělá něco, co skutečně jednoznačně a neoddiskutovatelně odporuje pravidlům, jeho nedostatky — lenost, protifiremní postoj, nedbalá práce — nikdy nebudou stačit k tomu, aby ho mohli vyhodit.

„Máš to za jedna," řekl Woodruff. Pokynul Tracy, aby mu podala fascikl, pak se do něho na okamžik zadíval. Po chvíli zas pohlédl na mne. „No? Co si o tom myslíš?"

I když nerad, musel jsem mu to říct. „Nevidím, co bych pro tebe mohl udělat. Nepříjemný pilot se zabije v Chicagu. Nešťastná náhoda, ale sotva případ, který by vyžadoval soukromého detektiva."

Woodruff zafuněl a vydal zvuk, který zněl jako něco mezi smíchem a zamručením. „Ale mám podezření, že to není jen nehoda." Zarazil se a podíval se přímo na mne. Neřekl už nic, ale v jeho očích byl výraz jistoty.

Bylo načase ukázat trochu vnímavosti, bez ohledu na to, že jsem vůbec netušil, co bych měl říct. „Řeknu ti, že tvoje tušení se obvykle nemýlí," řekl jsem, protože jsem si myslel, že pochlebování je stejně dobrý začátek jako každý jiný. „Je tu nějak moc náhod, že?"

„Přesně tak." Woodruffova tvář se rozzářila, a když se tak stalo, Grand Canyon na jeho čele předvedl názornou lekci teorie deskové tektoniky. „Ze všech našich pilotů, kteří zahynuli náhlou smrtí, u Bridgese bylo těch náhod nejvíc."

„Jak vypadala ta nehoda?" zeptal jsem se.

Zatímco Woodruff vysvětloval v sugestivních detailech, co udělalo pár set tun železa a oceli s lidským tělem, na které se spustily, přidal jsem pár doplňujících otázek o tom, proč se Bridges procházel po rampě o půlnoci a kdo ovládal zvedací mechanismus vozu.

Woodruffovy odpovědi podpořily jeho tvrzení, že „nehoda" je trochu nepravděpodobné označení pro to, co se té noci v Chicagu stalo. „Moc náhod. Až příliš, řekl bych."

„Jo, ale to není všechno. Nejenom že toho Bridgese nám byl čert dlužen, ale je tady několik dalších okolností, které mě přesvědčují, že

byl jenom špičkou ledovce.“

„Co třeba?“

„Třeba to, že si žil zatraceně nad poměry — ve srovnání s jeho platem. Vzestup jeho životní úrovně byl taky velice náhlý — během roku nebo tak. Za dvanáct měsíců měl tři nová auta a právě se přestěhoval do vlastního bytu ve velmi drahém domě v Lauderdale. Taky rozhazoval peníze plnými hrstmi.“

„Žádný bohatý strýček nablízku?“

„Ne,“ řekla Tracy. „Nic takového jsme nenašli.“

„A řekni mu, co jsi slyšela na linkách,“ ozval se Woodruff a pokynul Tracy, aby pokračovala. Věděl jsem, že fráze *slyšet na linkách* znamená řeči, které se vyměňují mezi piloty letadel a letuškami. Tento obrat konverzace mohl také znamenat, že Tracy dříve bývala také letuška — tedy že tam stále měla kontakty. Ale z nějakého důvodu, který mi zatím nebyl jasný, mi Tracy nepřipadala jako typ letušky.

„To jsou samozřejmě jenom klepy,“ začala Tracy. „Ale několik měsíců předtím, než se Bridges zabil, naznačoval některým členům posádky, kteří se s ním ještě bavili, že jede v nějakém ohromně výnosném kšeftu. Na tom zbohatl. Získal spoustu lehce vydělaných peněz.“

„Přirozeně.“

„Správně. Neřekl nic určitého,“ pokračovala Tracy, „ale bylo tam dost obecných náznaků, které přivedly několik lidí z posádek ke mně.“

„Proč k vám?“ zeptal jsem se, neschopen už udržet svou zvědavost. Neznal jsem orgnizační schéma Trans-Continentalu, ale vsadil bych se, že posádky letadel nemají žádné oficiální vazby na tuto část správy letecké společnosti. Nedostatek souvislostí v jejím hovoru způsoboval, že se moje představy začaly řítit jako expresní vlak po místní trati.

„Znám spoustu palubních posádek.“ Tracy se odmlčela a pohlédla na mne. Správně vycítila, že se nespokojím s otevřeným koncem. Zhluboka se nadechla a dodala: „Můj manžel byl kapitán.“

„Ach. Promiňte.“ Můj expres prudce zabrzdil; palubní posádky chodily za ní, protože ji znaly a protože věděly, že má přímý přístup k uším velkého zvířete společnosti. „Ale myslím si, že posádky, které přicházely za vámi, nepatřily k nejlepším Bridgesovým přátelům.“

„Ano, to je pravda," odpověděl Woodruff, než mohla promluvit Tracy. „Proto jsme nedělali nic moc, jenom to, že jsme sledovali Bridgese z povzdálí."

„Objevili jste něco?"

„Ani ň. Bridges dělal svou práci, pak odcházel domů — tu a tam se zastavil, aby naštval pár lidí. Ale nikdy jsme nenašli nejmenší důkaz toho, že si ty peníze navíc opatřuje na úkor společnosti."

Chvilku jsem o tom přemýšlel a snažil se, aby můj naprostý zmatek vypadal spíš jako introspektivní analýza. Nakonec jsem promluvil. „Dobře, Elmere," řekl jsem mu jménem, protože bylo v takovém rozporu k němu, až se mi začalo líbit, „řekněme, že Bridges se zapletl do nějakého kšeftu s nevhodnými osobami, a tihle darebáci se nakonec rozhodli ho odstranit. I kdyby to byla pravda, jaký má smysl pátrat po těch lidech? Myslím kromě běžné snahy o pomoc policejnímu pátrání. Tím chci říct, Elmere — na rovinu — co z toho budeš mít ty?"

„Přeskočím to, co se týká mého zájmu o toho chlapíka a mého pobouření nad tím, co předpokládám, že je zločin. Radši přejdu rovnou k pohromě, která nastane, když později vyjde najevo, že Bridgesovy akce a vražda jsou nějak spojeny s firmou."

„Jakou pohromu máš na mysli?" zeptal jsem se ve stylu Perryho Masona, který háže návnadu svědkovi.

„Špatnou pověst podniku." Woodruff se naklonil dopředu a jeho hlas se o pár decibelů ztišil. Zcela jasně jsem se měl dovědět něco, o co se Woodruff nedělí s mnoha dalšími smrtelníky. Nasadil jsem výraz kněze, který má vyslechnout zpověď, a začal soustředěně poslouchat. „Špatná pověst podniku je nejhorší pohroma, jaká může nastat. Žádný viditelný požár, ale zatraceně horko. Jestli se zjistí, že Bridges — a možná další tady od nás — jsou namočeni v nějakých lumpárnách, uděláme si tím nepříznivou reklamu a tisk si vezme na mušku každý kousek naší firmy od podlahy až ke stropu. Spadne mi to na hlavu. Nezapomeňte, že jsem odpovědný za celou zatracenou základnu tady v Miami a všechny otřesy budou spojeny s *mým* jménem."

„Myslíš, že podnikové vedení očekává, že budeš vědět o každém pohybu každého člověka, kterého zaměstnáváte?"

„Ne, i když je mi jasné, že by je to těšilo. Bojím se, že tohle je

možná teprve začátek celé řady problémů. Jestli se přijde na to, že polovina mechaniků pašuje diamanty nebo že polovina pilotů jede v drogách, nahoře si řeknou, že jsem asi někde v koutku kanceláře spal a nestaral se o podnik.“

Woodruff rozhodil doširoka ruce.

„Chápu tvoje stanovisko.“ Velký sáhib měl pravdu; *opravdu měl* solidní džob — stálo za to se ho držet.

„Jediné, co od tebe chci, je, abys trochu slídil a čenichal kolem a jednoznačně zjistil, jestli ta věc s Bridgesem nebyla s něčím spojená. Řeknu vám upřímně, je mi fuk, jestli ho opravdu *zavraždili*, pokud jeho vrahové nejsou na výplatní listině firmy. Zaplatím ti týdenní zálohu a náklady, abych mohl mít jistotu, že některého pondělního rána se tu nesetkám s nějakým nepříjemným překvapením. Dělej, co si myslíš, že je třeba. Jenom musíš být schopen mi říct — upřímně a s jistotou — že mi nic nehrozí.“

„Platí,“ řekl jsem rychle, než jsem si mohl vymyslet důvod říct něco jiného.

3. KAPITOLA

Cítil jsem, že na mne Tracy upírá oči, když jsme ujížděli firemním autobusem, který nás vezl od kanceláří u hangáru do letištní budovy na druhé straně letiště. Zkoumavě jsem sledoval boeing 747 společnosti British Airways v dálce. Obrovský stroj právě najel na ranvej a začal rolovat před startem. „Úžasné stroje," podotkl jsem, spíš abych vyplnil ticho.

„Můj bývalý manžel mi jednou vysvětloval, proč proudové letouny vypadají, jako by létaly hrozně pomalu. Víte proč?"

„To nevím," odpověděl jsem. Sedmsetčtyřicetsedmička se zvedla a jako by se vznášela. „Má to co dělat s jejich rozměry, řekl bych."

„Správně." Tracy se ve svém sedadle natočila tak, aby se mohla dívat přímo na mne. „Říkal, že lidské oči posuzují rychlost podle času, který určitý objekt potřebuje k tomu, aby přeletěl svou vlastní délku. I když Sedmsetčtyřicetsedmička létá stejnou rychlostí jako ostatní proudová letadla, zdá mnohem pomalejší, protože je tak dlouhá."

„Takže z toho důvodu mám tolik pokut za překročení rychlosti, když řídím malý sportovní vůz?" obrátil jsem se také čelem k ní. Měla přátelský, vstřícný výraz, takový, který nutí člověka říct víc, než opravdu chtěl, ať už je téma hovoru jakékoliv. V té chvíli mi připadalo, že Tracy by byla výborným vyšetřovatelem; kdyby chtěla, mohla by při vlastním rozsudku smrti zvrátit popravčí sekeru na kata, než by si uvědomil důsledky přiznání, které z něho nenápadně vymámila. „Teď jezdím s velkým starým fordem. Policajti jenom zívají, když projedu kolem."

„Myslela jsem, že jste říkal, že máte bílé BMW."

„Poslední změna." Zapomněl jsem, že když mi Tracy dávala vyplnit papíry oficiálního konzultanta Trans-Continentalu dvě hodiny poté, co mě přijal Elmer, jeden z mnoha formulářů, se týkal mého auta a potřebných nálepek pro parkování. Také jsem zapomněl, že nezbytným předpokladem dobrého lháře je mít dobrou paměť. Sa-

mozřejmě jsem neměl v úmyslu zacházet do nechutných detailů historie o Susan, o mně a BMW.

„Aha.“ Tracy přikývla s patřičnou dávkou skepse.

„Jak se jmenoval váš manžel?“ zeptal jsem se, protože mě napadlo, že je docela vhodný okamžik ke změně tématu. Co jsem ale nevěděl, bylo, proč vůbec takovou otázku kladu. Asi ze zvědavosti.

„Carl.“

„Byli jste dlouho svoji?“

„Čtyři roky a čtyři měsíce.“

„Jak zemřel?“ Skutečnost, že jsme seděli vedle sebe v kodrcajícím autobuse, mě jaksi přivedla na to, že je alespoň zčásti vhodná doba na kladení takových osobních otázek.

„Rakovina.“

„Ach.“ Odmlčel jsem se a hledal vhodnou odpověď. Tracyiny oči hleděly do mých. Měly naprosto neutrální výraz. Za několik okamžiků jsem si uvědomil, že nejsem schopen vymyslet nic vhodného, a tak jsem řekl to jediné, co mě napadlo. „To je zlé.“

„Ano. Bylo to moc zlé.“ Tracy vyčkávala, jako by se rozhodovala, jestli má ještě něco dodat, nebo ne. Nakonec pokračovala. „Příští měsíc to budou dva roky. Carlovi bylo čtyřiačtyřicet. Ode dne, kdy jsme se o tom dověděli, uplynulo do jeho smrti něco málo přes rok.“

Oba jsme se odmlčeli a poddali se pohupování autobusu. Teď, když jsme vyjeli z úzké vedlejší cesty, řidič autobusu co chvíli přidával rychlost a zase prudce brzdil, když se proplétal houstnoucím poledním provozem. Najednou několik našich spolucestujících zaúpělo, když řidič zastavil před velkým červeným cadillacem. „Myslíte, že spěchá k obědu?“ zeptal jsem se a ukázal na malého Jihoameričana za volantem. Tracy pokrčila rameny a pak se usmála. „Firma tyhle chlápky v jednom kuse péruje, ale řekla bych, že je to nudná práce. Asi je to jediné vzrušení, které mají.“

„Asi ano.“ Paralely naší konverzace mě přiměly myslet na citát, který jsem někde slyšel — že nuda, ne rakovina, je nejtěžší chorobou, kterou člověk zná. Už jsem toho o Tracy věděl dost, aby mi bylo jasné, že bych s touto teorií neměl začínat.

„A jsme tady,“ oznámila Tracy. Řidič autobusu udělal ještě jednu ostrou zatáčku směrem ke vjezdu Trans-Continentalu do letištní budovy. Pak dupl na brzdy a skoro dostal smyk, když zastavil. Když

jsme vystupovali, řidič se na nás křenil. Tracy se obrátila ke mně. „Jak jsem říkala, bojuje s nudou. Má smysl pro dramatický efekt."

„Máte absolutně pravdu," souhlasil jsem. *Horší než rakovina.* Možná ano, možná ne. Obrátil jsem se a pohlédl na letištní budovu. U obrubníku byla kontrolní stanoviště a průčelí tvořilo sklo a beton. Polední špička vrcholila. V letištním rozhlase drmolil ženský hlas něco o změně východu na letištní plochu u letu do St. Louis. Prošel jsem automatickými dveřmi za Tracy a pak jsem se uprostřed haly zastavil.

„Hlavní kontrolní prostor." Mávla rukou směrem k přepážkám kolem stěn. „Za těmito okénky jsou úředníci a kontroloři, kteří prověřují cestující a letenky. Nic z toho asi nebudete potřebovat, ale vaše identifikační karta vám umožní dostat se všude, kam budete chtít."

„Dobře." Vyšel jsem za ní směrem ke dveřím v zadní stěně a cestou jsme minuli několik stánků s novinami, časopisy a suvenýry.

„Tohle je jediný výtah v této sekci, vede ze suterénu až do prvního patra ke kancelářím. V suterénu je úschovna zavazadel a společenská místnost pro posádky a úsek plánování letů. Je tam taky bufet pro zaměstnance — od toho vám radím držet se dál, jestli si nechcete zkazit chuť k jídlu."

„Na letištích se vyznám, už jsem poznal podobné bufety." Souhlasně jsem přikývl. Vstoupili jsme do výtahu a beze slova jsme vyjeli do prvního patra.

„Kancelář, kterou jsem vám rezervovala, je na této straně," řekla Tracy, když jsme vystoupili z výtahu a vešli do dlouhé chodby bez oken. „Na druhé straně jsou kanceláře oddělení rozpisu posádek a vedení palubních průvodčí." Tracy se obrátila a já jsem vykročil za ní. Ukázala na zavřené dveře. „Kapitán Davenport, hlavní pilot divize. Chcete, abych vás představila, nebo byste s ním chtěl mluvit sám? Už mě napadlo, co bychom mohli říct, že tady děláte…"

„Chci, abyste mě představila," přerušil jsem ji, „ale žádné smyšlené historky. Řekneme každému na rovinu, že zkoumám záležitosti Jaye Bridgese týkající se nepatřičných aktivit, do kterých je zapleten letištní personál." Promýšlel jsem už předtím vhodnou úvodní taktiku pro svou práci a vylučovací metodou jsem dospěl k tomuto závěru. Jak se říká, když všechno ostatní selže, můžete zrovna tak zkusit říct

pravdu.

„Nemůžu uvěřit, že chcete udělat něco takového," řekla Tracy.

„Chci." Protože mým úkolem bylo v podstatě vyplašit každého, kdo by měl něco společného s Bridgesem, moje otevřené a jasné prohlášení, že mám v úmyslu tady do všeho strkat nos, by mohlo zabrat; mohlo by to mít stejný efekt, jako když lovec tluče do bubnu, když prochází lesem. „Čím víc lidí bude vědět, že tady jsem, tím líp."

„Víte to jistě?"

„Naprosto." Viděl jsem, co si myslí Tracy — že třískat v lese do bubnu je dobrý nápad, když máte co do činění s ptáky a veverkami, ale ne v případě, že se tam může vyskytovat tygr. Správné hledisko, ale ne takové, na kterém bych si mohl dovolit lpět. „No, budu muset něco risknout," odpověděl jsem a pokrčil rameny.

Tracy se najednou zastavila. Hleděla na mne. „To zní dost silácky. A co je horší, zní to pěkně stupidně."

„Nic jiného nemůžu dělat. Není jiná možnost, jak se dostat dál," řekl jsem, když jsme stáli v prázdné chodbě.

„To ještě není důvod k tomu, abyste riskoval život."

„Nemám v úmyslu riskovat život," odpověděl jsem, jak se dalo čekat, a na okamžik mě napadlo, jestli přece jen nepokouším osud tím, že dám lidem tak brzo vědět, co tu dělám. Tygři dovedou kousat, připomněl jsem si — ale nakonec i já mám ještě pár vlastních zubů. „Rozšířit tu zprávu je jen taktika — samozřejmě budu velmi opatrný."

„Zní to příliš nebezpečně."

„V téhle chvíli nejen že vlastně nemáme žádnou stopu, ale ani nevíme jistě, že se *vůbec něco* děje. Když se tu porozhlídnu a budu dávat najevo, že už *vím*, že pod kamenem je had, možná přimějeme toho darebáka, aby se pohnul. Podle plánu B pak platí, že když tu žádný had není, tak tyhle rafinované intriky stejně k ničemu nepovedou — nemám pravdu?"

„Pořád se mi zdá, že se ženete naprosto bezhlavě do nebezpečné situace," odpověděla Tracy, i když mnohem mírnějším tónem, než jakým mluvila před okamžikem.

„Trochu bezhlavě, to ano." To jsem přiznal, protože bylo jasné, že se o mne má starat. Musel jsem ji přesvědčit, že mám situaci pod

kontrolou. „Důvod, proč si mě Elmer najal, je ten, že jsem profesionál, že vím, co dělám," řekl jsem a vyhříval se na slunci své slávy. Hlavou mi bleskl titulek: *Jack Sawyer — Legenda podle vlastních představ.* Napadlo mě, že být pro někoho legendou není špatné — a v té chvíli jediné místo pro ni bylo v mé lebce. To bude prozatím stačit. „Právě proto váš šéf nepožádal, abyste se toho ujala vy — je dost prozíravý, aby věděl, že potřebuje skutečně profesionála."

„Zřejmě ano."

„Musíte mi věřit, že tohle je ten nejlepší způsob," řekl jsem tak přesvědčivě, jak jsem dokázal. Ale sám sebe jsem se ptal, jestli je to opravdu nejlepší způsob. Jestliže *nejlepší* je synonymem *pro jediný*, pak zřejmě ano. Neměl jsem v úmyslu dovolit, aby mi dobrý kšeft proklouzl mezi prsty jenom proto, že jsem si nevěděl rady, jak najít první stopu. „Chápete?"

„Chápu," odpověděla Tracy a pomalu přikývla. Její gesto ukázalo, že to snad přijímá, ale že se jí to ani trochu nelíbí. Znovu vykročila. Po několika krocích se obrátila ke dveřím, vytáhla klíč a otevřela. Podržela dveře dokořán, abych mohl vstoupit první.

Místnost byla malá. Tři židle, stůl, lampa. Peklo, ve kterém by měl navěky skončit návrhář interiéru. „Už je mi jasné, proč si Elmer chce podržet svoji rohovou kancelář."

„Tohle místo bylo moc velké na telefonní budku, tak jsme se rozhodli, že ho přenecháme vám."

„Co tu bylo dřív? Cela pro nebezpečné šílence?" Nejenže to tu vypadalo depresivně, ale skutečně to depresivní *bylo.*

„Ne, i když nejste daleko od pravdy," usmála se Tracy. „Byla to kancelář pro kontrolní piloty. Došlo ke snižování stavů a tahle kancelář zůstala prázdná."

Ukázal jsem na telefon na stole, který stál vedle monitoru počítače. „Funguje to?"

„Ano. Firemní linka 6847. Když vytočíte předčíslí 91, dostanete se ven. Ale nevolejte příbuzným za moře, připomíná Elmer."

„Žádný by se mnou nemluvil."

„Tady je telefonní seznam společnosti," pokračovala Tracy a vytáhla z kabelky malé desky. „Moje číslo je úplně na začátku." Otevřeně se zasmála, což mi znemožnilo zeptat se jí, jestli mě svádí, nebo vodí za nos.

„A co ten počítač?“ Přejel jsem rukou po temné obrazovce; byla zaprášená tak, že jsem po ní mohl psát.

„Počítač pro řízení posádek.“ Tracy vytáhla z kabelky další brožuru. „Tady jsou klíčová hesla pro vyhledání informací jakéhokoliv druhu.“

„Předveďte mi to.“ Přisunul jsem k počítači dvě židle a pokynul jí, aby si sedla před klávesnici.

„Tady,“ řekla a nalistovala příslušné místo v brožuře, „si třeba vyvolám záznam posledního Bridgesova letu.“

„Rozumné.“ Vyčkával jsem, zatímco ona vyťukávala kód a černá obrazovka se začala plnit zelenými písmeny a čísly.

„Jak vidíte, Bridgesův let skončil v O'Hare v devět padesát dva večer.“

„Což bylo dvě a půl hodiny předtím, než v O'Hare skončil sám Bridges.“ Ukázal jsem prstem na řádek na obrazovce, který označoval poslední cestu mrtvého pilota. Nad jeho jménem stálo jméno kapitána. „A co ten Ned Lange?“

Tracy se zasmála způsobem, který bych považoval za velmi znepokojující, kdyby její úsměv patřil mně. „Ned Lange je absolutně *poslední* člověk na celé planetě, který by mohl být zapleten s Jayem Bridgesem do něčeho podezřelého.“

„Proč?“

„Protože…“ Tracy se na chvíli odmlčela a hledala vhodná slova. „Protože je úzkostlivý puntičkář, proto. Dostáváme od něho desetistránkové dopisy, když autobus společnosti projede na žlutou. Je velice opatrný, velmi konzervativní, stále se stará o to, aby dělal všechno *přesně* podle příruček.“

„Aha.“ Zabubnoval jsem prsty na obrazovku. Znal jsem u Air East pár zrovna takových kapitánů, jako byl Ned Lange, kteří měli k potenciálním vrahům tak daleko, jak si jen člověk dovedl představit. Na druhé straně, někdy se můžou lidé změnit, nebo je něco zažene do situace, kterou nejsou schopni zvládnout. „Zřejmě máte pravdu, ale stejně bych se na něho podíval trochu blíž.“

„To záleží na vás.“ Tracy vstala od počítače. „Co kdybyste se zašel podívat za hlavním pilotem Davenportem? Jestli jste pořád tak velký blázen a chcete vykládat celému světu, proč tady jste, pak by Davenport měl být logicky dalším člověkem, se kterým byste se měl

setkat.“

„Co můžeš udělat hned, neodkládej na zítřek.“ Vyšel jsem za Tracy ze dveří a prošel pár metrů chodbou ke kanceláři hlavního pilota. Vstoupila první, řekla pár slov v přední kanceláři sekretářce, která probírala haldu korespondence vyšší než ona sama, a pak jsme oba vpochodovali do rohové čtvercové místnosti, jež evidentně patřila šéfovi.

Tahle zadní kancelář byla přesně taková jako kanceláře hlavních pilotů u Air East — velký stůl a několik křesel s bohatým čalouněním vpředu, pár registračních skříní, na kterých bylo vystaveno několik modelů letadel. Na stěnách visely fotografie letadel. Na zadní stěně byla nástěnka přeplněná počítačovými výpisy a poznámkami, z nichž většina už byla stářím zažloutlá.

„Ahoj, Tracy. Co pro tebe můžu udělat?“

Muž za stolem byl hubený, s vyzáblým obličejem a tmavýma očima. Měl na sobě tmavý a drahý oblek. Odhadoval jsem ho tak na něco málo přes padesát, jednak podle taktického ústupu linie vlasů, ale i podle dalších rysů. Když Tracy pronesla několik patřičných slov na úvod, dával jsem si pozor, abych se tvářil pokud možno nonšalantně. Jak vždycky říkala moje drahá máti, první dojem je zároveň tím posledním.

„Takže vy jste soukromý detektiv,“ řekl Davenport, natáhl ruku a velmi mírně se zvedl ze židle.

„Ano.“ Vykročil jsem metrovým krokem, abych dosáhl na jeho napřaženou ruku; můj nonšalantní výraz se rozplynul do malého úsměvu, o kterém jsem doufal, že je interesantní, ale ne provokativní.

„No dobře.“ Davenport pohlédl na Tracy a pak zas na mne. „Děje se něco… zvláštního?“

Tracy stála mlčky; neměla co dodat k prosté pravdě, kterou už řekla — že mě najal Elmer Woodruff, abych prováděl nějaké pátrání ve firmě. Chtěla, abych podrobnosti líčil sám — a kopal si tak podle ní hrob — svým vlastním stylem. Tracy byla chytrá žena. „Bridges. První důstojník Jay Bridges,“ řekl jsem.

„To mě mohlo napadnout.“ Davenport se podíval na svůj stůl a pak zas na mne. „Víte, co mi poprvé asi za tři roky zmizelo ze stolu?“ zeptal se.

Nikdy jsem neměl rád řečnické otázky, tak jsem se ani nenamá-

hal s odpovědí. Měl jsem nejasné tušení, že William Davenport stejně žádné velké sousto nenabídne.

„Bridgesovy záznamy," odpověděl si Davenport, když viděl, že nemám zájem zúčastnit se jeho jeho soutěže. „Ten gauner — promiň mi můj slovník, Tracy — byl největší, soustavný personální problém, který jsem kdy měl. Byl to průšvih na průšvih, i když ne tak velký, aby se z toho dal udělat případ na vyhození, který by nemohly napadnout odbory. Jediný důvod, proč jsem mohl dát pryč jeho desky ze svého stolu, byl ten, že se tomu mizerovi podařilo se zabít. A teď si o něm chcete promluvit vy. Budete mi muset prominout nedostatek nadšení."

„Elmer vypadal dost nadšeně, když navrhoval, abych prověřil některé věci, které tu Bridges prováděl." Všiml jsem si nepatrné reakce, která se mihla Davenportovi v očích, než záblesk zájmu pohasl; tykat si s viceprezidentem bylo pro Davenportovy uši něco jako výstražný signál, jak jsem si myslel.

„Které myslíte?"

„Jsou tu… určité informace, které jsem získal… o činnosti… do níž by mohli být zapojeni pracovníci aerolinek…" mávl jsem rukou v gestu, které naznačovalo, že by toho mohlo být víc, ale že monentálně se mi nechce dál to rozvíjet.

„Aha." Davenport zamrkal, pak se zamračil. „A co vlastně potřebujete ode mne?"

„Pomoc, trvalou pomoc."

„Mohl byste to trochu upřesnit?" Davenport se ošil — bylo zřejmé, že není zvyklý na to, aby s ním někdo mluvil jinak než s naprostou úctou.

„Jistě." Ležérně jsem se posadil na okraj jeho stolu a odsunul přitom několik papírů. Na stole byl stejně až přílišný pořádek a bylo třeba to trochu přerovnat. „Mám tady spoustu pátrání, abych zjistil další jména, která potřebuju," řekl jsem a uvažoval přitom, jestli to zní přesvědčivěji, než jak jsem to cítil. Pohlédl jsem na Tracy, jejíž výraz nedával najevo, že ví, že vypouštím ven boudu vymyšlenou až na poslední chvíli. Podíval jsem se zas na Davenporta. „Moje prozatímní kancelář je o pár dveří dál tady na chodbě. Budu muset za vámi přijít a prohlédnout si vaše záznamy a možná si s vámi promluvit."

„Kdy?"

„Víckrát. Určitě několikrát během dalších několika dní.“

„Jsem velmi zaměstnaný člověk.“

„To rád slyším.“ Trochu jsem poposedl; pár Davenportových úhledně srovnaných lejster spadlo ze stolu a sneslo se jemně k zemi různými způsoby letu. Teorie aerodynamiky se ukázala v praxi a působila i v kanceláři hlavního pilota. „Já také budu zaneprázdněný člověk — velmi zaneprázdněný — než se mi podaří všechno dokončit.“

Davenport očividně nebyl potěšen, ale byl dost chytrý na to, aby nezačal moc kličkovat. „Co kdybych vám někoho přidělil, někoho, kdo se s Bridgesem dobře znal?“

„Některého pilota?“ Protože jsem chtěl zkoumat tento úsek nejdřív, bylo zapotřebí, abych do řad pilotů rychle pronikl.

„Ano.“

„Prima.“

Davenport vstal, obešel stůl a prošel bez dalšího komentáře těsně kolem Tracy a mne. Když opustil místnost, Tracy promluvila tiše, aby ji nikdo ve vedlejší místnosti nemohl slyšet.

„K Elmerovi jste se choval mnohem líp.“

„Elmer se mi líbil.“

„Takže tomu mám rozumět tak, že Davenport se vám nelíbí?“

„To nejde srovnávat. Elmer mi dal práci, takže jeho mám nejraději. Jsem loajální především k těm, kteří mě platí.“

„Nebo vám platí nejvíc?“

„Ne. Jedná se mi výhradně o princip první nabídky prachů na dřevo. Člověk musí mít smysl pro morálku, víte.“

Tracy se usmála. „Vy jste snad měl být advokát.“

„Jo, tenhle vlak mi ujel. Ti lidi *opravdu* vědí, co je třeba.“ Naše důvěrná rozmluva byla přerušena návratem hlavního pilota Davenporta. Jeho tmavé oči potemněly ještě víc a vychrtlá tvář vypadala ještě vychrtleji. Pár kroků za ním kráčel černoch v modré košili, šedých kalhotách a kravatě s kašmírovým vzorem. Měl statnou postavu, trochu přes váhu, krátké kadeřavé vlasy a jemný knírek.

„To je jeden z našich kontrolních pilotů, kapitán Ishmael Reese,“ řekl Davenport na úvod. Reese se usmál na Tracy, kterou samozřejmě znal, pak napřáhl ruku a zapumpoval mi pravicí.

„Chcete vědět něco o Bridgesovi?“ zeptal se, když si pohledem

na Davenporta ověřil, že může promluvit.

„Ano. Spoustu věcí. Spoustu podrobností. Potřebuju zaplnit prázdná místa a pak pokračovat.“

„O žádných prázdných místech nevím, člověče, ale jinak nemám nic proti tomu.“

„Pochopil jsem, že jste prvního důstojníka Bridgese neměl příliš v lásce.“

„Byl to rozmazlený bílý fracek.“

„Výstižně řečeno. Řekl bych, že tahle chrakteristika docela sedí.“

„Kde chcete začít? Šéf říká,“ dodal Reese a kývl směrem k Davenportovi, „že vám mám ve všem vyjít vstříc, dokud nebude mít pro mne jiné příkazy.“

„Chci, abyste začal okamžitě, Ishmaeli.“

„Já jsem Izzy.“

„Jasně.“ Sklouzl jsem z rohu Davenportova stolu a sebral s sebou dalších pár papírů. Možná někde v hlubokých závitech svého mozku jsem oplácel všem hlavním pilotům, před kterými jsem se musel tak dlouho plazit. Vyšel jsem ven, aniž bych Davenportovi něco řekl, s rukou kolem Izzyho ramen. „Hele, ta tvoje vázanka vypadá skvěle,“ řekl jsem a hleděl na jeho kravatu.

„Jo, tvoje taky,“ řekl Izzy a podíval se na moji. „Víš, ten kašmírový vzor jde zas do módy. Všichni frajeři v modrým takovou nosí. Bylo mi jasný, že jsi jeden z nás, už když jsem tě viděl.“

„Díky.“ Možná měla moje maminka přece pravdu a první dojem je opravdu tak důležitý.

4. KAPITOLA

„Tak jak se daří v nové práci?“ zeptal se Max Bergman a utíral se ručníkem. Pot mu stékal kolem brady a dolů po krku a mizel pod límcem vybledlé zelené tenisové košile.

„Nesnaž se mě rozptylovat. Já se tě zbavím jedna dvě.“ Ještě jednou jsem se napil vody a pohlédl na Maxe. Porve jsem si všiml zašlého, téměř nečitelného nápisu na přední straně jeho košile. „Je to ta košile, kterou jsme si přivezli z turnaje v Boce?“ zeptal jsem se. „Moje se už dávno rozpadla.“

„Jo, z Bocy.“ Max se zlomyslně usmál a potáhl se za propocenou košili. „Tyhle věci vydrží dýl, když se o ně tolik nestaráš.“

„Vážně?“

„Jo. Ty si svoje hadry moc často pereš, v tom je ten problém. Když se o něco moc staráš, nevydrží to.“

„Nerozváděj to.“ Zvedl jsem raketu a setřel zbytky potu z rukojeti.

„U ženských je to úplně stejný. Když si jich moc hledíš, nedrží se tě, vykašlou se na tebe.“

„Přesně tak.“ Max pronášel svou obvyklou řeč o tom, jak se chovám k ženám kolem sebe; oba jsme to téma probírali už tolikrát, že ani jeden z nás nezaregistroval, že ten druhý neposlouchá jediné jeho slovo. „Bral bych tvou radu vážně, kdybys aspoň uměl hrát tenis. Ale jak je vidět ze stavu,“ řekl jsem a ukázal na počitadlo vedle kurtu, „zase vedu. Za chvilku to bude třetí hra, kterou jsi prohrál.“

„Zbývají ještě čtyři míče.“ Max ustoupil dozadu a přehodil si raketu do druhé ruky. „Čtyři míče můžou mít spoustu výměn.“

„Jasně, říká se, že dokud se zpívá, ještě se neumřelo, ale zdá se mi, že slyším, jak nějaký soprán volá tvoje jméno.“

„Budeš tu žvanit, nebo hrát? Máš servis.“ Max mi hodil míčky a zaujal pozici za základní čárou.

„Fajn, šest — pět.“ Už na začátku jsem se rozhodl, že budu tuhle hru hrát chytře, ale taky pěkně tvrdě, nechtěl jsem si nechat ujít ví-

tězství tím, že bych hrál příliš opatrně a dovolil, aby se stav setu dostal na šest — šest. Kdybych to připustil, Max by mohl vyhrát tajbrejk. „Tak jdem na to.“

Můj první servis byl ostrý a mířil daleko do jeho bekhendu. Max zahrál křížem přes kurt prudký míč, který jen těsně přelétl síť. Poslal jsem ho forhendem přímo do středu a pak následovalo pár lehkých výměn. Když jsem si všiml, že má tendenci zůstávat vlevo, umístil jsem ostrý forhend, míček dopadl na postranní čáru a odskočil z jeho dosahu. „Patnáct — nula.“

Druhý můj servis byla pořádná rána, která ho zničila. Max umístil zpáteční úder do sítě. „Třicet — nula.“

Další mé podání bylo průměrné a byl jsem sotva schopen vrátit Maxův míček mířící hluboko do mého bekhendu. Podařilo se mi vystřelit příliš vysoko přes síť a Max všechno zakončil nechytatelným prudkým smečem. „Třicet — patnáct.“

„Říkal jsem ti, že ještě není konec,“ prohodil nedbale přes rameno, když se loudal zpátky k základní čáře.

Ignoroval jsem jeho zjevný projev nesportovního chování a zaujal jsem postoj. Několikrát jsem se zhluboka nadechl a začal hrát. Další dobrý servis byl následován dobrým riternem a pak jsme posílali přes kurt míčky jeden za druhým, což pro nás obvykle bývalo trochu moc náročné na přesné umístění, než abychom to zvládali. Nikdy mě nepřestalo překvapovat, že většina lidí hraje mnohem líp, když se opravdu dostane do tempa.

Sledoval jsem, jak Max nabíhá na halfvolej do středu kurtu a posílá míček mírně nad moji hlavu. Ale z jakéhosi důvodu teď celá výměna probíhala zdánlivě mírnějším tempem než normálně — jako by se jednalo o sledování zpomaleného filmového záznamu tenisového zápasu. Ten pocit zpomaleného pohybu mi umožnil analyzovat úder a rozhodnout se: bude lepší ustoupit, než vrhnout se za míčem. Rozběhl jsem se rychle dozadu.

Míček teď klesal, ale já jsem ho nesledoval. Místo toho jsem se soustředil na základní čáru: zadní čára bylo místo, kde jsem se otáčel. Když jsem se na ni dostal a obrátil se, míček dopadl na kurt a lehce odskočil trochu dál od mé pravé ruky, než jsem odhadoval. Vrhl jsem se po něm a odpálil ho forhendem ze zápěstí. Nepodařilo se mi zasáhnout míček středem, a tak měl jen velmi malou rychlost — přesto

však dokázal přeletět přes síť. Max se ke slabému míčku rozběhl, ale minul ho. „Čtyřicet — patnáct.“

Oba jsem se pomalu rozcházeli k základním čárám, těžce jsme dýchali a otírali si pot. Dva mečboly. Ale pocity, které mě vždycky zachvacovaly, když jsem vedl — buď opatrný, vyčkávej, nechej ho udělat chybu — se dnes večer nedostavily. Místo toho jsem cítil nutkání přitlačit, zvýšit náskok nejen tím, že můj soupeř udělá chybu.

Můj servis dopadl přesně tam, kam jsem chtěl, daleko na forhendovou stranu hřiště. Max poslal míček zpátky napříč kurtem. Vyrazil jsem v okamžiku, kdy jeho míč míjel síť, chtěl jsem zasáhnout míček letící ještě nahoru a poslat ho na druhou stranu. Ale neuvažoval jsem příliš o úderu, ani se nesnažil patřičně koordinovat pohyby těla, a soustředil jsem se spíš na cíl než na metodu.

Cítil jsem, jak se moje tělo natahuje, když jsem se chystal udeřit. V okamžiku, kdy jsem se dotkl míčku, jsem měl nohy mírně pokrčené, a podařilo se mi vložit do úderu veškerou energii a jistotu. Můj úder byl dokonalý a beze stopy váhání. Míček se odrazil od výpletu rakety, přeletěl síť asi o třicet centimetrů, pak prudce klesal a tvrdě dopadl na antuku dost daleko před protější základní čáru.

„Do prdele.“ Max zůstal stát s otevřenými ústy. Povedlo se mi z takové dálky zachytit jeho skvělou ránu, jasný vítězný míč. Co bylo ještě důležitější, podařilo se mi to při mečbolu — v okamžiku, kdy na tom skutečně záleželo. „Kde ses to sakra naučil?“ zeptal se Max, když jsme oba kráčeli k síti.

„Nevím. Prostě se to nějak povedlo.“ Potřásli jsme si rukama a zamířili k postranním čárám.

„Dneska mě určitě porazíš,“ usmíval se Max. „Možná se *opravdu* ještě zpívá.“

„Možná.“

Právě v tom okamžiku jsem spatřil muže, nebo spíš odraz světel z kurtu na pistoli v jeho ruce. „K zemi!“ Srazil jsem Maxe za přístroj na ochlazování pitné vody z potrubí právě v okamžiku, kdy se tichý noční vzduch otřásl prvním výstřelem; kulka prolétla pár centimetrů ode mne, odrazila se od kovové trubky, která nesla plátěný baldachýn mezi kurty.

„Kruci! Po kom střílí?“ řekl Max, když se zvedl ze země. Oba jsme zůstali skrčeni za chladicím zařízením.

„Neprodal jsi někomu v poslední době nějakou šunku?“ Zatímco jsem mluvil, přejížděl jsem pohledem po kraji prázdných ochozů, odkud muž s pistolí střílel. Přirozeně už zmizel — ale kam? Na kterou stranu temnoty obklopující osvětlený prostor kurtu se mohl vypařit? Na tyhle otázky bych zatraceně rychle potřeboval odpověď.

„Moje auta v tom nejsou. Jediný mizerný fáro, který mám na parkovišti, je tvůj ford. Ještě tam stojí.“ Max se odmlčel a zíral do tmy za kurtem. „Co budeme dělat?“

„Nezůstanem tu sedět.“ Vyrazil jsem nízkým sprintem směrem k zadní bráně. Slyšel jsem, že Max běží jen krok nebo dva za mnou. Vsadil bych se, že muž s pistolí přišel ze strany parkoviště, a když prvním výstřelem minul, tušil jsem, že pravděpodobným směrem jeho ústupu bude právě temný prostor parkoviště.

Ozval se další výstřel a urazil kus dláždění tři metry od nás vpravo. Ten úhel mi řekl, že jsem hádal správně, že muž je na té straně kurtu, ze které na nás zřejmě nemůže s jistotou vypálit. „Sem!“

Převalil jsem se otevřenou bránou a skutálel se do trávy, Max za mnou. Moje bílé BMW trůnilo na trávníku tam, kde jsem ho opustil — na obvyklém parkovacím místě u kurtu — už mimo prostor parkoviště. Prudce jsem otevřel dveře a zpoza sedadla řidiče vytáhl pistoli.

„Co teď?“

„Je řada na mně.“

„A co mám dělat já?“

„Nastup do vozu a nastartuj. Nerozsvěcuj světla, ale buď připraven.“ Max zamířil ke dveřím. „Klíče?“

„V zapalování.“

„Dávej pozor.“

„To se vsaď.“ Rychle jsem se pohyboval po trávníku a přitiskl jsem se k zemi v blízkosti otevřeného plotu. Čekal jsem, až Max provede tah na odvrácení pozornosti, který jsem potřeboval. Za pár vteřin krátce zablesklo vnitřní osvětlení v BMW, když Max otevíral dveře a usazoval se za volant. Předpokládal jsem, že oči střelce se zaměří na světlo a využil jsem toho okamžiku k tomu, abych proběhl bránou a vyrazil kolem zadní strany kurtu.

Temné zástěny mě zakryly, když jsem mířil vpřed, sotva dýchal a poslouchal sebemenší zvuk, který by mi naznačil, kde by ten chlá-

pek mohl být. V celém komplexu byly čtyři kurty; ale jediný, na kterém se dnes večer hrálo, byl ten náš. Kromě mne, Maxe a maníka, který se nás snažil zabít, tu nebyl nikdo. Protože osvětlení na kurtu stále svítilo, bylo za zástěnami až příliš jasno na to, abych se cítil bezpečně, a tak jsem se rychle přesunul na konec cestičky do hlubšího stínu.

Pořád nic. Neviděl jsem teď na Maxe ani na BMW a začínalo mi to dělat starost, když najednou jsem spatřil toho chlapa — byl střední postavy a měl tmavé vlnité vlasy — jak se opatrně plíží podél plotu směrem k parkovišti. Očividně se snažil dostat se okruhem k místu, kde si myslel, že oba jsme. Přikrčil jsem se k zemi za jeden z malých keřů, které lemovaly pěšinu, na níž jsem byl.

Když se muž dostal ke mně tak blízko, jak bylo třeba — na tom místě se pěšiny křižovaly a mohl pokračovat oběma směry — vstal jsem. „Stát!“ Ale ještě když jsem mířil svou zbraní na matnou postavu v dálce, věděl jsem, že ani já, ani on nemáme dost jasný výhled na toho druhého a výstřel by znamenal jen ránu do větru.

Viděl jsem, že se ten chlap v takových věcech zatraceně dobře vyzná, protože se bez sebemenšího zaváhání obrátil a vypálil nazdařbůh ránu mým směrem, pak se svezl za nízkou řadu keřů na své straně cesty. Když jsem si uvědomil, že jedině já z nás dvou stojím — což nebyla příliš záviděníhodná pozice — rozhodl jsem se udělat totéž co on. Když jsem se převracel dál od cesty, abych zakryl svou skutečnou pozici tomu lumpovi, který po nás střílel, tráva a větve u země se mi lepily k vlhkému tenisovému úboru.

Pomalu jsem se plazil vpřed směrem k parkovišti. Už mi bylo jasné, že ten chlap, protože přišel o svou klíčovou výhodu — překvapení — ji bude chtít každým okamžikem získat zpátky.

Musel už vědět, že můj tenisový partner je Rambo a já sám něco jako celý pluk Gurkhů[*)].

Zahnul jsem kolem dalších nízkých křovin. Moje tenisky a bílé ponožky byly pokryty jehličím a rašelinou. Ve chvíli, kdy jsem se dostal k parkovišti, jsem začal pochybovat o svém rozumu, protože střelec nebyl nikde v dohledu.

Napadlo mě, že se vrátím zpátky tam, kde jsem nechal Maxe, ale

[*)] Gurkhové — příslušníci bojovného národa v Nepálu

pak jsem se rozhodl jinak. Max by se v životě nedostal tam, kde byl, kdyby jen nečinně stál — měl dost zdravého rozumu, aby věděl, jak se říká, kdy je třeba prásknout do bot. Pak, jen na okamžik, jsem zahlédl siluetu muže, jak se pokouší přeběhnout z jednoho temného stínu do druhého. Moje teorie se potvrdila, ten chlap mířil zpátky ke svému autu. Vyrazil jsem kupředu, jak nejrychleji jsem uměl, a mířil ke vstupu nedaleko téměř prázdného parkoviště.

Na protější straně byly zaparkované dva vozy. Jeden z nich by měl být Maxův, ale nevěděl jsem který, protože vždycky přijel něčím, co mu zrovna stálo na parkovišti a na co měl náladu. Pokud jsem v té tmě viděl, vůz napravo bylo malé zahraniční vozítko, auto nalevo byla rozměrná americká mašina, která měla čtvery dveře a střechu o délce malé letadlové lodi. Mým problémem bylo, že mezi mnou a oběma vozy bylo asi patnáct metrů prázdného prostoru a obě auta stála dost daleko od sebe, takže bylo nemožné držet je v šachu obě najednou.

Bylo načase, abych zas vyplašil tygra z lesa, což byla metafora, na kterou jsem si začal trapně zvykat. Možná měla Tracy pravdu, že tato metoda změny stavu situace byla příliš riskantní. Na druhé straně, tuhle práci jsem naléhavě potřeboval a ten maník s pistolí, kterého jsem sledoval na parkoviště, byl zatím jedinou solidní stopou, na kterou jsem narazil. Můj zdravý rozum mi říkal, že bych přinejmenším z pracovních důvodů neměl nechat uniknout gaunera, který se pokusil odstřelit mě i mého nejlepšího kámoše. Takový zdravý rozum je úžasně výhodné zařízení, napadlo mě — vždycky člověku najde nějaké důvody, které potřebuje, aby udělal to, co by udělal tak jak tak i na základě svých instinktů.

Bylo naprosto jasné, že chlápek, kterého hledám, sedí ve svém voze a čeká, až se buď pohnu jeho směrem, nebo vezmu nohy na ramena. Otázkou bylo, ve kterém autě sedí. Mohl bych se vrátit k Maxovi, ale na to teď nebyl čas.

V téhle situaci jsem věděl, že mi zbývá jediná možnost. Nemohl jsem dobře mířenou střelou zneškodnit oba vozy. Protože okamžitě když bych začal střílet — kdybych se spletl — by ten chlap věděl, kde jsem a co udělám. V té chvíli by měl možnost vypadnout z parkoviště nebo by měl výraznou výhodu při střelbě, kdybych byl dost pitomý a snažil se pálit ze všech sil ze svého nechráněného postavení

doprostřed prázdného asfaltu.

Malé cizí autíčko napravo nebyl žádný sporťák ani nic exotického — jenom jeden z těch levných importovaných vozů vhodných pro pojíždění do čistírny a do hodin piana s dětmi. Levý vůz — Královna Mary na čtyřech kolech — taky nebyl zrovna v Maxově stylu, i když přece jen k němu měl blíž. Že by Max měl dnes večer důležitou schůzku a potřeboval prostorná zadní sedadla? Možná.

Kostky byly vrženy. Zamířil jsem doprava a vylučovací metodou jsem vsadil na zahraniční auto. Rozhlédl jsem se, abych se ujistil, že se v okolí neukázal žádný potulující se hráč tenisu, pak jsem vypálil dva rychlé výstřely. Ozvaly se hlasité rány a v uších mi zalehlo. Obě kulky zasáhly svůj cíl a levá strana malého vozu klesla na ráfky. Slyšel jsem startovat motor a připravil se k dalšímu výstřelu na blok motoru, až kulhavé auto začne klouzat k výjezdu. Ale místo toho, aby se do pohybu dalo cizí vozítko, vyrazila obluda z druhého konce parkoviště! *Sakra, Maxi.* Velký tmavý vůz zanechal po sobě černé stopy spálené gumy, jak se řítil s vypnutými světly k výjezdu.

Prudce jsem se obrátil a pokusil se rychle vystřelit na mizející cíl. Stiskl jsem spoušť, ale věděl jsem, že z mé strany je to jen zoufalé gesto. Kulka možná vůz někam zasáhla a neškodně se zaryla do valící se pyramidy železa. Moje jediná stopa bleskově zahnula za roh a okamžik poté, co mi zmizela z dohledu, se po mé levici objevil pěšky Max.

„Je v tahu," řekl Max, když zhodnotil situaci.

„Jo, je v tahu."

Max ukázal na svůj malý zahraniční vůz, který se těžce nakláněl na levou stranu s vypuštěnými pneumatikami nechutně přetékajícími z ráfků. „Proč jsi mi chtěl rozstřílet auto?"

„Když jezdíš v něčem takovém, nic jiného si nezasloužíš."

„Jo, možná."

„Nikdy předtím jsem tě nevidět jet v takové popelnici."

„Měl jsem zpoždění a tohle auto stálo nejblíž u dveří."

„Do prdele."

„Jo." Max přikývl. „Do prdele." Rozhlédl se po okolí, pak se podíval k výjezdu, kde zmizel velký vůz. „Hele, mám dojem, že něco vidím. Počkej." Rozběhl se do tmy, něco sebral ze země a přiklusal zpátky.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Zrcátko.“ Max držel v ruce zbytky roztříštěného zpětného zrcátka velkého vozu — určitě jsem ho zasáhl posledním výstřelem.

Vzal jsem pár kousků zrcátka do ruky. „Dvě pneumatiky proti zpětnému zrcátku. To není moc dobrý kšeft.“

Max pomalu přikývl a zahleděl se do tmy. Pak se obrátil ke mně. „Mám dojem, že ten chlap mi dluží dvě pneumatiky. Půjdu s tebou, dokud ho nenajdem.“

„To nemusíš, najdu ho sám.“

„Viděl jsem, jak na tom zatím pracuješ. Moc velký dojem to na mne neudělalo. Jdu s tebou.“

„Jak chceš. Ale co tvůj podnik?“

„Všechno v obchodě je zajištěné. Můj nový pracovník potřebuje trochu prostoru, aby se mohl naučit pár věcí sám. Protože tak se člověk naučí nejvíc, že?“

„Jasně.“ Neměl jsem v úmyslu s Maxem nesouhlasit — jestli chce pomoct, budu jenom rád. A kromě toho, ten maník, kterého jsme hledali, střílel i po něm. Takže se dalo říct, že z toho udělal taky jeho záležitost, pokud byste sledovali dost spletitou logiku, kterou jsem měl ve zvyku se řídit.

„Kromě toho,“ dodal Max, když jsme se obrátili a mířili k BMW, „o obchod se stejně nemusím dalších pár dní starat. Jediný bourák, který bude problém prodat, je tvůj ford.“

„Nemám obavy o prodej svého vozu,“ odpověděl jsem velkorysе. To jsem byl celý já, frajer, který právě prostřelil dvě pneumatiky svému nejlepšímu příteli.

„Co bych si nejvíc přál, by bylo prodat toho forda chlápkovi, který na nás střílel,“ řekl Max při cestě kolem hřiště k mému vozu. „Zasloužil by si to.“

„Jak poetická spravedlost,“ odpověděl jsem.

„Jo. Úplná báseň. Moc by se mi to líbilo.“

5. KAPITOLA

Ujížděl jsem s Maxem ve svém BMW ke mně domů. Celou cestu jsme se věnovali analytické konverzaci týkající se projevu násilí, kterému jsme byli vystaveni. Řečeno jiným způsobem, hádali jsme se o to, jestli ten chlápek, který se nás pokusil poslat do věčných lovišť, šel po něm, nebo po mně.

Maxova teorie o tom, že je to manžel některé z jeho posledních mejdanových známostí, byla na pohled stejně přijatelná jako moje podezření, že to má co dělat s pátráním u Trans-Continental Airlines; ale hledisko *shody okolností* vždycky vychýlilo váhy na mou stranu, takže jsem si byl zatraceně jistý, že výstřely inspirovala moje velká huba téhož dne o něco dřív. „Co se týká nápadu, že ten grázl byl neznámý zloděj, který vyrazil po našich zlatých hodinkách, připomínám ti, že jsme dva pořádní chlapi, kterým ve sportovním úboru svaly jen hrají. Každý miamský rváč si může najít snadnější kořist."

„Jo, taky bych řekl," pokrčil rameny Max.

„Kromě toho, kvůli náhodnému výstřelu se člověk tak nenaštve. Potřebujeme trochu nenávisti, abychom se dostali do varu."

„Já už bublám dost, o to se neboj," odpověděl Max a zamračil se.

„Je v tom nějaký rozdíl, jestli ten idiot šel po tobě, nebo po mně?" Hřálo mě pomyšlení, že mi Max s prací pomůže, ale nechtěl jsem využívat jeho služeb pod falešnými záminkami. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc mi bylo *jasné*, že ty výstřely byly určeny mně.

„Ne," odpověděl rychle Max a ukázal tak, že o té možnosti už taky uvažoval. Podezíral jsem ho, že když zapomene na svou samolibou mužskou nadutost, cítí i on, že dnes večer jsem byl terčem já. „Jestli to tentokrát nebyl manžel některé mé kočky, jednoho krásného dne může být. Pak mi zas pomůžeš ty."

„Takže platí." Zbytek cesty jsme mlčeli. Když jsem nakonec zatočil do ulice, kde stál můj domek, okamžitě jsem uviděl červený mercedes. „Kristepane."

„Co je?" Max se napřímil a nervózně se rozhlížel. „Uviděl jsi au-

to toho chlapa?“ zeptal se.

„Něco horšího.“ Zastavil jsem za červeným sporťákem. Ten zatracený krám se leskl i ve slabém světle pouličních lamp. „Susan.“

„Jo?“ Max potřeboval pár vteřin, aby se vzpamatoval. Susan se mu vždycky líbila a vždycky kladl náš rozchod za vinu mně, protože jsem prý byl na ni příliš měkký. Faktem bylo, že měl v podstatě pravdu. Ale to, jak se říká, byl už jenom pláč nad rozlitým mlékem. „Pozval jsi ji na dnes večer?“ zeptal se Max.

„Víceméně.“ Vynechal jsem skutečnost, že *jsem přímo* Susan nepozval, že v jistém smyslu byla zvána vždycky. Susan pořád měla — na základě mého imbecilního naléhání — vlastní klíč od předního vchodu.

„Dobře. Může nám pomoct.“

„To určitě.“ Zaparkoval jsem BMW za její vůz a vyšel za Maxem do domu.

Susan byla v obývacím pokoji. Seděla stočená na gauči, upíjela z vysoké sklenice a poslouchala Ellu Fitzgeraldovou. Lampa v rohu pokoje ji zalévala jemným nažloutlým světlem. Ozývalo se „If I Gave My Heart to You“ a právě v tomhle kousku měla Ella trochu temněji zabarvený hlas než obvykle. Susan se usmála, když jsme vstoupili. „Ahoj. Jak bylo na tenise?“ zeptala se.

„Jsem rád, že tě vidím, bejby,“ odpověděl Max. Přistoupil k ní a políbil ji na tvář. „Dnes měl štěstí.“

Susan účastně pokývala hlavou. „Příště ho dostaneš?“

„Jasně, bejby.“

„Maxi, co ti můžu nabídnout k pití?“ řekl jsem. Susan měla na sobě tmavé kalhoty a blůzku krémové barvy. Vlasy trochu rozcuchané, ale jen do té míry, aby to působilo přitažlivě. Zatímco jsem čekal na Maxovu odpověď, uvědomil jsem si, že jí musím říct alespoň něco — nebo ona mně, to je jedno. I na sklonku našeho manželství v nás zůstaly zakořeněné manželské rituály.

„Pivo.“

„Prima.“

„Ne, počkej. Udělej mi skotskou s ledem. Dvojitou. Dnes si ji zasloužím,“

„Za prohru?“ Susan na nás pohlédla; bylo jí jasné, že se něco děje.

„V tenise prohrál, ale ve střelbě po zápase zvítězil.“

„Ale, ale, to má být nějaký vtip, Jacku?“

Vždycky když mi řekla jménem, začalo mě hřát u srdce — jména byla přece jen velmi osobní záležitost, a tak se mi líbilo, když jsem od ní uslyšel to své. „Spousta špatných vtipů, ale tím to nezačalo. Nějakému neznámému cizinci se nelíbil můj tenisový úbor. Pokusil se do něho vystřelit pár větracích otvorů.“

„Opravdu?“

„Max má prázdné pneumatiky, aby ti to potvrdil.“

„Cože?“

„Max ti řekne, co se stalo, a já půjdu namíchat pití.“ I když se mi do toho nechtělo, ustoupil jsem od Susan a zamířil k baru. „Susan už má před námi náskok,“ řekl jsem přes rameno Maxovi, „tak si budeme muset dát rychle panáka, ať to doženeme.“

Max pokračoval ve vyprávění o událostech po zápase. Všiml jsem si, že vynechal každý náznak možnosti, že střelec mířil na něho — evidentně jsme se oba stali zastánci teorie, že to byla moje maličkost, kterou se neznámý střelec pokusil zlikvidovat. „Tady máš drink,“ řekl jsem a přistoupil znovu k Maxovi, který se uvelebil na gauči vedle Susan. Já jsem si nalil převážně gin a už se dostal pod úroveň kostek ledu. Podle teplého pocitu uvnitř jsem věděl — pil jsem na pořádně prázdný žaludek — že musím zpomalit tempo konzumace, jestli budu chtít dnes večer ještě nad něčím přemýšlet.

„S tou pistolí to vypadalo pořádně nebezpečně.“ Susanino obočí vytvářelo klasické brázdy, když měla nějakou starost, a teď na něm byly. Těšilo mě, že to vidím.

Seděl jsem v křesle proti ní a Maxovi. Moje oči ulpěly na na — krabatčném obočí. Byl to příjemný pohled. „Nebylo to tak hrozné. Konec konců chybil.“

„Příště by nemusel.“

„To je fakt.“

„Co s tím budeš dělat?“

„Napiju se ginu.“ Dopřál jsem si další doušek; ve sklenici už začínalo být víc vody než alkoholu — jazyk mi říkal, že bude skoro čas ji dolít.

„Pití ginu není nejlepší obrana.“

„Skvělý postřeh. Možná bych měl přestat pít. Možná bych měl o

té věci začít vážně přemýšlet.“ Položil jsem svou prázdnou sklenku s rozmáchlým gestem na stůl mezi nás; není nic lepšího než veřejné gesto zavrhující démona alkoholu, aby se člověk cítil jako pokrytec.

„Vážný úmysl je sice hezký, Jacku, ale to nestačí. Určitě ne proti nějakému šílenci s pistolí.“

„Možná jsi zapomněla, že můj myšlenkový proces je úctyhodný a neproniknutelný štít.“ V tom okamžiku zazvonil zvonek. Srdce se mi zastavilo; věděl jsem, kdo je za dveřmi. Zatraceně.

„Čekáš někoho?“ Max se rychle zvedl z gauče a zamířil ke stěně. Očividně se bál, že nejen jeho dvě pneumatiky budou mít v sobě pár kulek.

„To je v pořádku, vím, kdo je to.“ Vlastně to vůbec nebylo v pořádku, ale v té chvíli se už nedalo nic dělat, abych tomu zabránil. *Sakra, sakra, sakra.* Vstal jsem a zamířil ke dveřím, když mi došlo to, na co jsem ve víru vzrušení po zápase zapomněl: měla se zastavit Tracy, údajně proto, abychom probrali případ Trans-Continentalu. Otevřel jsem dveře.

„Ahoj. Pořádáš večírek?“ Tracy ukázala na dva vozy na příjezdové cestě.

Vyhlédl jsem na bílé BMW a červený mercedes — byla to přinejmenším pěkná ukázka blahobytu pro sousedy. Tracyin vůz byl zaparkován na ulici hned za mým BMW. Byl to šedý porsche. Podle měřítek jupíků to znamenalo, že do naší party na místě vhodně zapadá — až na to, že jsem byl zvědav, jaká dynamika skupiny se z toho vyklube. „Vlastně nepořádám nic takového. Záleží, jak se to vezme.“

„Tak bych se na to podívala, jestli mě pozveš dál.“

„Promiň.“ Uvedl jsem Tracy do dveří, vzal její plášť a zavedl ji do obývacího pokoje. „To je Tracy Cummingsová,“ oznámil jsem zírajícím dvěma tvářím před sebou. Nevěděl jsem, co ještě dodat. Nikdo nezareagoval. „Z Trans-Continental Airlines. Je to Woodruffova sekretářka.“

„Moc mě těší, že vás poznávám!“ zvolala nadšeně Susan a vyskočila, aby se s Tracy přivítala. Obě si potřásly rukama. „Já jsem vlastně seznámila Jacka s Elmerem. Nebo spíš zprostředkovala seznámení.“

„Vy jste určitě Susan.“ Na Tracyině tváři se objevil zvláštní nepatrný úsměv. Byl to takový druh úsměvu, jaký bych tam radši nevi-

děl. „Hodně jsem o vás slyšela.“

„Od Elmera, nebo od Jacka?“ Susan se vždycky dařilo udržet naprosto neutrální výraz, když kladla otázky, které by od někoho jiného mohly být považovány za netaktní. Byl to další rys její osobnosti, který bylo úchvatné sledovat v akci. Někdy.

„Vlastně od obou.“ Tracy na okamžik pohlédla na mne a pak se zase zadívala na dvojici před sebou. „A vy jste…?“

„Max Bergman. Kamarád.“

„Max je můj nejčastější partner na tenise,“ dodal jsem. Všiml jsem si, že Max podal Tracy leklou rybu. Byl jsem rád, že nejsem jediný muž, který si neumí poradit, když k němu natáhne tlapičku hezká ženská. „A všichni jsme tady více nebo méně kvůli záležitosti Trans-Continentalu.“

„Opravdu?“ Tracy teď vypadala ještě víc nedůvěřivě než před celým seznamováním. „Jak to?“

„No, dnes jsme se s Maxem octli v cestě několika dávkám střeliva. Naštěstí dobře nemířilo.“

„Vážně? Někdo na vás střílel?“

„Ano. A pár detailů nás přesvědčilo, že kulky na sobě mají možná logo Trans-Continentalu. Proto sem přišel se mnou Max. Susan je tu, protože…“ Odmlčel jsem se a ukázal na ni, protože jsem neměl nejmenší tušení, proč si Susan vybrala zrovna dnešek k tomu, aby se u mne ukázala. Napadlo mě, jak říká staré pořekladlo, že když už si kaši navařila, bude jen správné, když si ji taky sama sní.

„Pravda je, že jsem byla zvědavá, jak se Jackovi daří v novém zaměstnání.“

„Aha,“ řekl jsem. Takové vysvětlení bylo docela sympatické. Susan znovu odpověděla na otázku bez sebemenšího klamu — jako by pro rozvádějící se manželku bylo úplně normální starat se o pracovní kariéru svého manžela. Možná bylo. Možná kdybych se ženil a rozváděl častěji, měl bych pro takovou situaci větší pochopení.

Rozhlédl jsem se po skupině. Susan se zářivě usmívala, zatímco Tracy chápavě přikyvovala a já jsem nemotorně přešlapoval. Max vypadal zmateně. Cédéčko s Ellou Fitzgeraldovou dohrálo a nastalo tíživé ticho. Celou věčnost, která ve skutečnosti trvala méně než půl minuty, nikdo nepromluvil. Pak jsem si odkašlal a sebral odvahu začít. „Max mi nabídl pomoc v případu Trans-Continental. Sází se,

že ten chlápek — nebo kdo to byl — střílel i na něho.“

„Jo.“ Max důrazně přikyvoval a přitom se pohupoval dopředu a dozadu, takže zřejmě situace nakonec nabrala obrat podle jeho gusta. Mužská ješitnost. Testosteron bylo mazivo, které potřebovala kola jeho života. „Takovou věc nemůžu nechat jenom tak. Já teda ne. V žádném případě.“

„Já chci také pomoct,“ dodala Susan. „Mám trochu… volného času… v několika dalších dnech. Tohle je velký případ a byla bych ráda, kdybys ho dobře zvládl. To je to nejmenší, co můžu pro tebe udělat.“

Trochu jsem váhal obrátit se na Tracy, která byla konec konců jedním z mých současných nadřízených. Místo toho jsem se obrátil na skupinu jako celek. „Nebudu předstírat, že nepotřebuji nějakou pomoc, ale dovolte mi, abych vám připomněl, že to není společenská hra ani filmový scénář. Někde jsou chlapi z masa a kostí, kteří projevili znepokojující tendenci střílet po opravdových lidech opravdovými kulkami.“

Tracy udělala krok ke mně, ale promluvila tak, aby ji slyšeli všichni. „Nevím, co na to řekne Elmer.“

„Myslíš na tenhle můj gang?“ Co se toho týkalo, nevěděl jsem, co na to mám říct sám. Teď když jsem na to myslel, uvědomil jsem si, že už je tady dost mravenčí práce pro každého z nich, kterou by mohli vykonávat, aniž by při tom museli něco riskovat. Protože Max byl můj nejlepší kamarád a protože jsem stejně nemohl dostat Susan z hlavy, mohl bych je do toho zapojit oba. „Elmer zaměstnal Vyšetřovací agenturu Sawyer. Mám v úmyslu jenom zajistit, aby dostal dost lidí s ohledem na peníze, které za to platí.“

„To dává smysl. Dejme tomu,“ odppověděla Tracy.

„Opravdu si to myslíš?“

„Ne, ale co z toho?“ Tracy se usmála, když jsem promluvil, její výraz změkl a začala vypadat ještě líp. Schopná, příjemná žena.

„Líbí se mi tvoje upřímnost.“ Teď jsem si uvědomil, že Tracy hraje úplně v jiné lize než Susan — Tracy vypadala spíš sympaticky než super-sexy, spíš prakticky než provokativně. Ale tím nechci říct, že by nebyla přitažlivá. A inteligentní. „Ty jsi taky součástí skupiny,“ řekl jsem a doufal, že se nedostanu do slovní pasti. „Alespoň doufám. Byl bych rád, kdybys byla.“

„Ach ano. Prosím. Všechny by nás to potěšilo.“ Susan udělala krok směrem k Tracy. Položila jí ruku na rameno. „Jack ví, co dělá, ale taková věc není maličkost a jsem si jistá, že všichni přitom můžeme sehrát důležitou roli.“

„Jo,“ řekl Max. „Všichni jsme schopni v něčem pomoct.“ Obrátil se ke mně. „Dám si ještě drink. Chceš taky?“

„Jasně.“ Ukázal jsem na svou prázdnou sklenku na stole; Max ji zvedl.

„A co vy, Tracy? Dáte si taky?“

„No…“ Tracy si uhladila sukni na bocích. Pohlédla na mne.

Usoudil jsem, že asi chtěla, abych řekl víc, tak jsem jí vyhověl. „Ty patříš k vyšetřování tak jako tak, alespoň jsem takový pocit získal od Elmera. Ale teď tě chci oficiálně zapsat na svou výplatní listinu. Dolar denně plus všechny panáky, které vypiješ. Co ty na to?“

„Nebylo by to něco jako střet zájmů, kdybych pracovala zároveň pro tebe i pro Elmera?“

„Asi ano. Ale takový konflikt člověku může trochu okořenit život.“ Otevřeně jsem pohlédl na Tracy a napadlo mě, jestli jsem byl jenom výmluvný, nebo jsem tím chtěl říct něco o absurdním vztahu mezi sebou a Susan. Mezi sebou a světem. Pravděpodobně obojí.

„Takže konflikt je to, co nabízíš ve svých výhodách pro zaměstnance?“ zeptala se Tracy. Předstírala, že to myslí vážně.

„Jistě. Spoustu konfliktů.“ Tracy měla v životě rakovinu, já konflikt. Co se týče konečných výsledků, nebyl jsem si jist, jestli ty dva problémy jsou tolik vzdálené. *Rakovina. Konflikt.*

Oba tyto vlivy přicházely zvenku, ale mohly otřást člověkem v samotné jeho podstatě. Možná má nakonec Tracy se mnou hodně společného. Sdílené neštěstí jako uklidňující prostředek na to, co vás trápí, „Nabízím ti střet zájmů, dolar denně a veškerý alkohol, který zvládneš vypít. Opravdu docela velkorysá nabídka za tvoje služby, Co říkáš?“

Tracy se ještě jednou rozhlédla po pokoji a její oči ulpěly na chvíli na Maxovi a Susan. Nakonec se obrátila ke mně. „Říkám, že bys mi mohl namíchat collinse z vodky.“

„A já odpovídám, že to pro mne bude největší potěšení. Vítej na palubu.“ Vyrazil jsem rovnou k baru, abych symbolicky zpečetil naše nové společenství. Protože Susan byla motorem mé potápějící se

lodi, mohlo by to znamenat, že Tracy bude jejím kormidlem. Kdybych pokračoval v přirovnání dál, Max by mohl být prvním důstojníkem. Na ztroskotávající lodi, kterou byl můj život, začínal být pořádný nával. Je to dobře, nebo špatně? Neměl jsem čas to začít zjišťovat, protože jsem měl plno práce s vyléváním vody.

„Jacky, vydrž," řekla Tracy.

„Cože?"

Usmála se, pak si projela jednou rukou své blonďaté vlasy, jako by si je chtěla uhladit před větrem, „Protože tady asi strávíme nějakou chvilku, mohla bych ti třeba dělat partnera, hrát ve dvojici s tebou."

6. KAPITOLA

Bylo čtvrt na devět ráno, když jsem se objevil v pozoru před stolem Elmera Woodruffa. Vedle mne vlevo stála Tracy a po pravé ruce Susan a Max. Elmer seděl ve svém otočném křesle a energicky se pohupoval dopředu a dozadu. Křeslo skřípalo a všichni předstírali, že si toho nevšímají. Na Elmerově tváři nebyl zrovna výraz potěšení. „Taková je tedy situace," řekl jsem. Vysvětlil jsem svůj plán — vlastně plán naší party z minulého večera — a teď jsem potřeboval, aby nám papež od Trans-Continentalu dal své požehnání.

„Ježíši Kriste," odpověděl Elmer. Bylo to, jako by mi četl myšlenky; náboženství zřejmě bude neoficiálním tématem dne.

„Ale já budu potřebovat nějakou pomoc. Opravdu." Všiml jsem si, že to znělo nejistě a víc prosebně, než jsem chtěl. Podíval jsem se na Elmera s výrazem, o kterém jsem doufal, že bude působit jako rozhodný. Elmer měl na sobě podobnou přiléhavou sportovní rozhalenku jako včera, ale dnešní verze byla solidně šedá. Barva jeho košile odpovídala výrazu, který jsem mu četl na tváři. „Stává se z toho velký případ. Složitý případ."

„Kecy." Elmer zabubnoval prsty o hranu stolu.

Jeho odpověď mě ani trochu nepovzbudila. Jedinou věcí, kterou jsem byl toho rána schopen říct přesně, bylo to, že Elmer nenosil dva dny po sobě stejnou košili. „Přiznám, že to, co říkám, může vypadat jako přehánění, ale je tu skutečně spousta věcí, které je třeba udělat. A s tím vším budu potřebovat pomoct." Mluvil jsem na něho uklidňujícím, vstřícným tónem v naději, že na něho budu schopen zapůsobit svým jemným šarmem. Zatím ovšem mělo moje osobní kouzlo přesně opačný účinek.

„Já jsem zaměstnal *tebe*, ne celou všivou armádu." Elmer sevřel rty a pohlédl na ostatní. Viděl jsem, že z nás čtyř jen Susan je schopná neomezeně dlouho se mu dívat do očí. „Nic se *neutají*, když bude takový *gang* slídit všude kolem, proboha. Měli bychom to držet v tajnosti. V naprosté tajnosti."

„Elmere, obávám se, že se mýlíš," rozhodl jsem se změnit svou taktiku v něco jako přímý útok, protože se zdrženlivostí jsem se nikam nedostal. Zdrženlivost byla stejně něčím, co už jsem dávno zapomněl. „Je příliš pozdě na to, aby se to dalo držet v tajnosti."

„Jo. Tak děkuju." Elmerova vráska přešla ze středního stupně k nejhlubšímu.

„Neměl jsem jinou možnost."

„Kecy."

„Neměl jsem jinou možnost," opakoval jsem. Díval jsem se za Elmera oknem ven. Výhled z jeho kanceláře ukazoval převážně rampu za hangárem Trans-Continentalu. Rampa byla prázdná, jen daleko vpravo jsem viděl špičku křídla jednoho z letounů společnosti. Ale z místa, kde jsem stál, bylo z letadla vidět příliš málo, abych mohl rozpoznat jeho typ.

Další minuta překypovala mlčením, které viselo mezi mnou a Elmerem, zatímco já jsem se snažil zjistit, o jaký typ letadla se jedná jen podle špičky jeho křídla. Kdybych netrávil čas takovým roztýlením, asi bych si za tu dobu stačil okousat všechny nehty.

„Celá ta záležitost začíná být zatraceně podezřelá. To není všechno, co jsem měl na mysli, když jsem tě najímal na tu zatracenou práci."

Měl jsem pravdu, pořád tu proráží náboženský podtón. Bylo načase vyvolat představu antikrista. „Důvod, proč jsi mě najal, je ten, že jsi nevěděl, co dělat dál. Teď mi říkáš, že to, co dělám, není to, co by sis představoval, že bych měl dělat. Protože si dnes ráno myslíš, že tady jenom kecám, rád bych ti řekl, že jsem zřejmě něco objevil." Začal jsem si víc dovolovat, protože se zdálo, že tu práci stejně ztratím, a nechtěl jsem před Maxem a děvčaty vypadat jako moula.

Elmer hleděl na mne, ale neříkal nic.

„Souhlasím s Jackem," prohlásila Tracy. Její hlas naplnil prostor kanceláře a dodal komedii dvou mužů nový směr. „Vím, že to není přesně tak, jak sis představoval, když jsi s tím pátráním začínal, ale teď zbývá jen jediná cesta."

„Jaká?" Elmer povstal ze svého otočného křesla, obrátil se a vydal se k oknu. Hleděl na prázdnou rampu zády k nám. „Pokračuj, Tracy. Vysvětluj. Přesvědč mě." Jeho hlas zněl chladně, ale nebyl v něm podrážděný osten, který jsem tam slyšel ještě před minutou.

„Jack mě přesvědčil včera večer," promluvila Tracy k odvrácenému Elmerovi — vypadalo to, že je na něco takového zvyklá. Dovedl jsem si představit celý monolog s Elmerem obráceným zády. Velmi dramatické. „Jak už ti Jack řekl, opravdu neměl na začátku jedinou stopu, které by se chytil. Vypustil návnadu a už toho ví mnohem víc."

„To už jsem slyšel — od nejméně deseti lidí," odpověděl Elmer. Dál hleděl z okna.

„Ať tak nebo tak, bylo toho dost, aby to člověka vzrušilo. Vzrušilo natolik, že chce dostat toho, kdo po něm včera střílel."

Elmer se k nám zase obrátil tváří. „Někdo se pořádně vzrušil — ale možná se vzrušil *ještě někdo jiný.*" Párkrát kývl hlavou, pak se obrátil ke mně. „Co další klienti? Možná je to některý z případů vašich dalších klientů, který způsobil tu střelbu."

„Nepracuji na žádném případu, který by člověka přivedl do varu — natož aby někoho vyprovokoval k pokusu o vraždu. Nepřipadá v úvahu."

„A co staré případy? Co když vás někdo nenávidí nebo myslí na po mstu?"

„Staré případy jsou odbyté historie," řekl jsem a vynechal fakt, že takových, o kterých bych se mohl zmínit, není moc. Nemělo smysl podrývat svou křehkou pověst. Mohl bych ji ještě někdy v budoucnu potřebovat. „Jedinou nevyřízenou záležitostí v mých starých případech je obvykle účet."

„A co další případ miamských loupežných vražd?" Elmer postoupil o krok k nám — doufal jsem, že jeho krok symbolizuje změnu názorů i nálady. Na druhé straně se možná chtěl dostat blíž, aby mohl strhnout identifikační štítek Trans-Continentalu okázale visící na malé plastikové svorce na mém saku. „Možná ty výstřely nemají vůbec nic společného s vyšetřováním v Trans-Continentalu." Elmer znovu pokýval hlavou, očividně potěšen vlastním odhalením. „To by se taky mohlo stát."

Obrátil se k Maxovi. „Vy jste tam byl také, pane Bergmane. Jaký je váš názor?"

„Max. Říkejte mi Max."

„Dobře, Maxi. Já jsem Elmer."

„Samozřejmě, Elmere." Max se po tom novém představování na

pár vteřin odmlčel, aby si urovnal myšlenky. Navzdory vyčkávání jsem věděl, že se na Maxe mohu spolehnout, protože už jsem znal jeho názor a také jsem věděl, že to s lidmi umí — přemlouvání váhavých je konec konců přesně to, co živí obchodníka s auty. „Včera večer jsme o té možnosti dlouho diskutovali."

„Ano?" Elmer vypadal trochu zklamaně; jasně počítal s tím, že je to výhradně jeho vlastní nápad.

„Jo. A vůbec nedává žádný smysl, že by to bylo jenom náhodné střílení na Jacka. Byl tam jenom jeden chlápek proti nám dvěma, navíc jsme měli na sobě tenisový dres. To znamená, že nikdo nemohl počítat s tím, že máme u sebe peněženky, víš?"

„Aha. No jo." Elmer pomalu přikývl na souhlas.

„A oba jsme pořádní chlapi, byli jsme sportovně oblečení a většinu času jsme byli od sebe vzdáleni tak patnáct metrů na protějších stranách tenisové sítě. Takovou skupinu není snadné okrást, chápeš, co tím míním?"

„Jo. Rozumím ti." Viděl jsem, že Elmer rychle začíná pociťovat k Maxovi sympatie, jak se dalo čekat. Oba toho věděli o lidech dost a taky věděli, jak své vědomosti využít. Jestli tahle konverzace potrvá ještě chvilku, mohl jsem počítat s tím, že si ti dva začnou spolu plánovat výpravu na bowling. „Ale co ty výstřely?" zeptal se Elmer. „Co si myslíš o tom?"

„Byly velmi blízko mne, to je pravda," pokračoval Max. „*Ale ještě* blíž byly k Jackovi. Pokud ten darebák někdy držel pistoli v ruce, pak jeho cílem byl Jack. Jednoznačně."

„To nerada slyším," ozvala se Susan. Stála vedle Maxe a postoupila směrem k Elmerovi, když promluvila. Susan vypadala stejně rozzářeně jako včera večer — zvlášť poté, co Tracy s Maxem odešli a ona se mě zeptala, jestli může zůstat. Perfektní nálada z předchozího společného večera by mi snad vydržela až dosud, kdyby mi u snídaně nepřipomněla, že současné uspořádání našeho vztahu je pouze dočasné — než se ten její s mercedesem vrátí z Evropy. V té chvíli jsem ji asi měl vyrazit navěky; místo toho jsem připravil omelety, slaninu a kávu. „Právě proto musíme Jackovi pomoct," pokračovala Susan, „aby to pro něho bylo co nejbezpečnější."

Pohlédla na mne, ale já jsem dál předstíral, že se dívám na Elmera — tam bylo jen tolik šlechetnosti, kolik jsem před obědem snesl.

„Jak jsem řekl, mohl bych tu pomoc využít.“

„Jackovi hrozí nebezpečí,“ dodala Susan.

„Mně taky,“ odpověděl Elmer. „Zvlášť když z toho vyplyne, že jsem dělal jenom zbytečný poplach.“ Pomalu potřásl hlavou, pak se postavil za stůl. Usedl a párkrát se zhoupl. Křeslo zapraskalo, jednoznačně potřebovalo namazat. Určitě tak sto metrů od nás byly stovky mechaniků a tisíce litrů oleje, ale věděl jsem, že křeslu se z něho nedostane ani centilitr. Po několika dalších zaskřípáních se Elmer podíval na mne. „Tak dobře, Jacku, souhlasím. Stejně je už na něco jiného pozdě.“

„Nebudeš toho litovat,“ odpověděl jsem a přijal jeho souhlas dřív, než bude chtít couvnout.

„Litovat? Už teď toho lituju. Ale aspoň se do toho můžeme pustit plnou parou, protože stejně už dost lidí ví, proč jste tady. Kromě toho možná máte pravdu. Možná že opravdu není jiné východisko. Tracy?“

„Ano?“

„Připrav patřičné identifikační štítky pro Maxe a Susan.“

Elmer jim mávnutím ruky naznačil přivítání. „Pak můžete rovnou rozhlásit, aby každý, kdo pro tuhle zatracenou firmu pracuje, radši naplno spolupracoval při vašem speciálním pátrání. Mimochodem, vyšetřovací tým zahrnuje také tebe, Tracy. Jestli tolik pozornosti nedostane ty šváby z koutů, pak už toho nemůžu moc udělat.“

„Dostane,“ řekl jsem.

„Dobře. A když ne, můžete mi pak pomáhat s hledáním nového místa.“ Elmer se rozhlédl po své kanceláři, po místnosti, kde se očividně cítil jako doma. Nerad bych byl tím, kdo by mu pomohl od výhledu na pražnou rampu.

Zhluboka jsem se nadechl a obrátil jsem se k ostatním. „Fajn, tak do práce.“ Pak jsem vyvedl rozmnoženou Sawyerovu vyšetřovací agenturu ven z Elmerovy kanceláře. S nadějemi jsme mířili do zlého světa podvodu a klamu, který čekal na to, až bude odhalen jedním poloprofesionálem a třemi obyčejnými amatéry.

7. KAPITOLA

Do své dočasné kanceláře v letištní budově Trans-Continentalu jsem se dostal něco po deváté. Tracy absolvovala s Maxem a Susan přijímací proceduru u hangáru, a tak jsem myslel, že budu mít chvilku pro sebe. Poté, co jsem strávil většinu z posledních dvou dní s rozrůstající se konfederací pomocníků, cítil jsem se zatraceně osamělý už po několika minutách strávených v bezútěšné díře, kterou pro mne vybrala Tracy. Možná že to byl její plán, přemítal jsem; možná toužila, abych toužil po její blízkosti, a tak chtěla, abych se tu cítil osamělý. Nebo spíš to byl jenom můj sebeklam. Každý z nás je centrem svého vlastního vesmíru.

Věděl jsem, že se mi Tracy líbí čím dál víc. Taky jsem miloval Susan a cítil vřelé sympatie k Maxovi. Mít je všecky tři pohromadě pro tuhle práci znamenalo přidat si starost s dalšími neuspořádanými emocemi, které mě zaměstnávaly víc, než by měly. Můj vnitřní kompas začal trochu vybočovat z normálu.

Střední věk, to už jsem mohl potvrdit ze svých zkušeností, je pro muže trnitá cesta. Možná i pro ženy. Bylo třeba se smířit s faktem, že lidská existence se může stát deprimujícím dilematem, jak ubíhají roky. Na druhé straně mohl jsem využít spoustu zbývajícího času na Zemi k tomu, abych s Maxem našel potenciálního vraha, zaútočil na Tracy, nebo dokonce vystopoval Susanina nového přítele, kdybych chtěl. Variant je dost.

Pokrčil jsem rameny a dal se do práce. Dost dlouho jsem si hrál s firemním počítačem, než jsem vytáhl všechny údaje, jež jsem hledal, a udělal si poznámky do zápisníku plného bezcenných informací, který jsem měl pro každý případ s sebou. Když jsem s tím skončil, zvedl jsem telefon a zeptal se Izzyho Reese, jestli by mě navštívil v mé ponuré kanceláři.

„Máme dneska hezky, co?“ řekl Izzy, když za sebou zavřel o pár minut později dveře.

„Tady to ani člověk nepozná.“ Mávl jsem rukou po chmurné

místnosti, pak jsem ukázal Izzymu židli. Měl na sobě modrou košili a hnědé kalhoty a další kašmírovou kravatu — tentokrát s ještě divočejším vzorem než minule. Sako si nechal ve své kanceláři. Já jsem měl dnes na sobě typický úbor muže bílé rasy, bílou košili, vázanku s modrohnědým proužkem, tmavě hnědé kalhoty a sako v barvě velbloudí srsti. „Další skvělá kravata, Izzy. Fantazie."

„Člověče, to už je v krvi, víš?" Izzy asi minutu zíral na moje oblečení. „Ty ses asi rozhodl nechat si svůj imidž," řekl s chápavým úsměvem. „Když se člověk chce pohybovat ve vyšší společnosti, je dobrý oblíkat se jako oni. Ale chápu tvoje ponuré barvy."

„Jo, velbloudí sako mám nejradši." Izzy se posadil na židli a já jsem začal prohrabovat papíry. Nakonec jsem zvedl oči. „Jak to vypadá s Davenportem?" zeptal jsem se.

Izzy se usmál, „Vzbudil jsi jeho pozornost, řekl bych. Když jsi včera odešel, kroužil kolem mne, jako bych byl jeho bohatý bílý strýček. Moc se staral o to, jestli jsem ti řekl všechno, na co ses ptal."

„Přirozeně chtěl přesně zjistit, na co jsem se ptal."

„Přirozeně," přikývl Izzy. „Řekl jsem mu to samozřejmě, protože kdyby to mělo být nějaké tajemství, tak by ses s tím tak neoháněl. Napadlo mě, že chceš, aby on — i spousta dalších — o tom věděli."

„Napadlo tě to správně. Chlapíci, kteří nosí kašmírové vzory, jsou chytřejší než většina ostatních."

„I chlápci, kteří nosí kašmírový vzor jen *někdy*, můžou být pěkně mazaní." Izzy ukázal na můj modrohnědý výtvor. Náš vzájemný obdiv se začal projevovat naplno a příjemný pocit, který ve mně vzbudil, mě vybízel, abych si strhl kravatu a hodil ji do ohně. „Každopádně jsem prošel počítačové záznamy a udělal si seznam," řekl Izzy. „Jak jsem řekl, moc toho není."

„I to je dobře. Čím menší kupa sena, tím líp v ní najdeme jehlu."

„Myslím, že to byl Tonto, kdo kdysi řekl, co míníte tím *my*, bílý muži?"

Teď jsem se usmál zase já. „Výborně, Izzy, dostals mě. Považuju tě důvěryhodného člověka. Jsi jeden z *nás*."

„Já a Davenport?"

„Ty, já, můj personál, Tracy a Elmer. To je naše četa, tečka. Jestli jsem někoho vynechal, ujišťuju tě, že to bylo jenom náhodou." Čekal jsem na Izzyho reakci; žádná se neobjevila. Nakonec jsem

pokračoval: „Chceš slyšet něco o bojových plánech?“

„Pokračujte, generále,“ Izzy se dotkl rukou čela v náznaku salutování. „Očekávám vaše rozkazy.“

„Za prvé ti musím říct o svých lidech. Budou s námi na tom dělat Susan a Max. On je můj nejlepší přítel, ona moje, ehm, manželka — i když spolu nežijeme.“ Při svém vysvětlování Izzymu jsem na dost dlouho zaváhal, abych přesvědčivě ukázal, do jak nepříjemné situace jsem se dostal.

„To vypadá na zajímavou sešlost. Myslím z hlediska dynamiky skupiny.“

„Jo, někdy.“ Zasmál jsem se a pokračoval. „V každém případě ti dva se budou zabývat zjišťováním podrobností a potřebným tříděním informací, které získáme. Elmer zůstane mimo naši činnost, dokud ho nebudeme skutečně potřebovat. Tracy ho bude průběžně informovat a dělat všechno, co bude považovat za vhodné, protože ona je v našem útvaru něco jako královský posel.“

„To mě těší.“

„Tak mi něco řekni o seznamu, který jsi přinesl.“ Požádal jsem Izzyho, aby dal dohromady seznam pilotů a letušek, kteří letěli s Jayem Bridgesem nejméně pětkrát za poslední rok. Ať se mrtvý pilot pustil do čehokoliv, bylo pravděpodobné, že ve vláknech jeho sítě uvízl někdo, kdo mu byl nablízku.

Izzy položil na stůl výpis z počítače, který s sebou přinesl. „Jeden kapitán, jedna letuška.“

Pohlédl jsem na sestavu, ale žádné jméno mi nic neříkalo. „Co myslíš?“

„Myslím, že bych ty dva mohl najít i bez kmitajících elektronů. Počítače jsou předražené hračky.“

„To neříkejte IBM.“

„Zapomněli se mě zeptat. Každopádně ti dva měli s Bridgesem důvěrnou známost, jak se říká.“

„Důvěrnou — až přímo sexuální?“

„Jo, tak nějak. Paula Tateová, naše letuška a Bridgesova přítelkyně, je prostě smršť. Přímo tornádo.“ Izzy položil složku na stůl. „Tady je její materiál.“

„Stojí za přečtení?“ Otevřel jsem ho a listoval prstem ve stohu papírů, aniž bych se do nich skutečně díval — věřil jsem, že Izzy ví

skoro o všem víc, než mi mohou říct všechny počítače společnosti.

„Ne.“ Izzy nakrčil nos a udělal z něho ještě širší bambuli, než mu nadělila matka příroda. Jeho tenký černý knírek zmizel někde mezi převislými rty a rozpláclým nosem. „Na papíru vypadá prostě jako jedna z létajících servírek. Až se s ní setkáš osobně, uvidíš ten rozdíl.“

„Jsem samé ucho.“ Taky jsem předtím požádal Izzyho, aby co nejdřív ke mně přišli lidi ze seznamu pilotových bývalých kamarádů; už jsem ho znal dost dobře, abych věděl, že se nemusím ptát, jestli to zařídil.

„Ona sedí vedle.“

„Tak mužem začít.“ Izzy se zvedl a vyšel, aby ji přivedl, zatímco já jsem hleděl do jejích papírů a škrábal si poznámky do zápisníku. Když jsem si z jejího osobního spisu vytáhl pár detailů, podíval jsem se do počítače, jak často létala s Jayem Bridgesem. Letěla s ním mnohokrát během léta a počátkem podzimu, pak velice často od listopadu až do dne, kdy se zabil. Ale při Bridgesově posledním letu do Chicaga nebyla Paula Tateová členkou posádky. Otevřel jsem znovu její spis a díval se na její fotografii, až se otevřely dveře. Vstoupila.

„Já jsem Paula Tateová. Slyšela jsem, že se mnou chcete mluvit o Jayovi.“

„Ano. Posaďte se, prosím.“ Zavřela za sebou dveře; Izzy zůstal venku, protože mu jeho instinkt řekl, že by nás měl nechat o samotě. Když kráčela ke stolu a sedala si na židli, předstíral jsem, že studuji její záznamy. Ve skutečnosti jsem se pokoušel pozorovat ji těmi malými dírkami na okraji počítačové sestavy, které umožňují chrlit na vysokorychlostních tiskárnách stohy zbytečných informací. Za několik okamžiků mě začalo takové kradmé pošilhávání unavovat, tak jsem odložil výpis a podíval se na ni přímo.

Paula Tateová byla na přímé pohledy očividně zvyklá; na tváři měla příjemný nezúčastněný výraz a oplácela mi stejně přímým pohledem. Zkoumali jsme jeden druhého asi půl minuty a zachycovali každý detail. Z mého pohledu byly její detaily poněkud znepokojuiící — byla to oslňující žena tak kolem pětadvaceti, s nádhernou tváří a úsměvem, zlatohnědými vlasy po ramena a hnědýma očima. Moje mužská zaujatost mí říkala, že je na vražedkyni až moc krásná — což byl značně neprofesionální přístup k začátku vyšetřování. Ale bez

ohledu na to, jaký byl Jay Bridges po jiných stránkách, jeho vkus ohledně žen byl dokonalý.

„Nebyla jsem na posledním Jayově letu," prohlásila věcně Paula.

„Ano, to už jsem zjistil." Předstíral jsem ještě jednou, že se dívám do spisu, než jsem konečně zvedl oči. „Řekl vám někdo, co tady dělám?" zeptal jsem se. Konec konců nemělo smysl lovit, pokud člověk nedal na háček návnadu.

„Samozřejmě. Že se Jay pravděpodobně zapletl do něčeho nezákonného a že byl v Chicagu zavražděn. Ten černý pilot naznačil, že to nebyla náhoda, jak se předpokládalo předtím." Když mluvila, její dolíčky se zvětšovaly a já jsem dostával dojem, že se bavíme o jejím vkusu stran mužů, a ne o potenciální vraždě. Taky mi připadalo, že si dává moc dobrý pozor na to, co říká.

„A co si myslíte vy?" řekl jsem.

„O čem?"

„O Jayovi. O tom, že se do něčeho namočil. A že byl zavražděn."

Paula se na mne usmála. „No… kdo ví, že ano?"

Jakkoliv její slova zněla hloupě, mohl jsem říct, že přesně ví, co říká a taky komu to říká. Neuvěřitelná koncentrace ženských genů sedící přede mnou manipulovala a pohrávala si se mnou. Bylo na čase, abych jí to oplatil. „Zdá se, že chudáka Jaye moc nelitujete."

„No, víte, je už mrtvý. Nemám pravdu?"

„To je jisté."

„Takže můžeme mluvit bez obalu, že?" prohlásila spiklenecky.

Naklonila se o pár centimetrů blíž ke mně; zareagoval jsem na její mimoslovní projev podobně — což jsem se taky naučil z přednášek psychologie. „To mi vyhovuje."

„Není žádným tajemstvím, že já a Jay jsme byli dobří přátelé."

„Velmi dobří přátelé. Opravdu velmi dobří. To už mi bylo řečeno."

Paula se při mé poslední poznámce na okamžik zasmála způsobem, který ve mně vzbudil trochu hloupý pocit při podtextu, který jsem v jejích slovech odhalil. „Tak pokračujte," pokračoval jsem a pokoušel jsem se zbavit se ho. „Vyprávějte mi o svém příteli Jayovi."

„I když jsme byli dobří přátelé — myslím teď schůzky, sex a tak podobně — nemůžu říct, že bych toho o něm moc věděla. Bylo nám spolu dobře, ale nebyli jsme spolu pořád."

„Žili jste spolu?“ Cítil jsem se jako voyeur, ale hledal jsem nějaký způsob, abych ji dostal ze zaběhané rutiny, ve které se zabydlela. Buď jsem byl horší detektiv, než jsem si myslel, nebo ona byla v takových věcech zatraceně dobrá. Možná obojí.

„Žili jsme spolu jenom na cestách.“ Paula se znovu usmála a nebyl to poslední záblesk sebevědomého úsměvu. „Na cestách jsme si užívali, bydleli jsme v jednom pokoji, bavili jsme se. Mít u sebe Jaye celou noc byla mnohem větší zábava než třeba sledovat televizi v hotelovém pokoji nebo si vyjít někam na kus žvance s hamounicema.“

„S hamounicema?“

„Jo. Se starýma škatulema, které jsou v branži už moc dlouho na to, aby byly vůbec někomu užitečné. Jediné, na co myslí, je, jak se někde při cestách pořádně nadlábnout. Je to hlavní smysl jejich života, řekla bych. Já znám daleko víc věcí, pro které stojí za to žít, ne jenom dívat se na to, jak mi zadek narůstá o pět centimetrů za rok.“

„To je jednoznačný názor. Nebudu vám odporovat.“

„Myslím si, že byste neměl. Vypadáte jako člověk, který chápe víc, než dává na sobě znát. Nemám pravdu?“

„Kdybych řekl ano, lhal bych vám. Ale je to zbožné přání z mé strany.“ Sotva jsem nasál poklonu, kterou mě zalilo číslo jedna v mém pátrání po vrahovi, vyvedlo mě z míry uvědomění, že jsem připustil, aby někdo tak manipuloval s mým egem.

Teď jsem viděl, že Paula Tateová je opravdová umělkyně a že muži jsou její oblíbený materiál. Pořád to ale neznamenalo, že je vrah — co jsem naléhavě potřeboval, byla informace, kterou mi zřejmě bude chtít elegantně zatajit. „Takže vy a Jay jste spolu bydleli, spali, a přesto o něm toho moc nevíte? Je to tak?“

„Vím, že měl rád bourbon s ledem, miamské delfíny a blackjack. A taky ho moc dobře znám po stránce sexu.“ Paula se znovu usmála, tentokrát dávala jasně najevo, že už začíná mít dost odmítání její hry při našem tête-à-tête. „Ale nevěděla jsem, jestli je demokrat, republikán nebo komunista. Nevěděla jsem ani nic konkrétního o jeho dalších přítelkyních, až na to, že jsem věděla, že nějaké má. Možná ještě důležitější z vašeho hlediska je to, že jsem nevěděla vůbec nic o tom, co dělá, když není se mnou.“

„Opravdu? To jste nevěděla? A přitom jste věděla, že má další

přítelkyně?“ Nikam jsem se zase nedostal a oběma nám to bylo jasné. Paula věděla víc a taky věděla, jak to neříct.

„Jistě, měl i jiné přítelkyně. Já jsem taky měla jiné přátele. No a co?“

„Zmínil se někdy před vámi o penězích?“

„Ovšem. Často. Peníze měl radši než sex. A Jay měl sex moc rád.“ Znovu se usmála, tentokrát způsobem, při kterém jsem měl chuť jí zakroutit krkem. Moje mužské ego trpělo při pomyšlení, že Paula prodává ve velkém to, co by podle mého povrchního odhadu mělo být sběratelskou vzácností. Na druhé straně jsem nevěděl, jaká je její cena. Možná že měla nízké sazby, ale její úroková míra byla fenomenální. „Se vším tím sexem, nemyslíte, že byste toho mohla o Jayovi vědět trochu víc — v posteli se přece i povídá, ne?“

„Při sexu nikdo nemluví. Někdo nemluví ani potom.“

První myšlenka, která mi proběhla hlavou, byla, že Paula by docela dobře mohla vyučovat sexuální výchovu. Potlačil jsem ten nápad; byl to příliš laciný vtip. Mimo to jsem věděl, že si tím jenom olizuju rány, které jsem utrpěl v počátcích svého pseudovyšetřování. „Váš přítel Jay měl spoustu peněz. Jistě jste si všimla, že žil na mnohem vyšší noze než většina pilotů. Nezeptala jste se ho nikdy, odkud ty peníze má?“

„Dostanu nějakou odměnu za odpověď?“ Paula na mne pohlédla přes stůl s malým ironickým úsměvem, který říkal vše; chtěla vědět, jaký bude její podíl.

„Ptáte se mne na odměnu za oznámení důkazu v případu potenciální vraždy?“ zeptal jsem se sebevědomě. „Nemyslím, že by se to policii nebo soudu moc líbilo.“ Zřejmě jsem se ji pokoušel vyprovokovat, aby něco plácla, ale sotva jsem to řekl, už mi bylo jasné, že provádím manévry na pohyblivém písku. Plýtval jsem časem jejím i svým, ale nechtěl jsem ji nechat odejít, protože za prvé se mi líbilo dívat se na ni a za druhé provokovala moji mužskou ješitnost tak, že jsem jí chtěl připravit horkou chvilku.

„Neblázněte, to je jenom vtip.“ Paula se zcela ovládala; byla dobrá herečka a měla v zásobě řadu dobře nacvičených frází.

„Na tom není nic směšného.“

„Máte naprostou pravdu. O takových věcech bych neměla žertovat.“ Paula si zachovávala neutrální výraz bez sebemenší stopy

vstřícnosti nebo podráždění. Vypadala, jako by chtěla strávit se mnou celý zbytek dne, kdybych o to opravdu stál.

„Už známe většinu toho, co hledáme," lhal jsem, „takže na tom zas tak nezáleží. Jenom mě trochu překvapuje, že nám nechcete pomoct doplnit pár prázdných bodů. Myslel jsem si, že nám budete chtít pomáhat, protože jste byli milenci."

„Jistě, dalo se čekat, že si to myslíte. Vaše generace dělá velkou vědu z toho, když s někým spíte. Moje generace už ne. Jay a já jsme byli kamarádi hlavně v noci. Hezky jsme si užívali. To je všechno, co vím. Je zlé, že zemřel, protože s ním byla psina. To je všechno, co vám můžu říct."

Děláme velkou vědu z toho, s *kým spíme.* Hlavou mi bleskla představa Susan, nahé, ležící na posteli a čekající na mne. *Susan čekající na mne.* Naštěstí se její obraz za pár vteřin vytratil. „V životě se dají dělat horší věci, než pokusit se pomoct lidem, se kterými jste se milovala."

„To je jednoznačný názor, kterému nebudu odporovat. Ani se o to nebudu pokoušet," odpověděla Paula. Pokusila se mi zalichotit mými vlastními slovy, ale znělo to jako posměšek.

„Jo." *Milovat se, milovat, být milován.* Žádné z těchto slov a frází mi nepřipadalo, že by odpovídalo danému pocitu, alespoň co se týkalo mě. Byl jsem teď značně rozhořčen a myšlenky, na které bych se měl soustředit, se mi někam vytratily. Řekl jsem ještě pár slov, dal Paule svoji vizitku a požádal ji, aby zavolala, jestli si na něco vzpomene. Řekla ano, i když přitom samozřejmě mínila ne. Stoprocentní ne.

Pravda byla taková, že alespoň v té chvíli jsem ji potřeboval víc než ona mne. Úloha tázajícího se je nevděčná, proto byla ona tak blazeovaná a já zuřil čím dál víc. Kromě toho jsem už začínal mít plné zuby poučování ze strany krásné holky, která byla dost mladá na to, aby mohla být mojí dcerou — zvláště o záležitostech, které mají co dělat s láskou. Alespoň v té kategorii jsem byl něco jako válečný veterán. Taky jsem začínal mít dost toho, jak si mě podávala. Když odešla, usadil jsem se a několikrát si promítl celou situaci.

„Dáváš přednost osamělé stráži, nebo si může někdo přisednout k ohýnku?" zeptal se Izzy, když otevřel dveře a nakoukl dovnitř.

„Přihoď polínko, rád se dívám do žhavých uhlíků."

„Je to mašina, jak jsem říkal, že jo? Myslel jsem, že tě víc nažhavím, ale pak mě napadlo, že bys sis to měl zkusit sám.“

„Vzala mě na projížďku po lochnesce. Ví toho hodně, ale neřekne nic. Podezírám ji, že má přesnou představu, odkud byly Jayovy peníze, ale nenašla žádný důvod, proč by mi to měla říct.“

„Takže nezapracoval tvůj osobní magnetismus? Znamená to taky, že jsi neměl dost babek, abys ji mohl podmáznout?“

„Jak říkají tvoji rodní bratři, přímo do černýho.“

„Moji rodní bratři už něco takového dávno neříkají, člověče. Dneska tyhle výrazy používají jenom obstarožní bělouši.“

„Díky, to jsem potřeboval vědět.“ Vstal jsem, na okamžik se protáhl a chtěl rozhýbat krev. Když muže středního věku mentálně zboxuje mladá krásná žena, cítí se, jako by vlezl do tmavé jeskyně a zmrzl tam. Na druhé straně však byla ještě Susan, Tracy a Max a moje rostoucí hromada nezaplacených účtů. Usoudil jsem, že — jak říkají na duchovním kanále TV — bych se měl obracet k optimistickým, pozitivním aspektům svého života. Když to udělám, chvála Bohu, znovu získám důvěru sám v sebe a dám své duši pocit naplnění. Aleluja. „Fajn, tak dejme do svého života trochu radosti. Vraťme se k honu za podlým, chladnokrevným vrahem. Koho máme dál na programu?“

„Musíme přejít do krajní kanceláře, máme tam k jednání dva.“

„Koho?“

„Kapitána Neda Langa a kapitána Louise Zarrilla. Chceš, abych ti něco navrhl?“ řekl Izzy.

„Řekl bych, že je jasné, že bych pár návrhů uvítal.“

„Nebuď na sebe naštvaný. Pořád sázím na kašmírový vzor.“ Izzy si přejel prsty kravatu. „Ale chci ti říct tohle. Nechej mě promluvit si s Langem. On opravdu neví ani ň — ale bude mu trvat tak dvě tři hodiny, než ti to nic řekne. Stoprocentně.“

„Lange. Ten byl kapitánem posledního Bridgesova letu, že?“

„Jo. Je pravděpodobnější, že by se s Bridgesem zapletl Elmer Woodruff nebo já než ten Lange. Neztrácej s ním čas, prostě jen náhodou byl s Bridgesem při posledním letu. Někdo tam být musel. Kdo to byl, je jedno.“

„Přímo do černýho.“

„Možná se pletu, možná ten výraz má přece jenom šanci na re-

habilitaci. Až si příště s bráchama budem dělat barbekjů, proberu to s nima.“ Izzy znovu nakrčil nos a jeho knírek zase na okamžik vklouzl do záhybů hnědé kůže. „Ale jedna věc, kterou můžeme udělat, je poslechnout si ho vysílačkou pro personál. Jestli chceš, můžu stisknout tlačítko a uslyšíš tirádu s veškerými detaily o tom, co špatného skončilo zároveň s Bridgesem. Starý Ned takovou informaci rád odvysílá.“

„To zní slibně. Udělej to.“

Izzy vstal. „A tobě sem pošlu Zarrilla. Toho si vezmeš na starost ty.“

„Zřejmě tím chceš říct, že si zaslouží zvlášť pozorný pohled.“ Když jsem mluvil, podíval jsem se na výpis z počítače, který mi přinesl Izzy už předtím; kapitán Louis Zarrillo létal s Bridgesem pět měsíců z posledních dvanácti. Jen několik jeho letů v tom období mělo jiného druhého pilota, v převážné části však na pravém sedadle seděl Bridges. „Spousta možností pro našeho hocha,“ řekl jsem si a plácl rukou do sestavy.

„Jo. Možností.“ Izzy zamířil ke dveřím. „Měl bys vědět ještě jednu věc,“ dodal. „Viděl jsem tvoji novou známou, Paulu, jak se na chodbě potkala se Zarrillem. Uviděla ho, když vycházela. Namířila si to rovnou k němu.“

„Možná jsou to staří přátelé.“

„Možná že spolu kdysi zpívali na kůru.“

„Moje řeč.“

„Jo. A tak jsou třeba spřízněné duše, jestli chápeš, co tím míním. Zarrillo měl na tváři velkou vrásku a Paula velký a široký úsměv. Držela se u Zarrilla a tak spolu courali po chodbě. Ona *byla pronásledovatel* a on *byl pronásledovaný*. Když mě uviděli, měli už za sebou půl chodby k výtahu.“

„V detektivní škole mi říkali, že takové věci můžou něco znamenat. Mám dojem, že se tomu říká stopa.“

„Přímo do černýho,“ řekl Izzy a plácl rukama v souhlasném gestu. Pak otevřel dveře a vyšel ven.

Hleděl jsem chvilku do Zarrillových záznamů a udělal si z údajů o něm pár poznámek. Pak se otevřely dveře a Zarrillo vstoupil dovnitř. Byl v kapitánské uniformě, jeho upravené černé vlasy splývaly přes okraje kapitánské čepice, uniforma se zlatými prýmky vy-

padala proti narudlé pleti Jihoameričana úhledně a autoritativně a ústa měl plná zářivě bílých zubů. Můj první dojem byl, že ten člověk by byl skvělý typ pro reklamu na zubní pastu. „Děkuji, že jste přišel, kapitáne. Doufám, že vám to příliš nenarušilo pracovní program," řekl jsem, když jsme si potřásli rukama.

„Bohužel, musím říct, že na jednání s vámi mám jen velmi málo času." Louis Zarrillo pohlédl na hodinky. „Za patnáct minut musím zkontrolovat posádku."

„Můžu požádat Izzyho Reese, aby zavolal dolů, že jste tady, jestli chcete."

„Ne, nezlobte se. Musím být dole za patnáct minut. Zkontrolovat letový plán."

„Chápu." Sedli jsme si. Chvilku jsem šátral v papírech, zatímco jsem probíral všechny tak důležité první dojmy. Co by o Zarrillovi řekla drahá máti? Zřejmě by to vyjádřila mnohem jemněji, ale kecy o tom, že musí být přesně za patnáct minut dole, aby si zkontroloval plán letu, byly prostě Hollywood. Ve skutečnosti člověk potřebuje jenom pár minut z přidělené jedné hodiny před odletem, aby si ověřil, že dnešní let je veden přesně tak jako každý jiný den v týdnu. Maminka by prostě poukázala na to, že Zarrillo se mě chtěl zbavit co nejdřív. Ještě nevisel na háčku, ale cítil jsem, jak splávek mého vlasce poskakuje nahoru a dolů.

„Jedná se o Jaye Bridgese."

„Ano. To už mi řekli." Zarrillo párkrát zamrkal, pak zaujal nastudovanou pozici nedbalé elegance. Umínil jsem si, že nesmím zapomenout říct Paule Tateové, že by si mohla vydělat pár doláčů, kdyby poskytla Zarrillovi pár lekcí o tom, jak se tvářit klidně tváří v tvář případnému ohrožení — něco, na co jasně nebyl připraven. „Ale je toho jen velmi málo, co vám mohu říct."

„Vaše jméno přišlo na řadu, protože jste často létal s Bridgesem." Ťukl jsem do výstupu z počítače. „Stejně jako spousta dalších kapitánů. Hledáme jakoukoliv stopu, něco, co třeba řekl, náhodné slovo nebo větu, která by nám pomohla s tím vyšetřováním skončit." Po rozhovoru s Paulou mělo jednání s tímhle chlapem úplně jiný charakter — spíš jsem ho uklidňoval, než abych ho děsil. Kdybych ho ještě k tomu začal děsit, měl jsem nejistý pocit, že by mi tu omdlel.

„Ne, neříkal nic. Vůbec nic. Sotva jsme spolu promluvili, kromě pracovních záležitostí, samozřejmě.“

„Samozřejmě.“ Dovedl jsem si představit Zarrilla a Bridgese, jak vedou své pracovní dialogy: *Příjem, vítáme, tam a zpátky.* Kapitán Louie se poukoušel mi nabulíkovat, že seděl metr vedle pilota pět z posledních dvanácti měsíců a že s ním nepromluvil ani slovo. Na jeho straně ohrady to začínalo pěkně smrdět; asi bude načase zapnout elektrický ohradník. „Ale zajímalo by mě, jak je možné, že jste létal s Bridgesem tak často. Pokud v záznamech společnosti není chyba, létal jste s ním soustavně několik měsíců.“

„No ano, to je pravda.“ Zarrillo se klasicky zavrtěl na židli a blýskl zubní bělobou. Plýtval časem a promýšlel vhodnou odpověď. „Taky jsem si říkal, proč Bridges pořád lítá se mnou,“ pokračoval konečně. „Věděl jsem, že má problémy s některými kapitány, a já jsem s ním žádné zvláštní problémy neměl. Možná proto se pořád držel mých letů.“

„To dává smysl,“ řekl jsem a moc dobře jsem věděl, že ne. Bridges nebyl ten typ, co by se držel několik měsíců zpátky, a kapitán, který nechtěl s některým pilotem pracovat, mohl svůj problém vyřešit deseti jinými způsoby. Při způsobu, jakým pracovala nabídka pilotů, oba tihle chlápci *chtěli* lítat spolu, jinak by se nikdy tak často k sobě nedostali. „Tak dobře. Promiňte, že jsem obtěžoval, to je všechno, co jsem potřeboval.“

„To je v pořádku. Mrzí mě, že jsem vám nemohl pomoct,“ řekl Zarrillo a podal mi ruku. Obrátil se a vycházel velmi rychle, abych už neměl čas mu nic říct, kdybych náhodou chtěl.

Ale já jsem nechtěl. Chtělo se mi teď posadit se a pořádně se zamyslet nad tou ranní záhadou: proč mi kapitán Zarrillo lhal.

8. KAPITOLA

Zaklepání na dveře mé kanceláře mě přivedlo zpátky do reality.

„Dál," zavolal jsem a pohlédl na hodinky. Od okamžiku, kdy jsem začal uvažovat o lžích kapitána Louise Zarrilla, uplynula skoro čtvrthodina. *Tempus* opravdu *fugit*[*)], když nevíte, co budete dělat dál.

Dveře do mé ponuré kanceláře se otevřely a odhalily obraz, který člověka povzbudí, když se mu zvlášť nedaří ve vybrané profesi. Ve dveřích se na mne usmívaly Susan a Tracy. Za nimi stál Max, který měl na tváři svůj obvyklý neutrální výraz. „Lidi, to jsem rád, že vás vidím. Zrovna potřebuju trochu podpory a povzbuzení."

„Nedaří se?" zeptala se Susan. Její účastný výraz způsoboval, že vypadala ještě víc sexy než kdy jindy.

„Příšerně." Mávl jsem směrem ke dvěma volným židlím před svým stolem. Max, pro kterého nezbylo místo, když vešel do místnosti poslední, se opřel o boční stěnu. „Udělejte si pohodlí. Než začneme, pozvu ještě někoho." Zvedl jsem telefon a vytočil Izzyho číslo. Zvedl ho po prvním zazvonění. „Tonto, tady je Osamělý jezdec. Máš tam u sebe ještě Langa?"

„Na to bych si troufl vsadit," odpověděl. „Moh bych lehce vyhrát pár babek."

„Jestli se se mnou vsadíš a vyhraješ, budeš to mít jenom na papíře."

„To je dobrý."

„Je mi jasné, že Lange sedí zrovna před tebou, takže to vezmu zkrátka. Rýsuje se nějaká naděje, že v blízké budoucnosti vyschne vodopád jeho řeči?"

„Ne."

„Máš něco užitečného?"

„Ani ťuk."

„Už ses dostal k tomu, abys stiskl tlačítko, o kterém jsme mluvi-

---

[*)] *tempus fugit — čas plyne*

li? Je kapitán Lange připraven vyrazit a začít rozšiřovat hlášku, že toho víme mnohem víc než ve skutečnosti?“ Pohlédl jsem na svou tříčlennou kohortu a mrkl. I když se zdálo, že nevědí, o čem mluvím, bylo na nich vidět, že je směr konverzace těší — bylo to jakési znamení, že se naše armáda dala skutečně *do pohybu.*

„Jo, už se stalo,“ odpověděl věcně Izzy. „Máš tam ještě někoho?“

„Ano. Použij můj telefonát jako výmluvu, abys dostal Langa ven. Pak přijď co nejdřív do mé kanceláře, dáme dohromady nějakou strategii.“

„Něco vymyslíme. Už jdu.“

Zavěsil jsem a obrátil se k Tracy. „To byl Izzy,“ řekl jsem. „Za chvilku přijde, pak probereme situaci a stanovíme plán.“

„Kdo je to Izzy?“ zeptala se Susan.

„Kontrolní pilot, který byl pověřen, aby nám pomohl.“

„Něco takového jsi vyžadoval?“

„Tak nějak.“ Vynechal jsem jakoukoliv zmínku o hlavním pilotovi Davenportovi, protože jsem si nebyl jistý, jak do toho zapadne. „Každopádně Izzy vysílá příznivé vibrace, takže jsem získal dojem, že je to dobrý člověk.“

„Je,“ řekla Tracy.

„To rád slyším. Protože potřebujeme do naší skupiny někoho z pilotů, vybral jsem si Izzyho.“ V té chvíli se otevřely dveře a Izzy doslova vtančil dovnitř — byl to velký muž něco přes váhu, ale nesl se graciézně a s úspornými pohyby. Aniž mi řekl slovo, pozdravil se s Tracy a pak se představil Susan a Maxovi. Se všemi si potřásl rukou a přátelsky se usmíval. Pak udělal miniaturní taneční krůček směrem ke stěně a zůstal stát vedle Maxe.

„Tohle je celý tým, naši spoluhráči, kromě šéfa. Elmera můžeme považovat za manažera týmu.“ Při vyslovení šéfova jména jsem ucítil chvění v žaludku; věděl jsem, že pokud jde o Elmera, končí naše směna na pálce a náš tým nemá ještě zásah.

„Myslím, že jsme připraveni. Otázka je, na co,“ řekla Susan.

„Správná otázka. Za chvilku se k tomu dostaneme. Napřed zásady. Úplně jednoduché, nemusíte si dělat poznámky.“ Ze své židle za stolem jsem zkoumal zvědavé tváře před sebou. Susan, Max, Tracy a Izzy. Byla to dobrá sestava — a doufejme, že dostatečná. „Nesmí být

mezi námi tajemství. Všechno, co se každý z nás doví, musí vyklopit na stůl. Protože by to třeba mohl potřebovat někdo jiný ze skupiny.“

Tracy přikývla. „Dobrý nápad.“

„Ano. To mi připomíná, že potřebuju, aby mi někdo později připomněl, že vám mám popovídat o svých pocitech ohledně hlavního pilota Davenporta.“ Pravděpodobně nebude nutné, abych se jim svěřoval se svými prvními dojmy z Davenporta, ale kruci, udělá mi to dobře a poslouží jako první ukázka předávání bezvýznamných informací.

„Fajn.“

„Zásada číslo dvě je — žádná samostatná akce. Nezapomeňte, jestli je naše podezření správné, pak máme co dělat s nebezpečnými darebáky, kteří už zabili nejméně jednoho člověka. A taky, tím jsme si jisti, stříleli na mne a na Maxe.“

„Jo.“ Max u stěny přešlápl z nohy na nohu. „Gauneři,“ zamumlal směrem k Izzymu, který mu přitakal obdobným označením.

„Poslední bod,“ pokračoval jsem. „I když už jenom omílá to, co už jsem řekl. Protože v podstatě tápeme ve tmě, každý by měl vyjít ven s tím, na co přijde, bez ohledu na to, že to třeba bude vypadat hloupě nebo nesmyslně.“ Teď jsem měl všechny výmluvy, které jsem potřeboval, abych mohl začít ventilovat všechny své výhrady vůči Davenportovi a ostatním hlavním pilotům, se kterými jsem kdy dělal — nedostanu za to sice zaplaceno, ale aspoň je tu naděje na silné osobní uspokojení. „V tomto okamžiku nebudeme nic považovat za ztrácení času, protože čas je jedinou věcí, která hraje pro nás.“

„Ví Izzy o všem, co se stalo na kurtech?“ zeptal se Max. Podle způsobu formulace otázky jsem postřehl, že Max už plně respektuje Izzyho jako jednoho z nás.

„Ano, ví všechno o našem večeru ve městě. Ale o čem jsme tady ještě nemluvili, je to, co Izzy zjistil dnes ráno.“

„Ano?“

Mávl jsem rukama směrem k Izzymu, abych mu naznačil, že teď je řada na něm. Postoupil o krok kupředu a začal líčit své podezření týkající se těch, kdo nejčastěji létali s Jayem Bridgesem v minulém roce, a jak si pak informace ověřoval ve firemním počítači.

Když Izzy skončil, ozvala se Susan: „Předpokládám, že už jste si domluvili schůzku s tou letuškou a kapitánem?“

„Ano.“ Mít správnou odpověď na Susaninu otázku ve mně vždycky vzbuzovalo dobrý pocit. „Nejenom to. Už k ní taky došlo.“

„Opravdu?“

„Jistěže ano.“ Věděl jsem samozřejmě, že se vytahuju — jednak před Susan, a vlastně taky trochu před Tracy. „Izzy domluvil jednání a já jsem s nimi mluvil dnes ráno, když jste vypisovali papíry pro identifikační karty.“

„Jak ti dva vypadají?“ zeptal se Max.

Začal jsem listovat v papírech na stole, abych našel jejich fotky, protože jsem věděl, že by je Max rád viděl, než bude naše konverzace pokračovat. Max odhadoval lidi instinktivně, synteticky. Popisy a analýza bez jejich tváří byly pro něho příliš odtažité, než aby mu to stačilo. „Tady. Paula Tateová.“

„Hrome.“

„Hrome na druhou.“

„Spíš na třetí,“ řekla Susan. Naklonila se nad stůl, aby si fotku prohlédla podrobněji. Po několika okamžicích pohlédla na mne. „Zajímavá osoba, že?“

„Velmi zajímavá,“ odpověděl jsem a potvrdil tak její profesionální názor. Další věc, kterou Susan dokonale ovládala, bylo umění vycítit potenciální chemickou reakci mezi mužem a ženou. Paula Tateová měla dostatek obdobných kvalit — dost na to, aby se projevily už na fotce.

„Řekla ti toho Paula Tateová hodně?“ zeptala se Tracy. I ona se dívala na Paulin snímek — ale podle jejího hlasu jsem soudil, že Tracy už ví, jak Paula vypadá. Už jsem tušil, že Paula Tateová je přesně ten typ, který Tracy ani trochu netoleruje. „Myslím si, že Paula toho ví hodně,“ pokračovala Tracy. Z jejího hlasu bylo cítit neskrývaný osten. „Její vztahy s Bridgesem byly veřejnou záležitostí. Veřejnou záležitostí v nejhorším slova smyslu.“

„Tvůj předpoklad, že Paula ví hodně věcí, je zřejmě správný, ale neřekla vůbec nic.“ Pokračoval jsem ve vysvětlování, jak mě krásná mladá žena převezla.

„Paula Tateová je tvrdý oříšek,“ ozval se Izzy, když jsem skončil. „Já sázím na Zarrilla. Ten nemá karty srovnané tak perfektně jako Paulínka.“

„To je fakt.“ Vylovil jsem Zarrillovu fotku a nechal ji kolovat.

Když si ji všichni prohlédli, vylíčel jsem celý rozhovor s ním — včetně toho, že mi Zarrillo otevřeně lhal.

„No to by mohl být trumf, který potřebujem," řekl Max a stoupl si mezi obě ženy ke stolu. „V čem ten chlápek lhal?"

„Na začátku o všem. Hlavně o svých vztazích s Jayem Bridgesem. Zarrillo nalétal většinu svých letů v posledních pěti měsících z roku právě s Bridgesem, ale zdá se, že má problém vzpomenout si, jak jeho druhý pilot vypadal — a už vůbec nemluvím o tom, že by věděl, co řekl." Využil jsem čas mezi Zarillovým odchodem a příchodem své party, abych přesvědčil sám sebe a vyloučil předchozí pochybnosti, že kapitán Louie bude náš kůň.

„Je nějaká možnost, že by to byl on, kdo na nás střílel?" zeptal se Max. „Byla pořádná tma, když se to stalo."

„Ne, na tohohle chlápka to nevypadá. Ale myslím si, že je dost pravděpodobné, že ví, kdo to udělal. Aspoň mám takový pocit." Pěkné na mojí partě bylo, uvědomil jsem si, že jsem ke všem mohl být tak otevřený, jak jsem chtěl. Moje city se už kvůli některým z nich nacházely ve stavu relativního chaosu. Byl to Othello, kdo řekl, že svoboda přichází, když už není co ztratit? Ne, teď jsem si uvědomil, že to řekla Janis Joplin. Othello řekl něco jiného.

„To je dost těžké obvinění," vmísil se Izzy svým hlubokým hlasem, „že Zarrillo ví, kdo na tebe střílel."

„Nesouhlasíš?" zeptal jsem se.

„Kruci, to ne." Izzy nakrčil nos. „Myslím, že Louie i Paulínka vězí, promiňte mi to přirovnání, až po kolena v sračkách." Izzy se omluvně usmál na ostatní v místnosti.

Skupina se pustila do roztomilého hovoru. Po chvíli se Tracy zeptala: „Co uděláme dál?"

„Když chceme mít limonádu, musíme vymačkat citron." Max vystřelil konspirativní pohled k Izzymu — pohled, který měl podle mého názoru co dělat s faktem, že přirovnání *vymačkat* použil Izzy před chvílí. Izzy odpověděl Maxovi malým, ale postřehnutelným kývnutím. Poetická licence, o kterou žádal, byla schválena a Max pokračoval. „Musíme ho zmáčknout ze všech stran — kde pracuje, kde bydlí, kam se chodí bavit."

Představa citronu, který má různé strany, které pracují, bydlí a baví se, přesahovala meze mé představivosti, a tak jsem mlčel. I

ostatní mlčeli. Uplynulo půl minuty. Susan dýchala tak hlasitě, že jsem ji slyšel. Izzy si odkašlal a všichni se k němu obrátili, ale neřekl nic.

„Počkejte chvilku," ozvala se konečně Tracy. „Právě jsem si uvědomila, že vím, kde Zarrillo bydlí." Natáhla se přes stůl a vzala Zarrillův osobní spis. „Ano, to je ta adresa — věžák s družstevními byty na Biscayne Bay. Moje přítelkyně Pamela Nicholsová — dělá u nás hlavní letušku — bydlí ve stejném domě. Vzpomínám si, že se o tom zmínila, když se Zarrillo nastěhoval."

„Je to jeho přítelkyně?"

„Ne. Sotva se znají. Jenom ví, kdo je to, to je všechno."

„Co to může znamenat pro nás?" zeptal se Max.

„Přístup do domu," odpověděl jsem. Tracy přikývla. „To znamená, že se můžeme dostat přes vrátného, aniž by Zarrillo věděl, že se tam potulujeme."

„A proč bychom to dělali?" ptal se dál Max. „Možná bychom měli jít přímo k němu a říct mu, že ho podezíráme. Když si bude myslet, že po něm jdeme, možná udělá chybu."

„To není dobré," řekl Izzy. „Zarrillo se dá snadno vyplašit. Vypadalo to, jako by viděl ducha minulých Vánoc, když s ním Jack mluvil, ale Jack nezašel příliš daleko, takže Zarrillo jenom myslí, že jeho jméno vypadlo z počítače v souvislosti s jeho lety s Bridgesem."

„Přesně tak." Souhlasně jsem přikývl. Zarrillo nebyl schopen příliš klamat, ale byl schopen dát se snadno vyděsit. Kdyby se to stalo, pak by mohl — přesně jak řekl Izzy — propadnout naprosté panice. K čemu by to vedlo, byla jiná otázka. Zarrillův strach by mohl být užitečný později, ale zatím ne — když ještě vůbec netušíme, co vlastně hledáme. Kdybychom zahnali vyplašeného králíka zpátky do jeho díry, byli bychom v koncích.

„Takže co nám zbývá?" zeptal se Izzy.

„Nejsem si jist." Párkrát jsem ťukl tužkou o stůl a rozhlédl jsem se po kanceláři. Všichni zas tíživě mlčeli.

„A co kdybychom trochu pátrali na vlastní pěst?"

„Pátrali? Kde?"

„Všude, kam Zarrillo chodí. Začali bychom v jeho bydlišti." Susan se usmála s tím svým nádherným pohledem, který mi řekl, že už ví, o čem mluví. „Ten Zarrillo, jak jsi ho popsal, vypadá jako typ,

který by mohl někde něco zajímavého zapomenout. Jediné, co musíme udělat, je najít to.“

„Mohla bych vás zřejmě provést kolem vrátného tak, že zavolám Pamele, ale jak bychom se dostali do jeho bytu?“ zeptala se Tracy.

Max obešel stůl a položil ruku na Tracyino rameno. „O tohle neměj starost, má milá. Dostat se do bytu, když už jsme v budově, nebude žádný problém.“

„Ach. To je dobře, když to říkáš,“ odpověděla Tracy.

„Jo, je to tak.“ Max jí stiskl paži, zdánlivě aby ji ujistil, že o jeho umění zvládnout bytový zámek nemusí pochybovat. Tracy, očividně přesvědčená, se na něho usmála.

Já jsem byl přesvědčen taky. Ale všiml jsem si, že Izzy chce něco říct. „Pros se mračíš, Izzy?“

„Protože jsem nás všechny podrazil.“ Izzy sklonil hlavu a rozpačitě přešlápl. „Už jsem porušil jedno pravidlo. Zatraceně.“

„Jak to?“

„Když jsem zjistil, že bys mohl Zarrilla v dalších několika dnech potřebovat, poslal jsem jiného kontrolního pilota, aby převzal jeho let. Vymyslel jsem historku o druhém pilotovi, který potřebuje mít kontrolu na trase. Takže Zarrillo odešel, možná šel domů. Jestli ještě není doma, může tam dorazit každou chvilku.“

„To není tvoje chyba. Když jsi posílal Zarrilla domů, ještě jsi neznal zásady. Otázkou je, co teď uděláme?“ Všichni zase ztichli. Ticho se zdálo být opakující se součástí naší schůzky. Představa Zarrilla vcházejícího do svého bytu, kde se naše parta přehrabuje v jeho špinavých ponožkách, nebyla zrovna příjemná.

„Kdy poletí Zarrillo na další cestu?“ zeptala se Tracy.

„Za necelý týden.“

„To je moc,“ odpověděl jsem. Bez dalších otázek jsem věděl, že sedět dalších sedm dní na zadku není to, co by si Elmer představoval, že bude náš útvar dělat.

Susan se naklonila nad stůl a sebrala znovu Zarrillovu fotku. Chvilku ji studovala. Cítil jsem její parfém — to a možná sklon, ve kterém držela hlavu, a způsob, jakým jí splývaly vlasy vzadu po týle, mi připomnělo dávnou cestu, kterou jsme spolu podnikli. Acapulco. Celou tu dobu se ode mne téměř nehnula. Bylo to moc dávno, ale jako by to bylo včera. Ale přesto to bylo dávno. „Susan, nad čím

přemýšlíš?“ zeptal jsem se.

„Uvažuju, že pokud je kapitán Zarrillo doma, dovedla bych najít nějaký způsob, jak ho…“ Susan odvrátila pohled od Zarrillovy fotografie ke mně a usmála se. Byl to její přirozený úsměv, upřímný a nevinný — ale také úsměv, který ukazoval nesmírnou moudrost a znalosti, „…jak Zarrilla zaměstnat. Určitě bych to dokázala.“

„To se vsadím,“ odpověděl jsem neutrálně. Dlaně se mi začínaly potit, ale ignoroval jsem to. Zvedl jsem se ze židle. Všichni se dívali na mne. „Vyzkoušíme takový plán a uvidíme, jestli bude organizace fungovat. Izzy, ty zůstaneš tady a budeš dávat pozor na podnik. Měj oči a uši otevřeny, možná něco vyklíčí ze semene, které jsi zasadil dnes ráno s Nedem Langem.“

„Jasně.“

„Tracy, zavolej své kamarádce Pamele a zjisti, jestli by nepozvala pár lidí na oběd. Při našem štěstí zůstala určitě na prodlouženém letu kolem světa. Jestli není doma, budeme muset zkusit podfouknout vrátného tím, že se budeme ohánět jejím jménem.“

„To nebude nutné, je doma — mluvila jsem s ní včera.“ Tracy sáhla po telefonu. „Pamela nejede nikam až do konce týdne.“

„Výborně. Možná se štěstí obrací.“ Podíval jsem se na Maxe. „Potřebuješ něco speciálního, abys nás dostal do Zarrillova bytu?“

„Pár věcí, mám je v autě.“

„Taky bych potřebovala pár věcí,“ řekla Susan.

„Opravdu? A co?“

„Pracovní pomůcky.“

Udělal jsem krok k ní a položil jí ruku na rameno. Její kůže byla jako jemný teplý samet. Moje prsty vychutnávaly dotek. „Jaké pomůcky?“

„Jenom pár věcí, mám je v autě.“ Natočila hlavu a zazubila se na mne. „Uvidíš. Takové věci, které bych mohla potřebovat. Vsadím se, že toho chlápka dostanu z bytu na dost dlouho, abyste to tam mohli pořádně prokopat.“

„Jasně, platí,“ odpověděl jsem a nenamáhal jsem se podotknout, že to je sázka, kterou bych nikdy nemohl brát vážně — šílená sázka nejhoršího druhu. V určitém smyslu jsem se sázel sám proti sobě. A co bylo horší, už dřív jsem měl v tom směru velmi špatnou ruku. Zvuk sluchátka, které odložila Tracy, mě vrátil do skutečnosti.

„Všechno je domluveno,“ oznámila Tracy. „Pamela se už na nás těší.“

„Tak ji nemůžeme nechat dlouho čekat.“ Vyšel jsem z kanceláře a moje parta za mnou.

9. KAPITOLA

Všichni čtyři jsme nastoupili do Maxova vozu, tři roky starého cadillacu. Zase se na nás usmálo štěstí, tentokrát při výběru Maxova auta; Susan a Tracy měly dvousedadlové vozy a já jsem měl obavy vzít své BMW pro cokoliv, co připomínalo pátrací akci. Možná jsem byl přehnaně opatrný, ale byla zjevná pravděpodobnost, že moje auto je už na zločineckém seznamu hledaných, protože nejméně jeden z nich ho viděl na tenisovém kurtu. „Pěkné auto, Maxi."

„Jo. Dnes už se takový nedělají." Max poplácal dlaní přístrojovou desku. Červená kůže byla vybledlá od slunce, ale pevná a nejevila sklon se bortit. „Taky dobrý na cesty. Pohodlně se v něm sedí a člověk se může natáhnout. A prima typ pro tohle slídění, protože není nápadný."

„Vynikající postřeh." Tři roky starý cadillac byl něco jako miamský volkswagen, alespoň pro vyšší smetánku ve městě. I když zbohatlíci středního věku jezdili v zahraničních vozech, stará garda místních obyvatel — především zámožní Židé, vyšší střední třída na odpočinku — zůstávali tvrdošíjně věrni značce Cadillac. Tušil jsem, že to byla záležitost víry; používali ten symbol solidního Američana, aby zaháněli duchy ďáblů, černých a Jihoameričanů. „S prodejem *tohohle* vozu bys neměl mít žádné problémy," řekl jsem.

„Už mám dva zájemce," podíval se Max na mne. Usmál se. „Právě proto jsem ho musel vytáhnout z parkoviště, nechtěl jsem, aby se o něj poprali. Napadlo mě, že by nám mohl přijít vhod."

„Ráda se nechám vozit v cadillacu," řekla Susan ze zadního sedadla, kde seděla vedle Tracy. Obě ženy mluvily příliš potichu na to, abych jim rozuměl. „Jenom by se mi líbilo, kdybys měl šoférskou čepici."

„Ne. V tomhle tě nebudu rozmazlovat." Max se znovu na mne podíval způsobem, který hodně vypovídal o jeho názoru, že problémy se Susan způsobil můj sklon jí ve všem vyhovět.

„Maxi, všechny ženy *touží* být rozmazlovány," řekla Tracy. Na-

klonila se dopředu a ramenem zavadila o moje záda. Měl jsem nedbale přehozenou ruku přes obrovské přední sedadlo a teď se o ni opírala Tracy. Nechal jsem ruku ležet.

„Jo, rády se dávají rozmazlovat. Ale to neznamená, že je to pro ně dobré. Někdy lidi nevědí, co potřebujou."

„Maxi, to myslíš vážně?" zeptala se Tracy.

„Určitě," ozvala se Susan. Natáhla ruku, projela jí Maxovi po vlasech a rozcuchala ho. „Ale není to tak zlé, jak to vypadá. On jenom nevěří, že lidé by měli mít takový prostor, jak si myslím já, že by potřebovali, to je všechno."

„Jo. Ne tak velký prostor." Max se znovu podíval na mne, ale tentokrát jsem se jeho pohledu vyhnul. Místo toho jsem vyhlédl ven. Neměl jsem sílu zapojit se do debaty, aspoň ne ve směru, kterým se ubírala. Před námi se objevil vysoký družstevní dům, jehož horní patra shlížela z výšky na okolní budovy. „To je ono, že?" řekl jsem, abych změnil téma.

„Ano," odpověděla Tracy.

Max trochu zrychlil, pak zahnul za roh a nakonec vjel na parkoviště. Vystoupili jsme z auta a kráčeli přes teplý asfalt. Jasná obloha, lehký větřík a teplota kolem sedmadvaceti. Příjemný den na pátrací akci. Naše čtveřice se nedbale loudala, snažila se úmyslně vypadat nonšalantně.

Už jsme se dohodli, že budeme předstírat při své výpravě do bytu dva páry, aby nikdo netušil, co jsme ve skutečnosti zač — parta bytových zlodějů. Rozdělili jsme se tak, že Max jako patřil k Susan a já k Tracy. Byl jsem to já, kdo přišel s tím rafinovaným plánem při naší cestě autem, s tím, že Max a Susan by se měli držet spolu, protože nakonec budou prohledávat dům. Částečně bylo mé rozhodnutí zdůvodněno tím, že jsem nechtěl, aby Max trávil čas balením Tracy, když se měl věnovat práci. Max sice zatím o ni neprojevil víc než mírný zájem, ale znal jsem ho dost dobře, abych věděl, že se pravděpodobně chystá na lov.

Tracyina přítelkyně už promluvila o našem blížícím se příchodu s vrátným, a tak jsme byli okamžitě vpuštěni dovnitř.

Mlčky jsme vyjeli výtahem nahoru. Tracy zamířila dál po chodbě.

Lidské bytosti jsou podivní tvorové, což je fakt, který jsem si ne-

ustále připomínal důkladným pozorováním ostatních a až příliš často pozorováním sebe sama. O dnešní lekci se zasloužil Max, který skoro sedl na zadek, když se dveře otevřely a odhalily tvář a postavu hlavní letušky Pamely Nicholsové. Byla střední postavy, štíhlá, s hezkou hřívou tmavěplavých vlasů a roztomilou tváří. Podle všech měřítek pěkná ženská. Ale pro Maxe to zřejmě byla druhá Mona Lisa. Takže tak začal můj plán přitáhnout Maxe výhradně k práci.

„Pamelo, dovol, abych tě seznámila," řekla Tracy, když jsme vpochodovali dovnitř.

Posadili jsme se. Pamela už měla připraveno pití. Vzal jsem si heineken. Max si dal napěněnou růžovou směs, kterou Pamela namíchala pro ženy. Také trval na tom, že jí pomůže. Chtělo se mi ječet. Možná jsem to měl udělat. Místo toho jsem shrnul Pamele stručnou historii o tom, proč jsme tady, a vynechal přitom téměř všechna fakta, na kterých záleželo. Ne proto, že bych jí snad nevěřil — i mně připadala jako Mona Lisa — spíš proto, že nebylo zapotřebí vykládat to víc lidem, než bylo nutné.

„Nemám stejně nic moc na práci," řekla Pamela, když rozdala růžové koktejly. Max uspořádal sezení a následkem toho se ocitl vedle Pamely na gauči. „Moc ráda bych pomohla Tracy i vám se vším, s čím budu moct."

Ještě jsme chvilku klábosili a zjistili jsme pár podrobností o Zarrillovi. Pamela toho člověka opravdu moc neznala, kromě toho, že věděla, kde má byt — dvě patra nad námi, v desítce. Byl doma? Těžko říct. Neměli bychom vytočit jeho telefonní číslo a zjistit, jestli někdo zvedne sluchátko? Ne, všichni jsme usoudili, že by ho to jenom upozornilo, kdyby byl doma, a kromě toho, i kdyby telefon nezvedl, nebyla žádná záruka, že tam není. Zarrillo hrající mrtvého brouka při zvonění telefonu by nám mohl pořádně při pátrání zatopit. „Má někdo nějaký nápad?" zeptal jsem se.

„Ano." Susan vstala. Měla v ruce malou kabelku od Gucciho — se svými dříve ohlášenými pomůckami, ať to bylo cokoliv. „Potřebovala bych se někde převléknout."

„Tady." Pamela ukázala na dveře, které jsem odhadoval na koupelnu. Max to odhadl stejně. Viděl jsem, jak mu zasvítily oči. Posadil na gauči blíž k Pamele. Ona, pokud jsem viděl, zůstala namístě. Vlastně se spíš přisunula blíž k Maxovi.

Proč ti dva naprostí cizinci vedou své cesty tak, že se co nevidět zkříží? Proč se sobě zalíbili — a tak moc a tak rychle? Co má obchodník s ojetými vozy společného s Monou Lisou? To jsem nevěděl — věděl jsem jenom, že to nikdy nezjistím. Ani o nich, ani o sobě a Susan nebo o sobě a Tracy. O ničem a o nikom a nikdy.

Za pár minut se Susan vrátila. Dokonce i Max odvrátil oči od Pamely na dost dlouho, aby obdivoval, co si Susan přinesla v kabelce s pomůckami. Byly to ty nejkrásnější a nejvyzývavější modrožluté plavky, které byly kdy vyrobeny na této straně vesmíru. „Moc hezké," podařilo se mi procedit sevřenými rty. Dal jsem si ještě doušek heinekenu, až byla sklenka prázdná. Trochu jsem se nadechl. „Jdeš si zaplavat?"

„Ne. Chystám se na ryby." Susan se na všechny usmála, pak se volným krokem vydala ke dveřím bytu. „Historka, kterou použiju, je, že jsem Pamelina stará přítelkyně ze střední školy a přijela jsem na pár dní z New Yorku. Řeknu, že jsem ho viděla vcházet do domu, že mi Pamela řekla jeho jméno a to, že je svobodný pilot aerolinek, který tu bydlí. Zajímají mě piloti, a tak bych se s ním chtěla seznámit." Susan na mne pohlédla, usmála se a pak se obrátila k Pamele. „Mimochodem, kde jsi chodila do střední školy?"

„V Sewickley, v Pensylvánii. To je příjemné předměstí na západním konci Pittsburghu," odpověděla Pamela. Z jejího hlasu jsem tušil, že se tím vším baví — zápletkou a Maxovou pozorností.

„Dobře, jasné."

„Co budeme dělat dál?" zeptal jsem se.

„Pozorovat loviště. Jestli je Zarrillo doma, on a já budeme spolu hotovi v nepříliš vzdálené budoucnosti. Jestli není, brzo se sem vrátím."

„Dobrý plán," zamumlal jsem. *Mizerný plán*, řekl jsem si v duchu. Zarrillo se mi nelíbil a nelíbila se mi myšlenka, že se bude Susan takhle před ním promenádovat. Po miliónté od okamžiku, kdy jsem se s ní seznámil, jedna část mého já si přála, aby k tomu nikdy nedošlo. „Pamelo, dal bych si ještě jeden heineken, jestli to nevadí."

„Samozřejmě." Pamela zamířila do kuchyně.

„Popřej mi štěstí," řekla mi Susan a vyšla ze dveří směrem k výtahu.

„Hodně štěstí," odpověděl jsem automaticky a zatraceně dobře

jsem věděl, že vůbec nebude záležet na štěstí. *Mysli na práci*, přikazoval jsem si. Ale jediné, na co jsem byl schopen myslet, bylo to, že mi Louis Zarrillo systematicky lhal a že zanedlouho se bude těšit Susanině soustředěné pozornosti. To už byly dva jednoznačné důvody, proč jsem toho chlapa neměl rád.

10. KAPITOLA

Stál jsem v posuvných skleněných dveřích Pamelina bytu a hleděl k bazénu snad celou věčnost. Ale nemohlo to trvat moc dlouho, protože jsem sotva dopil svůj druhý heineken, když se objevila Susan. I z osmého podlaží stály její modrožluté plavky za podívanou. Sledoval jsem, jak proplouvá mezi lehátky se Zarrillem ve vleku, než našla místo, o kterém věděla, že na ně bude dobrý výhled z oken Pamelina bytu. Chytrá holka. „Je tam."

„Kde?"

„Tamhle." Max přišel za mnou k oknu a já jsem mu ukázal, kam si sedla. Přikývl. „Vypadá to, že se tam hezky uhnízdili."

„Jo, zdá se." Max se ještě chvíli díval. „Nemyslím, že by chtěli někam odejít. Kdybych byl Zarrillo, ani bych se nehnul."

Pokoušel jsem se přijít na nějakou chytrou odpověď, ale nemohl jsem. Odložil jsem prázdnou sklenku na blízký skleněný stolek. „Měli bychom jít."

„Fajn."

„Myslím, že nejlepší by bylo, kdyby Pamela zůstala tady. Mohli bychom ji využít jako pozorovatele."

„Jak?" Maxe očividně netěšilo, že by jeho nový objev měl zůstat jinde, než bude on.

„Jak? Co je to za otázku? Pozorovatel je někdo, *kdo pozoruje.*" Zaťukal jsem prsty o sklo dveří. Začínal jsem být na Maxe trochu nedůtklivý, zřejmě proto, že mnou začínala cloumat malicherná žárlivost — jeho život se zdál být plný růží, zatímco můj čím dál víc zarůstal plevelem. Přesto mi dělalo dobře tak si ulevit, že jsem zavrhl nějaké myšlenky na omluvu. Místo toho jsem se obrátil k Pamele. „Jenom se na ně dívej. Máš nahoru jenom dvě patra, oni by museli vyjet deset, navíc Susan ho bude zdržovat, jak nejdéle dokáže. To by mělo být víc než dost, abys je předehnala."

„Doufám," řekla Pamela. Znělo to trochu nervózně. „Ale neměla bych je raději zdržet dole u výtahu? Susan je údajně moje kamarádka

z New Yorku, takže když se s nimi setkám, můžeme si začít povídat. Bude to vypadat přirozeně a poskytne vám to víc času, abyste se mohli dostat z jeho bytu.“

„Jo.“ Max přistoupil k Pamele. Podle jeho hlasu jsem poznal, že už ví, jak mě uklidní. „Víš co,“ řekl, „nechám dveře Zarrillova bytu pro tebe otevřené, pak se sem vrátím. Jestli on a Susan odejdou od bazénu, Pamela a já něco uděláme — já půjdu za tebou, ona je zdrží u výtahu. Tak budeme mít zajištěny obě cesty.“

Max se rozplýval ochotou a kromě toho mi bylo jasné, že spolupráce s Pamelou Nicholsovou při pozorování bude moci pokračovat do slunce západu — možná dokonce až do začátku příští doby ledové — pokud to dřív nevzdám. „Dobře. Fajn. Skvělý. Tak jdem na to.“ Kývl jsem na Tracy, která tiše stála vzadu. Popošla ke mně. Max, Tracy a já jsme opustili byt, vstoupili do výtahu a vyjeli do desátého patra.

„Už jsem se díval na zámky dveří, které mají v téhle budově,“ řekl Max, když jsme zamířili po chodbě, která vedla k Zarrillovu bytu. „Nemělo by to být tak těžké.“

„Možná, že jsi to měl vyzkoušet na Pamelině zámku,“ řekl jsem a myslel jsem to dvojsmyslně.

„Ne. Není třeba. Tyhle zámky jsou jednoduché. Kromě toho,“ odpověděl Max a vyslal na mne svůj nejjízlivější úšklebek, protože pochopil můj záměr, „dá mi klíč. Už brzo.“

„Nejsi trochu domýšlivý?“

„Tomu se říká sebedůvěra. Když ji máš, člověče, je to jako tajná zbraň v takové válce.“

„Když říkáš.“ *Válce?* Možná. Možná je můj problém právě to, že nechápu, že se jedná o válku. Nebo je potíž v tom, že trávím příliš mnoho času tím, že se bratříčkuju s nepřítelem.

„Jsme tady,“ řekla Tracy. Postoupila před Maxe, pak zaklepala na dveře. „Jestli je někdo uvnitř, řekneme, že hledáme Susan,“ zašeptala. Ale v Zarrillově bytu se nikdo neschovával, nebo alespoň nikdo, kdo by se k tomu přiznal. „Prima, takže vzduch je čistý, jak se říká,“ tiše prohlásila Tracy. „Maxi, dej se to toho.“

Max vytáhl z kapsy pár amatérsky vyrobených nástrojů.

Sklonil se k zámku a začal s ním manipulovat, zatímco Tracy a já jsme hlídali chodbu. „Pospěš si,“ řekl jsem. „někdo z tohohle patra

může pocítit neodolatelnou chuť zajít si na pivo.“

„To se nedá uspěchat, člověče. Je to umění.“ Max ani nezvedl oči od zámku. Vytáhl jeden ze svých nástrojů z klíčové dírky. Na jeho místo zasunul druhý. „Myslím, že už to bude.“

„Rychle.“

„Neruš mě.“

Tracy chodila nervózně sem a tam a dívala se ze strany na stranu. „Lidé z tohohle patra nechodí na pivo, Jacku. Chodí na martini. Taky bych si dala.“

„Trochu brzo na martini, ne?“ odpověděl jsem, spíš abych vyplnil prázdnotu zvukem vlastního hlasu. Žvanění mi mělo nahradit hvízdání ve tmě.

„Obvykle ano. Ale když člověk pracuje na vloupání, je tu něco, co způsobuje, že čas ubíhá úplně jinak. Například teď mi připadá, že je už dost pokročilá denní doba.“

„Udělám vám martini, hned jak s tím budeme hotovi.“

„Tak platí.“

„Mám to,“ oznámil Max. Narovnal se a zatlačil do dveří. Otevřely se. Vyslal zářivý úsměv na Tracy a ještě zářivější na mne. „Běž na to, šéfe. Já se vracím.“

Když Max prošel kolem mne, chytil jsem ho za rameno. „Jenom nezapomeň sledovat Susan a Zarrilla. Ne aby tě napadly nějaké jiné myšlenky, jestli víš, co tím myslím.“

„Žádný strachy. Práce především.“

„Práce. Správně.“ Pustil jsem Maxe a sledoval jeho poklus po chodbě k výtahu. *Práce.* Že hlupák začíná na h, tím jsem si byl zcela jistý. Ale Max byl pravděpodobně dost zodpovědný, aby držel Susan v dohledu. Pravděpodobně. Obrátil jsem se, vešel do Zarrillova bytu a zavřel za sebou dveře. Tracy byla o dva kroky přede mnou a nahlížela do kuchyně.

„Nikdo tu není. Tady bude ložnice.“ Ukázala na dveře po mé pravé ruce.

„Podívám se tam.“ Opatrně jsem postoupil ke dveřím a nahlédl jimi dovnitř. Prázdno. „Pokud někdo není na záchodě nebo pod postelí, řekl bych, že tu Zarrillo nikoho neschovává.“

„Co teď?“

„Nevím. Budem hledat něco jako *stopu.*“ Vydali jsme se každý

zvlášť na průzkum bytu — ona zamířila do kuchyně a haly, já do ložnice. Vybavení se dalo charakterizovat jako neurčitá moderna s takovým množstvím hliníku a skla, aby se vymýtila jakákoliv známka individuality. Všechno vyhlíželo nově, čistě, zřetelně zaměřeno na střední třídu. Zdálo se, že zařízení sem bylo přemístěno teprve nedávno jako celek z výlohy v nějakém nákupním středisku, kde malé stánky v průchozích uličkách nabízejí řetízky na klíče a hrnky na kávu s monogramy.

Ložnice sama neměla co nabídnout. Nakoukl jsem do skříní a zjistil, že se mi nelíbí Zarrillův vkus v oblékání. To bylo logické, protože se mi nelíbil ani Zarrillo. Vrátil jsem se do obývacího pokoje. „Máš něco?“

„Mají být *stopy* s tvrdým nebo s měkkým i?“ zeptala se Tracy.

„Může být obojí. Jak se daří?“ Držela v ruce papíry sebrané evidentně ze stolu v hale.

„Hromada účtů. Napadlo mě, že by ses chtěl na ně podívat. Jinak nic zajímavého.“

Tracy mi podala účty. „Počítal jsem s podepsaným přiznáním,“ řekl jsem a začal je probírat. „Takže jsem zklamán.“ Účet Texaca. Účet z Visy s nezaplacenou pohledávkou l 468,54 dolarů. Dobře, takže Zarrillo musí solit jedno a půl procenta měsíčně za nesplacené resty. Pojistka za auto. „Jezdí s buickem. To stojí za to si zapamatovat.“

„Už to vím — mám jeho parkovací lístky.“

„Aha. Výborně.“ Podíval jsem se na další účet. American Express. Podle jeho výše jsem soudil, že Zarrillo málokdy odchází z domu bez karty. Rozložil jsem ji a bůhvíproč prolistoval přehled položek. „Hele.“ Něco upoutalo moji pozornost.

„Co je to?“ Tracy mi nahlédla přes rameno.

„Podívej.“ Ukázal jsem podezřelý řádek. „Platba za zpáteční letenku z Clevelandu do Chicaga s United Airlines. Tohle vůbec nedává smysl. Proč Zarrillo lítá s cizími aerolinkami, když může se svými lítat zadarmo?“

„A proč by chtěl platit plnou cenu?“ ptala se Tracy a ukázala na celkovou částku. „Máme s United takovou dohodu, že u nich dostáváme slevu. Mohl platit čtvrtinu té částky.“

„Podívej se na datum.“ Najednou jsem pochopil.

„To je ten den, kdy byl zavražděn Bridges!“

„A zavraždili ho v Chicagu.“ Pohlédl jsem na Tracy. „Zarrillo letěl do Chicaga, a ne tam, kde měl být.“

„A kde měl být?“

„V Clevelandu. Byl tam na dvoudenní služební cestě pro naši společnost. Dostal se do Clevelandu pozdě odpoledne a přiletěl zpátky druhého dne. Odletěl v jedenáct dopoledne, jestli si dobře vzpomínám.“ Otevřel jsem zápisník a listoval v něm. „Ano, správně. Zarrillo si koupil plné jízdné u United, aby nikdo nepřišel na to, odkud je. To je jediné vysvětlení.“

„Takže Jaye Bridgese zabil on?“

„Možná. Ale musí tam být toho víc. Nezdá se mi, že by v té věci jel jenom Zarrillo, ať je to cokoliv. Prostě mi nepřipadá jako chlápek, který zvládne organizaci něco většího.“

„Možná Bridges byl tím organizátorem a mozkem, a Zarrillo se rozhodl ho zabít. Možná se pohádali o peníze nebo o něco podobného.“

„Pořád tu zůstává velký otazník, o co se vlastně jedná. Až na to, že to je zřejmě vražda mezi lumpy, vůbec nevíme, o co tu jde.“

„Já zase nevím, co děláme *my*, když tady stojíme a vykládáme v cizím obývacím pokoji. *Chceme* se snad tady nechat chytit?“ Když to řekla, udělala krok ke dveřím bytu.

„Vidíš? Teď chápeš, proč jsem rád, že jsem tě vzal s sebou. Já bych tady mohl sedět s hromadou zajímavého čtení, kdybys mi nepřipomněla, že tady nejsme vítaní hosté.“ Vydal jsem se za Tracy, když zazvonil telefon. Ztuhl jsem na místě a Tracy taky. Nikdo z nás nepromluvil. Telefon zazvonil podruhé, potřetí, počtvrté. Nakonec klapl Zarrillův záznamník. Jeho monotónní hlas odříkal obvyklé povídání, že máte zanechat zprávu, až se ozve pípnutí. Když se pásek odmlčel, ozval se přímo hlas volajícího zesílený reproduktorem záznamníku.

Ahoj, Louie. Tady Paula. Volám znovu, jak jsem slíbila. Přemýšlela jsem o té zajímavé konverzaci, kterou jsme spolu vedli před pár hodinami. Napadlo mě, protože končím se svou skvělou kariérou letušky u našich starých dobrých Trans-Con, že bude jenom správné, když dostanu malý dáreček na rozloučenou od jednoho z Jayových dobrých přátel.

V každém případě myslím, že takových pětadvacet papírů bude z tvé strany milé gesto, které mi pomůže zapomenout na můj žal nad ztrátou drahého přítele. Než se začneš rozčilovat nad tou částkou, dovol mi, abych ti ještě řekla, že takový dáreček mi taky pomůže zapomenout na věci, které mi Jay řekl — o tobě a o něm na začátku. Když se to tak vezme, myslím, že pětadvacet je hezké zaokrouhlené číslo. Mám v plánu vypadnout dnes pozdě večer, tak si ty prachy připrav. Jay mi řekl, že máš u sebe vždycky dost peněz.

Jestli potřebuješ nějaké zdůvodnění pro svoji velkorysost, měl bys ty peníze považovat za cestovní výdaje na zajištění spěšného odletu, než mi ten soukromý fizl začne klást další otázky. To by mělo stát za tu investici. Co myslíš, Louisíčku?“

Telefon klapl a záznamník se zastavil. Podívali jsme se na sebe. „Paula Tateová,“ řekl jsem. „Podezření se potvrdilo.“ Tentokrát jsme to načasovali pro změnu dobře — a zpráva říkala víc než dost. Ale někde uvnitř ve mně hlodal pocit, že na tom, co jsem měl to štěstí slyšet, není něco úplně v pořádku. Teď však nebyl čas o tom přemýšlet. „Musíme se odtud dostat.“

„Geniální návrh, Sherlocku.“ Tracy vzala z mé ruky haldu Zarrillových nezaplacených účtů, položila je opatrně na stůl v hale, pak mě vzala za ruku a vyvedla z bytu.

11. KAPITOLA

Seděl jsem ve svém autě dost dlouho, až jsem se dočkal prvních taktů třetího dějství *Rigoletta.* Přehrávač kompaktů v BMW kvílel a sténal v úžasné rezonanci ze všech sedmi reproduktorů a já jsem se nechával uchvátit výstupem mezi Rigolettem a jeho dcerou Gildou, zatímco jsem upíral oči na budovu na druhé straně ulice, ve které jsem parkoval. Podle informace, kterou mi dala Tracy, patřila stará toyota krémové barvy u obrubníku Paule Tateové a v domě bydlela ona ještě se dvěma letuškami. Můj vůz byl patřičně ukrytý v nočním stínu, tak daleko mezi pouličními lampami, jak jsem se mohl dostat.

Paulin byt byl na severní straně Coral Gables, velmi blízko letiště a nepříliš daleko od mého bytu v Coconut Grove. Budova nevypadala nijak mimořádně, ale na druhé straně nebyla zas tak špatná. Bylo právě pár minut po desáté a já jsem očekával Paulu každým okamžikem, pokud se měla držet svého ohlášeného plánu: sebrat od Zarrilla prachy a vypadnout. Na letišti, jako je miamské mezinárodní, může člověk chytit letadlo na spoustu míst ještě po půlnoci.

V Paulině bytě se pořád nic nedělo, ale na cédéčku ano. Vévoda z Mantovy začal zpívat nejslavnější árii opery, *„La donna mobile“*. Sytý hlas Luciana Pavarottiho se zlatem v hrdle zpíval italské verše. V duchu jsem si jeho známá slova překládal:

Ó, jak je měnivé
to srdce ženy
a v lásce změny
tak rádo mívá.

Úsměvy vábivé
na její tváři
náhle když září,
nevěru skrývá.

Když Pavarotti začínal zpívat refrén podruhé, otevřely se dveře Paulina bytu. Byla to ona, s kufrem v ruce. Svižně kráčela k toyotě. Trochu jsem ztišil přehrávač. Nastartoval jsem.

Paula Tateová couvla s toyotou z chodníku. Počkal jsem, dokud nebyla o půl bloku přede mnou, a rozjel jsem se za ní. Zatočil jsem doleva, do proudu aut na Granadu a obrátil se k severu. Musel jsem počkat, než se uvolní jižní jízdní pruh, než jsem se mohl vydat za ní. Do té doby mi zmizela z dohledu — ale věděl jsem, že bych ji mohl dohonit, kdybych rozjel BMW na nejvyšší výkon. Když člověk vysolí dost peněz za svoje přibližovadlo, může se proměnit v nefalšovaného řidiče Grand Prix.

Kličkoval jsem v nepříliš hustém provozu. Měl jsem štěstí na semafory, které jsem potřeboval, jestli jsem měl mít nějakou šanci ji dohonit. Na cédéčku byl mantovský vévoda uprostřed milostného dialogu s Maddalenou — toho, kterým končí slavný výstup *Rigoletta*. Velkolepá opera byla jak ze života — postavte do místnosti čtyři různé lidi a dostanete čtyři různé názory na to, co se stalo.

Hudba inspirovala moji jízdu. BMW reagovalo, jako kdyby četlo moje myšlenky; doleva, doprava, dupnout na brzdy, mírně zrychlit. Zadní světla toyoty byla o tři auta vpředu, v pravém pruhu. Zatočil jsem doprava, abych zůstal v patřičné vzdálenosti za ní.

Měl jsem v plánu konfrontovat oba spiklence okamžitě po předání peněz. Jestli se mi to povede, měl jsem pocit, že by se Zarrillo mohl sesypat rovnou před mýma očima a vyklopit fakta o případu, na která jsem byl už pořádně zvědavý, ale která zatím pro mne byla naprostou záhadou. Věděl jsem, že je to velmi riskantní plán, ovšem pořád jsem neměl co ztratit — po dnešním večeru bych se vsadil, že Paula Tateová bude žena, kterou někdo hned tak nenajde. Kromě toho, něco na Paulině chování mě vedlo k názoru, že Zarrillo je ten důležitý chybějící kousek skládačky.

Semafor na Eight Street přeskočil na červenou a všechno zpomalilo. Operní čtyřzpěv spěl ke zvučnému závěru. BMW na místě zastavilo v pravém pruhu dvě auta za toyotou. Toyota stála před křižovatkou jako první a směrovka začala blikat vpravo. Tam byl soustavný hustý a velmi rychlý provoz ve směru na východ po Eight, což znemožňovalo obrátit se doprava dřív, než se světla semaforu změní.

Zatímco jsme čekali, Rigoletto dozpíval svá poslední slova svého

spikleneckého plánu se Sparafucilem na zavraždění vévody. Gilda, která všechno vyslechla, si přísahala, že zakročí a dobrovolně se obrátí tváří v tvář smrti, aby zachránila muže, kterého milovala. Napadlo mě, jak by vysvětlila toto rozhodnutí učiněné dávno před nástupem feminismu v *Show Phila Donahuea.* Asi by se jí to moc nepodařilo. Každopádně pak Sparafucile Gildu zavraždil, více méně omylem. Vyhlédl jsem na auta před sebou.

Nebyl jsem schopen rozeznat Paulu v její toyotě, její auto bylo příliš daleko přede mnou a byla pořádná tma. Ale když jsem se po ní díval, upoutalo můj zrak něco jiného.

Narovnal jsem se. Naplnil mě zneklidňující pocit. V pozadí jsem slyšel hudbu z kompaktu. Rigoletto právě zjistil, že tělo v pytli nepatří mantovskému vévodovi, jak si myslel. Místo něho tam našel svou dceru Gildu. Soustředil jsem se na auta před sebou. *Něco tu nehrálo.*

Pak jsem si uvědomil, co je to. Druhé auto přede mnou — to, které jelo těsně za toyotou Pauly Tateové, jen asi tři čtvrtě délky vozu za ní — byl velký, tmavý vůz, ukázka americké silniční extravagance. Ale co mi přitahovalo oči, byla jistá vada na zevnějšku: *zpětné zrcátko bylo roztříštěné a viselo ze svého závěsu.*

Všechny mé smysly se probudily; ve zlomku vteřiny jsem si uvědomil, o co jde — že vůz přede mnou je stejné auto, na které jsem střílel včera na parkovišti tenisového kurtu!

Na předních sedadlech tmavého vozu seděli dva muži a chlap na místě řidiče mi zatraceně připomínal figuru, kterou jsem honil večer po kurtu. *Udělej něco. Okamžitě.* Ale mezi mnou a americkým vozem byl ještě malý pick-up zahraniční značky a provoz vedle mne i za mnou byl hustý.

Vytáhl jsem z ramenního pouzdra pistoli a držel ji v ruce strašlivě dlouho; ale přitom bych mohl napočítat snad tak do pěti. V té chvíli mě napadlo, abych vyskočil a přeběhl k jejich autu po svých, ale dost rychle jsem ten nápad zavrhl — odhalil bych se, byl bych snadným cílem, uvězněn mezi dopravními pruhy. Byla by to sebevražda. Ale věděl jsem, že tam nemůžu jen tak sedět. *Udělej něco, kruci.* Ze zoufalství jsem zatroubil na klaxon BMW, protože mě napadlo, že snad upozorním Paulu, vyděsím ty chlapy v autě před sebou nebo možná obojí. Myslel jsem, že když jsme všichni zavřeni ve svých autech uprostřed rušného dopravního provozu, nemůže se ně-

jaký čas nic stát.

Ale spletl jsem se. Sotva jsem zatroubil, vůz s rozbitým zrcátkem se dal do pohybu. Pneumatiky zasvištěly a zdálo se, že se skoro sklání k zadnímu konci. Držel jsem ruku na klaxonu, ale oči jsem upíral na to, co se dělo přede mnou, na něco, co jsem nečekal. Obrovský americký bourák vyrazil kupředu a rychle překonal krátkou vzdálenost ke krémově zbarvené toyotě tři metry před sebou. Mířil přímo na zadní nárazník Paulina vozu.

Právě tehdy jsem zpozoroval periferním viděním ještě něco. Jižním směrem na Eight Street se hnal tahač s návěsem. Velké vozidlo zrychlilo, jak se řidič snažil dostat se přes křižovatku, než se objeví červená.

Obrátil jsem se znovu před sebe právě včas, abych viděl, jak tmavé auto vráží do zadního konce toyoty a nutí ji silou nárazu poskočit vpřed. Přední část tmavého auta se promáčkla a část jeho nárazníku upadla, když se odrazila od svého cíle.

Toyota vyrazila kupředu. Řidič soupravy ujíždějící na východ po Eight dupnul oběma nohama na brzdy. Návěs se začal stáčet do strany, když se přední pneumatiky zaryly do země. Ale nic z toho se nestalo dost rychle. I s oběma koly zablokovanými byl mohutný tahač příliš veliký, aby zabránil srážce s toyotou. Zdálo se mi, že celá scéna přede mnou probíhá zpomaleně. A jako idiot jsem pořád tiskl ruku na houkačku.

V záři světel návěsu jsem spatřil Paulu Tateovou. Náraz zezadu jí strhl ruce z volantu a hlava sebou také trhla dozadu. Podle toho, co jsem viděl v posledním okamžiku, otočila hlavu doleva, přímo k soupravě ženoucí se na ni, která byla teď sotva tři metry od levých předních dveří toyoty.

Hák na předním nárazníku tahače byl prvním předmětem, se kterým se toyota setkala. Roztříštil sklo ve dveřích řidiče, pak se zapíchl hluboko do auta. Toyota byla doslova roztržena nárazem daleko masivnějšího tahače a za okamžik se obě vozidla — teď neoddělitelná masa zmačkaného, zkrouceného kovu — konečně zastavila o sloup s osvětlením na protější straně křižovatky.

Pořád jsem troubil, naprosto bezděčně, ne z racionálního důvodu. Ale ostrý zvuk, který se ozýval, měl blahodárný vliv na řidiče cizího pick-upu přede mnou, takže mi uhnul z cesty. V tom okamžiku už

americký vůz, který narazil do Pauliny toyoty, vyrazil vpřed — přes prázdnou křižovatku na Eight do vedlejší ulice na druhé straně. Sešlápl jsem plyn až k podlaze a vyrazil za ním kolem několika lidí, kteří vylezli ze svých aut a běželi k místu nehody na východní straně křižovatky. Nemělo smysl, abych tam zůstal; nebylo možné, aby Paula Tateová takovou srážku přežila.

Tmavé auto mělo půl bloku náskok. Při přímé jízdě vpřed jsem tuto vzdálenost rychle snižoval. Položil jsem zbraň na sedadlo vedle sebe, abych mohl řídit oběma rukama. Blížili jsme se k West Flagler. Americké auto vzalo zatáčku po dvou kolech; naštěstí na druhé straně nikdo nebyl. Taky jsem zahnul po dvou kolech.

Protože BMW zatáčelo a zrychlovalo mnohem lépe než vůz, který jsem pronásledoval, rychle jsem se k němu blížil. Oba muži v něm už určitě zjistili, že je stíhám. Znovu zabočili doprava do další vedlejší ulice. Skočil jsem na brzdy, trhl prudce volantem a přidal plyn — všechno téměř jediným pohybem. Zdálo se, že můj vůz vyrazil do další honičky přímo stranou; auto bylo teď sotva deset metrů přede mnou a vzdálenost se dál snižovala. Snažil jsem se přečíst poznávací značku, kdybych je snad ještě ztratil, ale obě auta poskakovala a trhala sebou tak prudce, že to nebylo možné.

Za pár okamžiků jsem to poskakování a trhání uvítal, protože první kulky z pravého předního sedadla mi rozbily pravý reflektor. Vypnul jsem všechna světla BMW — což jsem asi měl udělat už dřív, a přišlápl jsem plyn, abych se dostal blíž k cíli. Táhl jsem se teď skoro jako neviditelná nit za dvěma chlápky, které jsem pronásledoval. Byl jsem těsně nalepen za jejich koncovými světly — světly, která museli mít rozsvícena, protože by jinak vůbec neviděli, kam jedou.

Jejich auto zahýbalo doleva, doprava a zase doleva ve snaze mě setřást. Po poslední zatáčce řidič skočil na brzdy — zřejmě chtěl, abych do něho narazil a rozbil si auto. Ale brzdy BMW byly lepší, a tak se auta ani nedotkla. V duchu jsem děkoval Bohu, že Susan se starala o údržbu stejně jako já. Než jsme úplně zastavili, tmavý vůz už zas vyrazil vpřed.

Přijeli jsme k další křižovatce, k mnohem rušnější ulici, než byly ty, na kterých jsme si zatím hráli na babu. Teď tu byly i semafory. Přeskočily ze zelené na žlutou, když jsme byli ještě přes třicet metrů

před ní; jakmile se oba vozy přihnaly k rohu, světla už svítila červeně.

Americký vůz to vzal smykem doprava a zamířil na sever. Zapnul jsem světla BMW, zmáčkl klaxon a vyrazil za ním. Ať se děje co se děje, nechtěl jsem ty gaunery ztratit.

Z toho *ať se děje co se děje* se stal městský autobus. Bylo to první vozidlo, jež vjelo do křižovatky, těsně za vozem, který jsem pronásledoval. Viděl jsem, jak se z autobusu valí oblak černého kouře, když se řidič dal do pohybu na zelenou. Uvědomil jsem si, že řidič i já dorazíme ke stejnému místu křižovatky více méně ve stejný čas. Skoro jsem protlačil ruku volantem, jak jsem tiskl klaxon BMW.

V poslední chvíli řidič obrátil hlavu směrem ke mně — nebo spíš ke zvuku, který jsem vydával. Viděl jsem, jak vytřeštil oči. Skočil na vzduchové brzdy tak, jak já na plyn BMW, a boky našich vozů se minuly doslova o centimetry. Zahlédl jsem jen moře černi a španělský obličej, který s úžasem sledoval, jak projíždím kolem řady oken a velkých dvojitých dveří, a viděl jsem vrávorající a padající těla několika cestujících v autobusu, když jsem proklouzl kolem velkého zaobleného předního nárazníku.

Americký vůz se dostal dál dopředu, zatímco jsem si hrál s městskou dopravou; sešlápl jsem prudčeji plyn, abych ho dohnal. Projeli jsme pod dálnicí Dolphin a vjeli na silnici, kterou jsem velmi dobře znal; okružní silnici na jižním konci miamského mezinárodního letiště.

Tmavý vůz zahnul na okružní silnici doleva. Já jsem udělal totéž. Hnali jsme se po rovném pásu, který vedl kolem starých nízkých hangárů, jež pamatovaly víc než cokoliv, co ještě stálo na letišti. Používaly se pro malá nákladní letadla a nepravidelné linky, a tak tato část letiště zajišťovala jen nepatrnou část provozu celé oblasti. Silnice vedla rovně asi jeden a půl kilometru; držel jsem volant BMW oběma rukama, jak jsme zrychlovali na sto dvacet, sto třicet, sto padesát. Abych si uchoval zdravý rozum, přestal jsem se dívat na tachometr a sledoval jsem jen auto před sebou.

Silnice zahýbala doprava. Oba jsme zpomalili, abychom nevyjeli z asfaltu. Naštěstí v protisměru nikdo nebyl. Blížili jsme se k sérii odboček, na které jsem si nemohl vzpomenout. Řidič amerického vozu dupl na brzdy a na druhé příjezdové cestě zabočil vpravo. Držel

jsem se za ním tak blízko, jak jsem dokázal. Cesta se zúžila na pouhý jediný pruh s vysokým řetězovým plotem po obou stranách. Vpředu se zvedal tmavý obdélníkový obrys — byl to jeden ze starých, málo využívaných hangárů na této straně letištní plochy. *To je slepá ulička.* Úzká příjezdová cesta, po které jsem jel, ústila do široké betonové parkovací plochy ohrazené plotem. Po levé straně stálo několik benzinových cisteren a na zadním konci starý temný hangár.

Šlápl jsem na brzdy BMW a přiměl auto sklouznout stranou a zastavit na místě, kde se úzká příjezdová silnice napojovala na rozšířenou parkovací plochu. Americké auto se hnalo přímo k hangáru a dál dozadu, ale věděl jsem, že jim to nebude nic platné. Kolem zadního konce byl vysoký plot a bylo tam vždycky zamčeno a byl jsem si jist, že hangár bude taky zamčený. *Slepá ulička,* odkud se nemůžou dostat. Sebral jsem pistoli z vedlejšího sedadla, vyskočil z vozu a nechal BMW blokovat vjezd jediné silnice.

Dal jsem se do běhu přes prázdný prostor k opuštěnému hangáru. Napadlo mě, že ti dva chlápci, které honím, vystoupí z auta a budou chtít utéct, když si uvědomí, že jsem jim odřízl cestu zezadu. Budou se pokoušet buď vloupat se do hangáru a tam se ukrýt, nebo přelézt vysoký plot, který ohrazoval tuto stranu letiště. V obou případech jsem měl dobrou šanci je chytit a měl jsem výraznou výhodu znalosti terénu.

Uběhl jsem asi patnáct metrů po asfaltové ploše, když jsem si uvědomil, že toho vím mnohem víc než ti dva chlápci přede mnou — což na druhé straně znamenalo, že jsem zároveň mnohem hloupější než oni. Byl jsem *chytřejší,* protože jsem věděl, že mají větší šanci uniknout po svých než autem, jakmile se dostali do tohoto slepého konce letiště. Ale byl jsem taky *hloupější,* protože jsem si neuvědomil, že ti dva troubové nemusí vědět, do jaké kaše se dostali. Poznal jsem to podle pohledu na jejich vůz objíždějící hangár a *mířící přímo zpátky ke mně* — i když tam teď nebyl ani kousek místa, protože cestu blokovalo moje BMW!

Jejich vůz byl asi třicet metrů ode mne a rychle se blížil. Neměl jsem kam zmizet a neměl jsem ani čas. Hluk motoru jejich auta sílil a reflektory se zvětšovaly. Věděl jsem, že už mě vidí. Mířili přímo na mne.

Srdce mi bušilo a tvář mi zaléval pot. *Ty idiote, vyzrál jsi sám na*

sebe. Stál jsem uprostřed prázdného prostoru a dvacet metrů ode mne se v řítícím se autě hnali dva zabijáci, kteří mě budou chtít přejet.

Držel jsem zbraň v pravé ruce. Zvedl jsem ji a namířil na auto. Na okamžik jsem doufal, že pohled na mne, jak na ně mířím, je přiměje zamířit jinam. Asi po půl vteřině, kdy nedošlo k žádnému úhybnému pohybu jejich reflektorů, jsem si uvědomil, že těm chlapům je jedno, že na ně mířím. Každopádně se řítili dál.

Ale světla jejich vozu mi dala přesnou představu, kde je řidič. V okamžiku, kdy mě už ohlušoval řev motoru, jsem si podložil ruku, zadržel dech a několikrát stiskl spoušť. Zavřel jsem oči, když z pistole vyrazila salva.

Když jsem je otevřel, vůz tam ještě byl a pořád mířil na mne. Ale za okamžik trochu zakolísal a pak zcela jasně ztratil kontrolu. Projel pár kroků ode mne vlevo. Viděl jsem muže na sedadle vedle řidiče, jak se zoufale snaží uchopit volant. Řidič se zhroutil přes řídicí páku a jeho váha evidentně táhla vůz doprava — přímo k řadě zaparkovaných cisteren.

Benzinové cisterny. Asi osm metrů od nich začaly skřípat brzdy auta. Pět metrů před nimi začal vůz prudce otáčet. Ve třech metrech se zdálo, že mine řadu cisteren a narazí do drátěného plotu za nimi. V metru a půl mi bylo jasné, že to bude velmi brzo.

Prvním zvukem bylo prásknutí při nárazu kovu na kov.

Auto, které zachytilo levým předním blatníkem, se začalo otáčet. Narazilo do masivní nádrže první cisterny v řadě. Ozval se rachot dalšího nárazu, při kterém se do sebe tvrdě zaklínily ocelové karosérie obou vozidel.

V tom okamžiku se auto zastavilo. Po několik vteřin se ozývalo jen nepřetržité syčení. Ale pak se pod zkroucenými karosériemi obou aut objevil krátký záblesk žlutého světla a malý tlumený výbuch — něco jako *zadunění* — a následoval jasný plamen rychle se šířící po celé délce vozidel.

Silná exploze se rozlehla o třicet vteřin později. V té době jsem byl už dost daleko od hořících vraků — a přece mě síla výbuchu srazila na kolena. Několik vteřin jsem se díval na divoké plameny, pak mi klesla hlava do rukou. Z pekla přede mnou se ozývalo praskání a stále tišší a tišší dunění a já jsem myslel na to, jak neuvěřitelné štěstí je, že jsem to přežil.

12. KAPITOLA

Když jsem se konečně vymotal z policejní stanice, byla už skoro půlnoc. Jakmile jsem vešel do Elmerovy kanceláře u hangáru Trans-Continentalu, našel jsem ho, jak sedí u svého stolu, a podle šálků kávy tam už strávil nějakou dobu.

„Už na tebe čekám," řekl Elmer na přivítanou.

„Nepředpokládané zdržení. Policie si chtěla popovídat a já jsem nechtěl vypadat, jako že moc spěchám." Pohlédl jsem na Tracy, která seděla na židli v rohu. Právě jí jsem volal telefonem ze zamčeného hangáru, že se musím dostavit na policii chvilku poté, co ti dva idioti napálili se svým královským bourákem do benzinové cisterny. Tracy na mne kývla a usmála se — nepatrně se usmála, což znamenalo, jak jsem si domýšlel, že Elmer je síla, kterou je třeba brát v úvahu.

„Jak jsi pořídil na policii?" zeptal se Elmer. Výraz jeho tváře připomínal sochu nespokojenosti.

„Jak jsem říkal v telefonu Tracy, moc jsem jim toho neřekl."

„To znamená co?"

„Dělal jsem zodpovědného občana, nic víc. Viděl jsem bouračku a útěk viníka. Vydal jsem se za ním, ale ztratil jsem ho. Slyšel jsem výbuch, viděl kouř a plamen. V době, kdy jsem se dostal k místu exploze, kolem jejich vozu šlehaly plameny. Řekl jsem, že mě napadlo, že zřejmě ztratili kontrolu nad řízením a narazili do benzinové cisterny, když se pokoušeli dostat se ze slepé uličky, do které zajeli."

„A tak se to skutečně stalo?" zeptal se Elmer.

„Zhruba ano. Ale ve skutečnosti ne."

„Ach." Elmer zabubnoval prsty o stůl. „No a policie ti na to skočila?"

„Samozřejmě." Alespoň jsem si to myslel. Starý detektiv, který mě zpovídal, vyhlížel trochu podezíravě, ale to jsem přičítal jeho profesionální zvědavosti. Kdyby měl opravdu podezření, asi by mě nenechal telefonovat a asi by mě hned tak nepustil.

„Dobře." Elmer se zaklonil ve svém křesle a ukázal trochu méně

nespokojenosti, než když jsem se objevil. To, že jsem jeho jméno neuvedl při svém oficiálním vysvětlování, byl evidentně správný tah, jak se mi zdálo. „A poldové se neptali, proč jsi sledoval dívku, která zemřela při srážce? Paula Tateová je totiž mrtvá.“ Ehner sklonil rozpačitě hlavu při vyslovení jejího jména; byl sice tvrďas, ale tato stránka jeho temperamentu se projevovala jízlivými poznámkami a pronikavými postřehy — skutečná vražda a ublížení na těle byla jednoznačně záležitost, která s ním pořádně zamávala. I se mnou, řekl bych.

„Napadlo mě, že je mrtvá,“ odpověděl jsem napřed na jeho druhý postřeh. „Byla to pořádná rána.“ Cítil jsem, jak se mi převrací žaludek, když jsem si vzpomněl na scénu při srážce. Rychle jsem se přinutil na to nemyslet, abych mohl pokračovat. Byl jsem k smrti unavený a vzpomínka na Paulu Tateovou byla víc, než jsem byl schopen snést. „Co se týká policie, neviděl jsem žádnou nutnost přiznat, že jsem soukromý detektiv. Na to téma nikdy nedošlo. Zatraceně se mi nechtělo odhalit se jim nebo vysvětlovat něco o tobě.“ Mávl jsem rukou směrem k Elmerovi a Tracy.

„Správná úvaha. Doufám, že tvoje historka obstojí,“ řekl Elmer.

„Já taky. Taky jsem nevysvětlil, proč jsem vyprázdnil bouchačku na jejich auto těsně před tím, než mě mohlo přejet. To se stalo okamžik předtím, než auto prudce uhnulo kolem mne a narazilo do cisterny.“ Z tváří před sebou jsem viděl, že rozbuška mého slovního granátu si získala jejich plnou pozornost. Za ten melodramatický způsob vyprávění o tom, co se stalo, mohla kombinace mého fyzického vyčerpání a psychického zmatku.

Tracy vstala a vykročila ke mně. Měl jsem pocit, že by udělala ještě další krok, kdyby si najednou neuvědomila, že tam sedí Elmer. „Co jsi dělal?“ řekla tak klidně, jak dokázala. Ale hlas se jí zachvěl.

„Vydržte vteřinku.“ Okamžitě jsem začal litovat způsobu, jakým jsem to řekl. „Než si začnete myslet, že jsem druhý Clint Eastwood, dovolte mi říct, že to byla jenom sebeobrana.“ Vylíčil jsem oběma sběh událostí, včetně přiznání, jak jsem měl blízko k nárazníku detroitského monstra.

Taky jsem přiznal, že jakmile vůz explodoval a začal hořet benzin — a pár tisíc litrů leteckého benzinu dovede udělat pěkný ohýnek — uvědomil jsem si, že ani z auta, ani ze dvou těl v něm nezbude

tolik, aby někdo mohl nalézt jako důkaz kulky, které jsem vystřílel. Právě tehdy mě napadlo, že bych mohl ve svém líčení na policii vynechat některé poněkud inkriminující detaily.

Zčásti bylo moje rozhodnutí nespěchat ze scény ovlivněno snahou ujistit se, že po mně nezbyly žádné důkazy mé činnosti. Bylo to přesně tak, jak jsem předpokládal, těla shořela na popel, z auta zbyl ohořelý kus plechu. To byl výsledek, který mi alespoň na čas umožní dál pracovat na případu a policejní byrokracii udrží mimo něj.

„Takže jak si stojíme?“ zeptal se Elmer. Znovu se naklonil dopředu a naznačil, že považuje situaci skoro za neřešitelnou.

„Vidím, že se ti to nezdá.“ Rozhodl jsem se jít přímo k věci, protože přešlapování kolem horké kaše nebylo ani v Elmerově stylu, ani v mém. „Ale není žádný důvod cítit se v ohrožení.“

„Ale, opravdu? Jay Bridges, Paula Tateová a dva záhadní chlápci v autě. Mrtvoly se přímo hromadí. V určitém okamžiku se policie začne o celou tu záležitost zajímat.“

„Ale *my* jsme neudělali nic špatného.“

„O tom nejsem tak přesvědčen.“

„Měl bys být.“ Na okamžik jsem se odmlčel a snažil se uspořádat změť svých myšlenek. „Vystřelil jsem na chlápka, který se mě snažil srazit autem, ne?“

„Ano, ale…“

„Byl to člověk, kterého jsem viděl, jak před krátkou chvílí někoho zabil. Mám mimochodem zbrojní pas na pistoli, kterou jsem použil. Všechno je v naprostém pořádku.“ V nejlepším případě jsem při své interpretaci zákonů o zbrani něco přibásnil. Věděl jsem to, ale Elmer možná ne.

„Jo, ale…“ Elmer se znovu zarazil. Věděl, že začíná mluvit jako přeskakující gramofon. „Ale když to neřekneš policii…“ pokračoval a jeho slova skončila neurčitě.

„Hele, kdybych řekl policii, co se stalo, přinejmenším by chtěli převzít kontrolu nad vyšetřováním. Obrátili by tohle místo vzhůru nohama. Všechny tipy, které zatím máme, by zas zalezly hluboko do svých děr. A co hůř, nebyl bys to ty, ale policejní šéf, kdo by od toho momentu měl hlavní slovo. To bys chtěl?“

„Ne. Jistěže ne.“ Elmer se zase zaklonil a čekal, že uslyší víc.

Viděl jsem, že *chce,* abych ho přesvědčil, což byla samozřejmě

poloviční výhra. Chtěl jsem ho přesvědčit. Taky jsem si chtěl lehnout a vyspat se. Obrátil jsem se k Tracy. „Je tu ještě ten problém se Zarrillem. Vysvětlila jsi Elmerovi, na co jsme přišli?“

„Ano.“

„Fajn, takže teď oba víte to co já. Zarrillo byl v Chicagu té noci, kdy byl zavražděn Jay Bridges — a dostal se tam tak, že si koupil u United Airlines letenku za plnou cenu. Zatraceně podivné jednání starého zaměstnance významné letecké společnosti, ne?“

„Ano,“ souhlasil Elmer. Seděl bez hnutí a poslouchal. Max by ho označil jako nedočkavého zákazníka.

„Pak volá Paula Tateová, když my šmejdíme Zarrillovi po bytě. Máme kliku. Ale Paulu dostali dva mizerové, na které brzo poté taky došlo — což byla věc, kterou si víc než zasloužili, když se mě snažili přejet. Co z toho všeho vyplývá?“ Odmlčel jsem se, abych jim dal čas si to promyslet — a abych měl na promyšlení čas i já. V tom okamžiku jsem více nebo méně řídil autopilotem, s ústy o pár vteřin před svým mozkem; potřeboval jsem pár vteřin, abych sám sebe vyslechl, než jsem zjistil, co jsem to právě řekl.

„Zarrillo musel ji chtít dostat, nebo říct někomu, aby to udělal,“ ozval se Elmer. Byl hluboce zamyšlen a chtěl ještě něco dodat, když tu zazvonil telefon. Elmer vytrhl sluchátko z vidlice. „Haló?“

Tracy a já jsme se na sebe podívali. Půl jedné v noci byl čas, kdy asi nikdo nevolal služebně. Doufal jsem, že to proboha nebude policie. Byl jsem tak unavený, že bych se asi přiznal i k masakru v Jonestownu, jenom abych měl pokoj.

„Max? Jo, jistě. Moment, je tady.“ Elmer se zamračil a pak mi podal telefon. Tak se mi ulevilo, že jsem neměl ani sílu se usmát. „Co se děje, Maxi?“ řekl jsem.

„Mám novinu,“ řekl Max v telefonu. „Když Susan opustila u bazénu Zarrilla, vrátil se do svého bytu. Zůstal tam celou věčnost. Vypadl až před půlhodinou.“ Max se na několik dlouhých a zlověstných vteřin odmlčel. „Pak jsem ho ztratil.“

Srdce se mi zastavilo. Další špatné zprávy. „Odkud voláš? Jak se to stalo?“

„Z Pamelina bytu.“ Max znovu ztichl, zřejmě uvažoval, jestli má začít vysvětlovat, proč je ještě u Pamely nebo jak ztratil Zarrilla. Rozhodl se zaměřit se na Zarrilla. „Sledoval jsem chodbu u jeho by-

tu, tak jak jsi říkal. Pamela a Susan mi střídavě dělaly společnost. Každopádně Zarrillo se rozhodl odejít. Vypravil jsem se za ním v Pamelině autě. Ale v době, kdy jsem si vzal její klíče od auta a jel dolů výtahem, Zarrillo už seděl ve svém autě a nechal na parkovišti kus gumy. Nemohl jsem ho dohnat. Trochu jsem se potuloval kolem a rozhlížel se. Zkoušel jsem volat tebe a Tracy — což je jediné další číslo, které znám.“

„Dobře, fajn, udělal jsi, co se dalo.“ Přestal jsem mluvit a podíval se na Elmera. V hlavě jsme měl chaos protichůdných myšlenek. Ale věděl jsem, že musím *něco* udělat. „Zarrillo byl ve svém bytě, pak před chvílí odešel. Velice rychle někam odjel a Max ho ztratil. To znamená, že jeho byt je prázdný. Můžeš mi říct nějaký důvod, proč bych neměl navštívit jeho apartmá a možná tam na něho počkat?“

„Je nezákonné vloupat se do cizího bytu.“ Elmer zase začal vypadat nervózně.

„Vražda — nebo spoluúčast na vraždě, ze které Zarrilla podezírám — je taky protizákonná.“

„Možná bychom přece měli zavolat policii,“ řekl Elmer.

„Já bych se radši spolehl na Zarrilla.“ Věděl jsem určitě, že spolehnout se na Zarrilla je mnohem jednodušší než spoléhat na policii. „Zarrillo na mne nedělá dojem velkého šéfa podsvětí. Jsem přesvědčen, že bude jenom menší kolečko v soukolí toho ďábelského stroje, se kterým se tu dřeme. Nebude chtít nasazovat krk. Když na něho udeřím, nevydrží.“

„No nevím.“ Na Elmerově čele se objevil pot. „Je to dost riskantní.“

„Na policii můžeme jít vždycky. Ta možnost tu je pořád. Ale později.“ Mnohem později. Mnohem, mnohem později.

„Jak odůvodníme zdržení, když půjdeme na policii zítra nebo pozítří?“ zeptala se Tracy věcně — jako advokátní praktikant.

„Dobrý postřeh.“ Sebral jsem sílu a usmál se na ni — měl jsem silný pocit, že je na mé straně, což byl jediný světlý bod večera. Zdálo se mi, že ona a já jsme schopni jakési zvláštní empatie ve vztahu k sobě, opravdové shody myšlenek.

„Na to bychom měli znát odpověď,“ řekla.

„Souhlasím.“ Na druhé straně mi možná moje mužské ego nedo-

volilo vidět prohlubující se vztah k Tracy jako něco jiného než výraz *empatie*. *Empatie* bylo přesně to, co jsem potřeboval, takže jsem očekával, že *empatii* dostanu; byla to teorie očekávání v mezilidských vztazích. „Jakmile se rozhodneme zavolat k tomu policii, řekneme, že jsme na to právě přišli. Zpomalené myšlení není žádný zločin."

„To zní dobře," odpověděla Tracy. Souhlasně kývla, aby naznačila Elmerovi, že má důvěru k mému chování a zdůvodňování.

Podíval jsem se na Elmera a naše oči se krátce setkaly. Poskytl jsem mu zlomek sekundy, aby mě zarazil — konec konců byl šéf a alespoň tolik si zasluhoval. Elmer mi pohlédl přímo do očí, ale neřekl nic. Vypadal jako sfinga ředitelství společnosti — usoudil jsem, že by to byla zajímavá studie v bronzu. Možná bych na to mohl získat *Wall Street Journal*. „Maxi," řekl jsem do telefonu, když jsem si uvědomil, že je ještě u sluchátka a čeká, až mu řeknu, co má dělat dál, „zůstaň u Pamely. Jedu k tobě. Potřeboval bych, abys mě dostal ještě jednou do Zarrillova bytu. Chci tam počkat, až se vrátí, a pak na něho udeřit."

„Dobře. Budu tady."

Zavěsil jsem. Teď když jsem měl směr a účel, vrátila se mi špetka energie. „Něco se děje. A my se to už možná brzo dovíme."

„Počkej. Možná už víme aspoň něco." Elmer vstal od stolu. Párkrát přešel za svým stolem sem a tam. Vyhlédl temným oknem ven na prázdnou rampu před hangárem. Nakonec se obrátil ke mně. „Paula Tateová. Možná ona byla ta stopa, kterou jsme přehlédli. Jestli Zarrillo není dost tvrdý na to, aby byl šéfem, ona možná ano. Možná proto ji zabili, možná že její kontakty mimo aerolinky rozhodly, že bude lepší ji zlikvidovat."

„Úžasná možnost, až na to, že některé detaily nesedí."

„Které detaily?"

„Způsob, jakým jednala se Zarrillem, to, že po něm chtěla jenom pětadvacet tisíc."

„No a co?"

„To je málo." Přemýšlel jsem o tom, když jsem ujížděl od místa havárie. „Pokud se v Paule nepletu, částka, kterou chtěla, byla dost nízká v případě, že by *opravdu* něco věděla."

„Nízká?"

„Ano. Paula byla suverénní oportunistka. Ať se jedná o cokoliv — možná o drogy — fakt, že žádala jen pětadvacet tisíc, mě přesvědčil, že nemá co říct. Jenom se snažila obrat Zarrilla o trochu peněz, než odjede.“

„A její chybou bylo, že si neuvědomila, jak byl Zarrillo ve skutečnosti vyděšený,“ prohlásila Tracy. Všechno to jí zřejmě dávalo smysl, protože chytila přihraný míč a rozběhla se s ním.

„Zřejmě máš pravdu. Paula měla víc odvahy než Zarrillo, a tak si nikdy neuvědomila, jak může být zbabělý.“

„Ano, to souhlasí,“ přisvědčila Tracy. „Paula povolání letušky nenáviděla a měla stejně v úmyslu toho nechat. Rozhodla se vyždímat ze Zarrilla dárek na rozloučenou, ale on zpanikařil a došel k závěru, že Paula ví *všechno*, že jí Jay Bridges řekl všechno o tom, jak jejich organizace pracovala. Zarrillo se o tom zmínil a někdo nad ním objednal ty dva chlápky, aby si vzali Paulu na starost. Pro Paulu to byla snadná šance něco podfukem trhnout, ale pro Zarrilla a ještě pro někoho znamenala nebezpečí odhalení.“

„Přesně tak.“ Rád jsem ocenil Tracyiny myšlenkové pochody a uvažování, protože se pořád tolik shodovaly s mými. Zrcadlo, zrcadlo, pověz mi, kdo je nejchytřejší na zemi? Já a moje milá. Věděl jsem, že Tracy a já si absolutně rozumíme — až na to, že jsem se kvůli ní nijak moc nedostával do varu. Proč?

„Nic jiného nedává smysl,“ řekla Tracy.

„Souhlasím.“ Nedostával jsem se do varu pro Tracy tak jako pořád ještě pro Susan, to jsem věděl. I když mi Tracy připadala po všech stránkách dokonalá, prostě jsem nebyl schopen se rozehřát. Každopádně zatím ne. Ale čas pracoval pro mne. „Tracy, pojď se mnou. Vrátíme se do Pamelina bytu a Max mi zas otevře Zarrillův byt. Mohl bych tě potřebovat nablízku, kdybych přišel na něco důležitého, čím bych mohl přitlačit Zarrilla ke zdi.“

„Prima.“

„Elmere, můžeš jít domů. Do postele.“

„Dobře.“ Obrátil se k Tracy. „Ale zavolej mi, kdyby k něčemu došlo.“

„Samozřejmě.“ Tracy přistoupila k jeho stolu a napsala telefonní číslo. „Na tom čísle budeme, u mé kamarádky Pamely Nicholsové, která bydlí ve stejném domě jako Zarrillo. Je to jedna naše letuška.

Jestli nebudu tady nebo doma, budu u Pamely.“

„Výborně.“ Elmer si vzal lístek s číslem a zastrčil ho do kapsy. „Buď opatrný,“ řekl mi. „Začíná to být horší, než jsem si představoval.“

„Alespoň něco za svoje peníze dostaneš.“ Vyšel jsem z Elmerovy kanceláře a Tracy za mnou.

Jízda k Pamelinu bytu byla rychlá; v jednu hodinu ráno se na ulicích Miami nic moc nedělo; alespoň ne na těch, po kterých jsme ujížděli. Pamela už upozornila vrátného na náš příjezd a on nás okamžitě vpustil do budovy.

Tracy se držela mé paže, když jsme mlčky stoupali výtahem nahoru. Oba jsme byli zoufale unaveni — můj slabý příliv energie začal opadávat už před chvílí — ale věděli jsme, že jsme příliš rozrušeni, než abychom usnuli, i kdybychom měli možnost. Právě teď toho bylo až moc, co se muselo udělat. Tracy pustila mou paži, než jsme vešli do bytu. Susan mě nadšeně pozdravila. Max a Pamela seděli vedle sebe na gauči a dívali se na televizi.

„Buď opatrný,“ řekla mi Susan, než jsem se obrátil k odchodu s Maxem poté, co jsem ostatním vysvětlil plán.

„Buď *velice* opatrný,“ řekla mi Tracy u dveří, okamžik předtím, než jsem vykročil k Zarrillovu bytu. „Kdyby ses nechal zabít, asi bych se zbláznila.“

„Já taky.“ Naklonil jsem se k ní a políbil ji na tvář. Viděl jsem, že Susan se nedívá. Nenáviděl jsem se za to, že jsem si toho všiml. „Neboj se, všechno je pod kontrolou,“ řekl jsem Tracy. „Půjdeme spolu někam na večeři hned první večer, až budeme mít s tím případem pokoj, nebo si třeba zatančit. Takže se nemůžu nechat zabít, když mám před sebou tak důležitý závazek.“

„Souhlasím, ale jenom proto, abych ti zachránila život. Vzbuzuješ ve mně humanitární cítění.“ Tracy se naklonila ke mně a políbila mne na druhou tvář. Zdálo se mi, že se teplota mé krve o pár stupňů zvýšila, nebo se jen odplavilo vyčerpání a únava? Nevěděl jsem. Obrátil jsem se a následoval Maxe k výtahu.

„Tracy je hodná holka,“ řekl, když se zavřely dveře výtahu.

„Jo, to je.“ *Hodná holka.* Chtěl jsem snad hodnou holku? Potřeboval jsem hodnou holku? Měl jsem tolik inteligence, abych věděl, co dělat s hodnou holkou? Tohle byla příliš komplikovaná otázka na

tuto ranní hodinu, tak jsem to nechal plavat.

„Pamela je taky moc milá. Opravdu spolu výborně vycházíme."

„Všiml jsem si."

„Jo." Max se usmál, i když jeho úsměv spíš připomínal sebevědomý úšklebek než zářivý spokojený výraz vítězného dobyvatele.

V tom okamžiku mě napadlo, že se možná Max poprvé ode dne, kdy jsem ho poznal, zamiloval. Na druhé straně to třeba mohl být další projev pokročilé hodiny a jeho vlastní únavy. Ze zkušenosti jsem věděl, že někdy je těžké poznat rozdíl. „Až mi otevřeš, vrať se do Parmelina bytu a čekej. Řekni všem, aby si lehli a trochu se vyspali, ale aspoň jeden by měl zůstat vzhůru u telefonu. Neblokuj ovšem linku, abych mohl volat k vám, kdybych potřeboval."

„Jasně."

Max se v pohodě pustil do otevírání zámku a za pár minut jsem byl zase v Zarrillově bytě. Všechno bylo ve stejném stavu, v jakém jsem to tam opustil, až na pár kusů oděvu pohozených na posteli a prázdné sklenky ve dřezu. Prozkoumal jsem pokoj ještě jednou, díval jsem se na všechno a v hlavě jsem si spřádal plán, jak přimět Zarrilla, aby kapituloval.

Několikrát jsem si zkontroloval zbraň, i když jsem ve skutečnosti nepočítal, že ji budu potřebovat. Alespoň jsem doufal, že ne. Zasunul jsem pistoli zpátky do ramenního pouzdra a záměrně jsem nechal své sportovní sako rozepnuté, aby bylo zbraň vidět. Jediným háčkem nebo spíš pořádným hákem by však bylo, kdyby se Zarrillo objevil s ozbrojeným doprovodem — což by proměnilo můj malý plánovaný scénář zastrašování v pořádnou přestřelku. To jsem určitě nepotřeboval.

Na stole v rohu ležela halda materiálů aerolinek. Přehledy, doplňky manuálů, rozpisy dovolené, nabídky dovolenkových letů. Prohlédl jsem si každý kus papíru. Vytáhl jsem zápisník a poznamenal si data Zarrillovy dovolené — nepochybně bezcennou informaci, ale aspoň něco, co mě zaměstnalo a udržovalo, abych neusnul. List pod formulářem s dovolenkami bylo interní sdělení Zarrillovi. Podpis dole upoutal mou pozornost. Kapitán William F. Davenport, šéfpilot Trans-Continentalu, který mi tak lezl na nervy. Přikazoval Zarrillovi, aby změnil termín svého šestiměsíčního simulačního kontrolního letu z února na březen. Otevřel jsem zápisník a poznamenal jsem si také

tohle. Pak jsem pohlédl na hodinky. Uplynula už hodina od chvíle, kdy jsem přišel do Zarrillova bytu. Doufal jsem, že se brzo vrátí, protože s každou další minutou se mi zdála lákavější představa velké měkké postele.

Ozvalo se slabé zaklepání na dveře, zaklepání, které mi připadlo mnohem hlasitější, než ve skutečnosti bylo, protože v místnosti bylo naprosté ticho. Vytáhl jsem z pouzdra zbraň a namířil na dveře bytu. Zaklepání skoro ve tři hodiny ráno? Nevysvětlitelné.

Pak jsem uslyšel tlumený šeptající hlas a pak ještě jednou, než jsem si uvědomil, kdo to je a co říká. Byl to Max a chtěl, abych otevřel dveře. Udělal jsem to.

„Hele, budeš muset jít se mnou."

„Cože?"

„Jo. Okamžitě." Max stál ve dveřích a hleděl do pokoje za mnou. „Nechal jsi všechno tak, jak bylo? Tak, aby v žádném případě nikdo nepoznal, že jsi tu byl?"

„Ne, ale…"

„No tak, člověče, pojď." Max mě gestem vybízel, abych za ním vyšel do chodby. „Není to jisté, ale možná že sem každou chvilku vrazí policie."

„Policie?" Vyšel jsem ven. Max vytáhl kapesník a pečlivě otřel kov po obou stranách dveří. „Dotýkal ses ještě něčeho v bytě, na čem mohly zůstat tvoje otisky prstů?"

„Ne."

„Dobře." Zavřel dveře.

„Co to má všechno znamenat?" zeptal jsem se.

„Volal Elmer. Před chvílí telefonovala na aerolinky policie, protože se na scéně objevil identifikační průkaz společnosti."

„Průkaz? Čí?"

„Zarrillův, člověče."

„Zarrillův?"

„Jo. Je mrtvý. Někdo ho zastřelil. Policie říká, že to bylo loupežné přepadení."

13. KAPITOLA

Pro změnu jsem si nepustil žádnou hudbu. Pomalu jsem přecházel po celém bytě, vyhlížel ven na dopolední oblohu a pak zase bloudil očima kolem sebe. V ruce jsem držel šálek kávy a občas jsem se napil vlažné hnědé tekutiny.

Potýkal jsem se s pocitem neklidu a nevyrovnanosti. Zarrillovou smrtí — loupež byla tak nepravděpodobná náhoda, že nutně musela být fingovaná, možná ho zabili lidé, se kterými se zapletli Zarrillo s Bridgesem — případ skončil. Ráno mi volal Elmer, gratuloval mi a řekl, že práce skončila. Co se týká aerolinek, prohlásil, je po všem. Elmer si to v průběhu noci promyslel a usoudil, že Zarrillo a Bridges spolu jeli v nějaké lumpárně, která skončila špatně. Když jsou teď oba mrtví, společnost je z toho venku.

Ale to mi nesedělo. Napřed jsem byl sice rád, že na mne Elmer pěje chválu, ale v nitru jsem cítil něco jiného. Zarrillo nebyl hlavní osobnost; v žádném případě nemohl být. Byl příliš slabý, bezcharakterní, příliš zbabělý, nebyl prostě ten typ. Bez někoho dalšího — někoho z aerolinek — kdo stál za ním, by splynul se stěnou v okamžiku, kdy byl zavražděn Bridges. Kromě toho Zarrillo byl té noci, kdy došlo k Bridgesově fingované nehodě, v Chicagu. Zabil tedy Bridgese Zarrillo? To jsem si nemyslel. Neměl by tu odvahu a možná ani prostředky. Někdo byl za ním, ale neměl jsem nejmenší tušení kdo. Neměl bych toho všeho nechat a zachovat si svoji vynikající pověst detektiva bez poskvrny? Možná. Ale nemohl jsem.

Přistoupil jsem k telefonu a vytočil Elmerovo číslo. Ozvala se Tracy. I ona mě začala opěvovat. V jejím hlase zněla chvála ještě líbezněji — ale přerušil jsem ji. Řekl jsem, že si nemyslím, že je všemu konec, že na takovém řešení cítím příliš mnoho špatných vibrací. Nevypadalo to, že jsem ji přesvědčil. Podala telefon Elmerovi.

„Jo. Co je?“

„Ještě není konec. Je za tím víc.“ V duchu jsem si dovedl představit, jak se Elmer mračí. Byl jsem rád, že moderní techologie nám

ještě nevnutila videotelefony.

„To je nesmysl.“

„Jediný nesmysl na tom je to, co si tady namlouváme, že Louis Zarrillo byl hlavní osobou. Mluvíme jako oddělení městské policie — chytli jsme jednoho chlápka s pistolí na kapsle a chceme mu hodit na hlavu zodpovědnost za druhou světovou válku. Je třeba přehodnotit naše závěry. Vypadají sice pěkně, ale jsou to naprosté pitomosti.“

Elmer na druhém konci drátu se odmlčel. Za chvíli, když naše oboustranné mlčení dosáhlo hloubky Mariánského příkopu, znovu promluvil. „Tak co ode mne chceš? Jaký je tvůj názor?“

„Chci pokračovat s případem.“

„Jak dlouho?“

„Dokud nezjistím, co se děje.“

„Potřebuješ pracovní zabezpečení, že.“

„Možná.“ Z jeho tónu jsem usoudil, že i Elmer má v hlavě stín pochybnosti. Napadal posla, ne poselství. „Trefil jsi hřebík přímo do hlavičky. Potřebuju prachy. No a co?“

„Je to jenom ztráta času — a peněz společnosti, uvědom si. Ale možná ti to dlužím. Dobře. Dám ti další týden, malou placenou dovolenou u Trans-Continentalu. Konec konců jsi odvedl pěknou práci, žes udržel firmu stranou. Týdenní honorář za to, že se naše jména neobjevila v novinách, je docela poctivá nabídka.“

„A co když týden nebude stačit?“

„Ještě týden a konec. Konec, ať se jedná o cokoliv.“

„Fajn.“ Zavěsil jsem. Rozhlédl jsem se znovu po svém bytě. Přešlápl jsem. *Ještě týden.* Nevěděl jsem, kde začít. S tím, co se v shakespearovských kruzích označuje jako melancholie, jsem zamířil ke svému pracovnímu stolu. Posadil jsem se a začal prohlížet své poznámky k případu. Někde jsem musel zahájit svůj poslední týden a můj notes se zdál být tím pravým místem. Strávil jsem nad tím zdánlivě bezvýchodným úkolem několik minut, když zazvonil domovní zvonek. Za dveřmi byla Susan.

Vypadala dobře jako vždy, i když měla trochu rozmrzelý výraz. Pustil jsem ji dál. „Co se děje?“

„Přišla jsem ti vrátit svůj pracovní odznak.“

„Opouštíš náš gang domovních lupičů?“

„Musím. Můj… přítel… se vrátil.“ Chvilka mlčení byla pošeti-

lou nálepkou, kterou určité dospělé ženy ve středním věku označují své sexuální známosti mimo svátost manželskou. „Za hodinu ho jedu vyzvednout na letiště."

„Schvaloval by tvoji práci pro mne?" Věděl jsem, že přecházím teď na místo volného kopu, ale Susan mě konec konců taky během našeho společného života nejednou faulovala. Alespoň to byla moje výmluva za malé provokace, kterými jsem ji občas častoval.

„Nestará se, co dělám pro tebe, záleží mu jedině na tom, co dělám pro něho. Ale když pracuju pro tebe, *nedělám* nic pro něho." Obrátila ruce dlaněmi nahoru a usmála se s gestem, které hovořilo o konečné platnosti jejího prohlášení. „Víš, jací jsou muži."

„To dovedu ohodnotit. Pojď a posaď se. Zatímco budu znovu přebírat tvůj statut detektiva, zasvětím tě do toho, o čem jsem dnes ráno mluvil s Elmerem."

„Prima, ale jenom krátce. Musím na letiště." Susan prošla kolem mne do obývacího pokoje a posadila se na gauč.

„Můžu ti něco nabídnout?"

„Ne, děkuji."

Usadil jsem se zase za stůl. Uchopil jsem hromadu svých poznámek a dalších papírů a zvedl ji. „Jsem úplně zoufalý, čtu své vlastní materiály."

„Proč jsi tak zoufalý?"

„Nevím." Vysvětlil jsem jí Elmerův blahopřejný telefonát a své vnitřní pocity, že ještě není po všem, že ještě je u aerolinek někdo, kdo stojí za Zarrillovou a Bridgesovou smrtí. Susan účastně přikyvovala, ale neprojevila žádný názor. „A tak mám ještě týden na to, abych zjistil, kdo to je, a dostal ho. To je všechno."

„To není moc času." Susan vstala a přistoupila ke mně. Položila mi ruku na rameno a pohlédla na hromadu nepořádku na mém stole, o které jsem hrdě prohlašoval, že je to soubor informací. „Myslíš, že ta tajemná osoba je někdo, jehož jméno máš v poznámkách?" řekla a přejela druhou rukou po haldě papírů.

„Možná, ale co opravdu hledám, je spojení." Susan měla pořád ruku na mém rameni a mně se to líbilo. Fakt, že měla v úmyslu vyrazit na letiště, aby tam vyzvedla pana Mercedese, ještě zvýšil význam jejího gesta, alespoň podle mého pokřiveného způsobu myšlení. U některých druhů duševních chorob se projevuje přebujelý optimis-

mus, četl jsem někde.

„Jaké spojení?“

„Nevím.“ Podíval jsem se na ni, pak opět na papíry. Oko mi utkvělo na jednom z nich. Podíval jsem se na něj líp. Informační soubor kapitána Louise Zarrilla. Data jeho lékařských prohlídek, jeho poslední pravidelné základní školení, poslední kontrolní let s boeingem 737. Neříkalo mi to vůbec nic, ale přesto jsem na papíry zíral jako na svitky od Mrtvého moře, zkoumal nuancí každého řádku, každého písmena, každé číslice…

„Jacku, co je to?“

Po páteři mi projelo známé zachvění, jak se dalo čekat. Zavřel jsem oči a pak se podíval na řádek s údaji znovu — řádek, který jsem četl už tolikrát, ale pořád jsem až doposud pomíjel jeho význam. „Podívej se.“

„Na co?“ Susan se naklonila blíž k papíru. „Kam?“

„Tady. Datum simulačního kontrolního letu.“

„A co je s ním?“

„To datum. Je tam uvedeno 15. ledna — ani ne před měsícem.“ Vstal jsem, ale pořád jsem hleděl na papír.

„A dál?“

„A další kus papíru, který tady mám, říká něco jiného.“ Začal jsem se prohrabávat papíry na stole, až jsem našel poznámku, kterou jsem hledal. Byla to ta, kterou jsem si zapsal v Zarrillově bytě. „Hlavní pilot Davenport poslal Zarrillovi sdělení, že má volat jeho kancelář kvůle změně plánu svého simulačního kontrolního letu. Že jeho *únorový* kontrolní let má být přesunut na *březen.*“

„Ano?“

„Ale Zarrillo nakonec letěl už před měsícem. *Nikdo* neprovádí kontrolní lety častěji, než se vyžaduje — pro kapitány je to každých šest měsíců a basta.“ Ustoupil jsem o krok od stolu; konečně jsem měl něco, s čím se dalo začít.

„Ale co to všechno znamená?“

„Davenport. To znamená, že Davenport poslal Zarrillovi nějaký signál, protože zpráva sama — změna neexistujícího kontrolního letu na jiný termín, který také nedodržel — byla čistá fikce. To sdělení, které jsem našel v Zarrillově bytě, byl signál od Davenporta, muselo to tak být. To je spojení, které jsem hledal, jsem si tím jist.“

„Aha.“ Susan nevypadala přesvědčeně, ale povzbudivě se usmála. „No, aspoň můžeš někde začít.“

„Ano, to můžu.“

„Ráda bych ti pomohla, ale opravdu už musím jít.“ Udělala krok ke dveřím.

„Zavolej mi dnes večer nebo zítra, řeknu ti, jestli jsem něco zjistil. Samozřejmě, jestli budeš mít zájem,“ řekl jsem a pojišťoval se pro každý případ.

„Zavolám, až budu moct.“ Susan se ke mně naklonila, lehce přejela ústy po mých rtech, pak otevřela dveře a odešla.

Díval jsem se, jak nastupuje do červeného mercedesu a odjíždí, přestože moje myšlenky byly pro změnu někde jinde. Davenport. Ten nafoukaný mizera byl víc než pravděpodobně ve spojení s Bridgesem a Zarrillem od samého začátku. Bylo logické, že je za tím někdo ze špičky, kdo pevně drží otěže celého kšeftu, do kterého se ti pitomci namočili. Davenport. Byl u Trans-Continentalu dost vysoko, aby pro něho nebylo skoro nic nemožné.

Zavřel jsem dveře a zamířil zpátky k telefonu. Znovu jsem vytočil Elmera. Zvedla to Tracy. „Tady tvůj oblíbený detektiv. Volám s další splátkou, aby mohl být Elmer pyšný na to, jak nakládá s firemními penězi,“ řekl jsem.

„Nový nápad tak brzo?“ řekla. „Myslela jsem, že jsi neměl s čím pokračovat.“

„Přehlídl jsem něco přímo na ráně.“

„Vážně? A co?“

„Davenporta.“

„Ale, ale.“ Tracy se odmlčela. „Věděla jsem od prvního okamžiku, že se ti na něm něco nezdá. Doufám, že je v tom víc než jenom vnitřní pocit. Vím, že k tomu máš sklon.“

„Je.“ Zalistoval jsem v zápiscích a uvažoval přitom, jestli nedělám z toho sdělení víc, než za co stálo. Ne, nedělám, rozhodl jsem nakonec. Byla by to trochu moc podezřelá náhoda, že by Davenport posílal nesmyslné, záhadné vzkazy ze všech lidí zrovna Louisi Zarrillovi. „Mám důkaz, že se Davenport domlouval se Zarrillem.“

„O čem?“

„Posílali si nějaké kódované zprávy. Ale důležité je, že jednu takovou poslal Davenport.“

„Myslím, že by sis měl radši promluvit s Elmerem.“

Slyšel jsem, že Tracy něco říká, než mu předala telefon. Poprvé od okamžiku, kdy jsem se s ní setkal, jsem si nebyl jist, že vím, co si myslí — nebo jsem se už pomátl? Jedinému slovu z jejího komentáře Elmerovi jsem porozuměl: Davenport.

„Měl bys mít něco skutečně jistého, pohybuješ se po nebezpečné půdě,“ řekl Elmer do telefonu.

„Nebezpečné? Proč?“

„Protože William F. Davenport následuje v hierarchii hned za mnou a mohl by případně být mým nástupcem. Jestli kolem něho začneme dělat dusno, a nebude to pravda, bude to vypadat, že se pokouším dostat za mříže svého jediného soupeře, abych ho odstranil ze scény. Nedovedu si představit, že by mi za to pak správní rada poděkovala.“

„Znamená skutečně Davenport pro tebe hrozbu?“

„Na této úrovni firemní politiky jsou všichni v nástupnické linii hrozbou. Udělal jsem si nějaké nepřátele. Davenport si udělal nějaké přátele. Každopádně chci říct, že to nevypadá dobře. Ani trochu.“ Elmer se odmlčel. Skoro jsem slyšel, jak se v jeho mozku rozbíhají spoje. „Tak co máš?“

Vylíčil jsem obsah sdělení, které jsem našel v Zarrillově bytě. Moje vysvětlení bylo odměněno mlčením. Pak jsem rychle pokračoval a řekl mu, co to podle mého názoru znamená.

„A co když je to jenom chyba? Není to dost dobrý důvod, aby mu kvůli ní poslal takovou zprávu? Vím určitě, že v našem plánovacím oddělení už udělali víc podobných chyb,“ řekl rozmrzele Elmer. Vyšetřování ve spojení s Davenportem bylo očividně něco, kvůli čemu byl Elmer velmi, velmi nervózní. Zřejmě měl nárok na to, aby byl.

„Příliš mnoho náhod. Upozornění Zarrillovi *tento týden.* No tak, Elmere, dej mi šanci. Kromě toho,“ řekl jsem, „proč by se měl hlavní pilot zapojovat do obyčejné záležitosti s plánem letů? Není to, jako by se volali hasiči kvůli vytáhnutí připáleného vuřtu?“

Na Elmerově konci bylo ticho. „Asi ano,“ odpověděl konečně. Pak se na několik dlouhých vteřin odmlčel, než pokračoval. „To je opravdu dobrý postřeh. Řekl bych, že stojí za to se podívat — *velmi opatrně* — na jakékoliv spojení mezi Bridgesem, Zarrillem a Daven-

portem.“

„A taky Paulou Tateovou,“ opáčil jsem. Až příliš živá vzpomínka na její vrak mě ještě neopustila.

„Ano. S ní taky samozřejmě.“ Elmer si očividně u telefonu vydechl a nikdo nemohl pochybovat o tom, že by se mu mnohem víc líbilo, kdyby už případ skončil. Ale věděl, co je třeba udělat. „Co budeš chtít?“

„Protože jsi udělal významnou poznámku o tom, abych byl opatrný, budeme postupovat pomalu. Možná bude ještě lepší, abych se nevracel do hangáru, aby mě nikdo neviděl.“

„Jasně, fajn.“

„Požádej Tracy, aby sebrala veškeré informace o Davenportovi. Přijď s tím ke mně. Podíváme se na to tady.“

„Jaké informace?“

„Všechno, u čeho stojí jeho jméno. Nevím, co hledáme, dokud to nenajdeme.“ Mé myšlenky uháněly dopředu různými směry, kterými bych mohl vést vyšetřování. Žádný nevypadal líp než druhý — všechno bylo hádání, střílení naslepo. Ale teď jsem byl alespoň zas u hracího stolu.

Elmer chvilku hovořil s Tracy, pak se vrátil k telefonu. „Říká, že to chvilku potrvá. Takové informace jsou v různých budovách. Vypraví se k tobě, až bude hotová — asi později odpoledne.“

„Budu u sebe.“

„A buď taky opatrný — ano?“

„Velmi opatrný a velmi nenápadný.“

„Děkuji,“ řekl Elmer sarkasticky.

„Samozřejmě.“ Zavěsil jsem a poslouchal chvíli ticho v pokoji, zatímco jsem analyzoval situaci. Věci nevypadaly přímo skvěle, ale přece jen se zdály být nadějnější.

Zvedl jsem se od stolu, přešel k přehrávači a vyhledal nahrávku Herberta von Karajana s Beethovenovou Pátou symfonií. Nasadil jsem kompakt, seřídil hlasitost a spustil. Známé ponuré úvodní akordy navodily náladu pro dnešní odpoledne a já jsem přitom uvažoval, do čeho se zapletl William F. Davenport a proč jsem na to proboha nepřišel už dřív.

14. KAPITOLA

Zíral jsem upřeně na chabé údaje, které jsem zatím sebral ve svém bytě, pak jsem si dal oběd. Udělal jsem si steak a dal si pivo. Usoudil jsem, že tenis hraju tak vydatně, že se mi v tepnách určitě neusazuje cholesterol, a kromě toho potřebuju nějaké proteiny, aby mi fungoval mozek. Možná proto jsem na všechno přišel tak pozdě, že jsem se špatně stravoval.

Steak byl výborný, pivo ještě lepší. Kus masa plný proteinů. Hleděl jsem do svých papírů jako nějaký východní mystik, který očekává zjevení. Jediné, čeho jsem dosáhl, bylo bolení očí. Ve tři hodiny jsem si už našel dvacet důvodů, proč moje kombinace týkající se Daveporta byly přinejlepším pošetilé. Deprimující. Dal jsem si další pivo.

Beethoven uvolnil místo několika kompaktům s komorní hudbou, jen na podbarvení ticha. Konečně zazvonil zvonek u dveří. Vyskočil jsem od stolu a vrhl se ke vchodu, abych přivítal Tracy a taky se dostal pryč od skličujícího pohledu na stůl. Ale nebyla to ona.

Otevřel jsem dveře elegantnímu, upravenému muži mezi padesátkou a šedesátkou. Měl hubený, ale poměrně přátelský obličej a černé vlasy, které na spáncích už dost šedivěly. Vypadal jako bankéř; ne, ještě jinak — vypadal spíš jako *majitel* banky. Za tímto distingovaným gentlemanem na příjezdové cestě stál Susanin červený mercedes. Susan v dohledu nebyla. „Přejete si?“

„Jmenuji se Allan Lyle. Jsem Susanin,“ řekl a nenápadně kývl směrem k červenému sportovnímu vozu, „dobrý přítel.“ Obrátil se zas ke mně. Chvíli neříkal nic. Nakonec si odkašlal a spustil: „Rád bych si s vámi promluvil. Pozvete mě dál?“

„Jistě.“ Ustoupil jsem stranou a nechal ho projít. Zavřel jsem za ním dveře. Zůstali jsme statná chodbě.

„Samozřejmě vím, kdo jste, a myslím, že i vy víte, kdo jsem já,“ začal Lyle. Rozhlížel se lhostejně po místnosti, pak se podíval na mne.

„Řekl bych, že jste ten s mercedesem.“

„Prosím?“

„Susanin *nový přítel.*“ Ta slova mi vyklouzla trochu ostřeji, než jsem měl v úmyslu; k Lylově cti se zdálo, že si toho nevšiml.

„To je pravda.“ Lyle nahlédl do obývacího pokoje. „Neposadíme se? Potřeboval bych s vámi něco prodiskutovat.“

„Susan je dospělá, může si dělat, co chce. I když mě to nijak netěší, rozešli jsme se. Netoužím po žádných sporech s vámi.“ Moje upřímnost a velkorysost byla šokující i pro mne samého. Očekával jsem od sebe na jakési základní pudové úrovni víc přirozené mužské reakce — jako že bych toho chlapa srazil k zemi levým hákem. Místo toho jsem zjistil, že se smířlivě usmívám. Odporné. Dovedl jsem si představit, že kdyby tady byl Max, vyzvracel by se do rohu už teď.

„Jsem rád, že se nechcete přít. Spousta mužů by chtěla.“

„Nedávejte mi za to zásluhy. Jsem obvykle ještě mnohem dětinštější.“

„O tom pochybuji. Nicméně to je jen akademická záležitost, protože nic z toho se netýká Susan — nebo přesněji jen nepřímo. Mohli bychom se posadit?“

„Jestli chcete.“ Šel jsem za ním do obývacího pokoje. Měl na sobě elegantní, na míru šitý šedý oblek s úzkým proužkem. Vždycky jsem chtěl takový mít, ale nikdy se mi to nepodařilo. „Hezký oblek,“ řekl jsem, aby řeč nestála. „Odkud ho máte?“

„Ten oblek? Je šitý na zakázku.“ Lyle se obrátil a pohlédl na mne. „Chcete vědět jméno krejčího? Je velmi dobrý — z Palm Beach.“

„Není třeba.“ V té chvíli jsem si nemohl dovolit na zakázku ani dát uplést ponožky. Ukázal jsem na pohovku v obýváku. „Udělejte si pohodlí. Dal byste si něco k pití?“

„Ne, děkuji.“

„No, já si dám ještě pivo.“ Zahnul jsem do kuchyně, sáhl po dalším heinekenu a vrátil se do obývacího pokoje. Lyle už seděl na gauči. Sedl jsem si do křesla proti němu. „Jak zřejmě očekáváte, získal jste skutečně můj zájem nebo spíš zvědavost. Řekněte, co máte na mysli.“

„Jsem arbitrážní makléř,“ začal Lyle. Jeho tón byl klidný a nenucený a ozýval se v něm působivý nádech upřímnosti. Několik minut

hovořil o své práci, ve které byl několik posledních let evidentně úspěšný. S nechutí jsem začínal chápat, co se Susan na něm líbilo. „Jsem zde ze dvou důvodů," prohlásil Lyle, když se konečně propracoval blíž k věci. „Zaprvé proto, že pociťuji povinnost dát něco do pořádku. Je to něco nepříjemného, co se stalo a co jsem způsobil právě já. Důvod, proč jsem si s vámi přišel promluvit, nemá nic společného se Susan."

Lyle hleděl přímo na mne, jako by chtěl ve mně číst. Cítil jsem se neutrálně a myslel jsem si, že musím tak i vypadat. „Pokračujte."

„Druhý důvod toho, proč jsem přišel, je splacení dluhu. Cítím povinnost platit své závazky v okamžiku, kdy je to možné, abych nikomu nic nedlužil."

„Jo, ten pocit znám. Už dávno jsem zjistil, že American Express má na věci naprosto stejný názor."

Lyle ignoroval můj pokus o vtip a pokračoval s tím, co jsem si myslel, že je nacvičený výstup. Ale předváděl ho docela dobře. „Vlastně to, o čem s vámi chci dnes mluvit, není ani tak splátka dluhu, jak spíš splátka úroků." Lyle se trochu ošil na gauči; očividně se dostával k části svého podrobně naplánovaného vysvětlení, se kterou byl nejméně spokojen.

„Týká se to Susan a mne, že?" pomohl jsem mu. Moje poznámka zněla docela vstřícně, protože z jakéhosi důvodu jsem chtěl tomu chlápkovi pomoci zbavit se jeho dilematu — ať je to cokoliv. Ze záhadného důvodu se mi začínal líbit. Kromě řečnického projevu jsem musel u Lyla vysoce ocenit opravdovou odvahu nebo opravdovou hloupost. Obě to byly vlastnosti, které jsem dovedl snadno odhalit, protože zkušenost mi ukázala, že pramení ve stejné řece slepé sebedůvěry — v řece, ve které jsem čas od času lovil, jak bylo známo.

„Ano, máte pravdu. Susan a vás. Vím toho o vás hodně. Mimochodem, vaše bývalá žena si vás velice váží." Lyle se přátelsky usmál.

„To rád slyším."

„A důvod toho, proč jsem tady — ten druhý důvod — je ten, že v této hře o morálce mezi vámi a mnou a Susan není žádný darebák. Vím, že vám to asi zní absurdně, ale přišel jsem částečně proto, abych zaplatil úrok, který si víc než zasluhujete za to, že jste mi půj-

čil Susan.“

Ztuhl jsem. Seděl jsem mlčky asi minutu. V pozadí na cédéčku se muzikanti činili, co mohli. Nakonec jsem promluvil: „Buď si myslíte, že mě moc dobře znáte, nebo moc rád riskujete. Taky je možné, že to děláte z hlouposti, i když na to navenek nevypadáte.“

„Já…“

„Nepřerušujte mě, teď jsem na řadě já. Tak kde jsem skončil?“ Usmál jsem se napůl jízlivě, napůl přátelsky. „Aha, už si vzpomínám. Blazeovanému gentlemanovi, jako jste vy, by to mohlo připadat zvláštní, ale někteří muži nehodnotí příliš kladně, co jste právě řekl. Cítím povinnost vás varovat, že někdy bývám ozbrojen a nebezpečný.“ Takový potenciál mé slovní hrozby způsobil, že jsem se cítil trochu líp.

„Ach, myslím, že vás znám dost dobře. Susan o vás často mluví, hovoří o vašich vzájemných vztazích.“ Lyle se pro sebe usmál a zase nebyla v jeho chování ani stopa něčeho jiného než otevřenosti a upřímnosti. Naštěstí pro něho, protože jsem si nedovedl představit, jak bych reagoval, kdybych si myslel, že si ze mne utahuje. Také jsem musel ocenit to, že se nezdál být ani trochu nervózní. Naklonil se ke mně. „Mám hodně peněz, takže něco jako mercedes pro mne opravdu málo znamená. Susan je nádherná žena a její společnost mě opravdu těšila. Ale jsem ženatý muž.“

„Ale, opravdu?“ Tohle začalo být zajímavé.

„Ano, i když bohužel musím říci, že se nejedná o manželství v pravém slova smyslu. Většinou se svou ženou nežiji. Právě proto, a ještě z dalších důvodů, mohu říci, že mne Susan v určitém okamžiku opustí. Z tohoto důvodu mluvím o *dočasné půjčce.*“

„Zajímavé. Když vás opustí, myslíte si, že se vrátí ke mně?“ Chtěl jsem dodat jakési prohlášení, že bych ji třeba nemusel chtít zpátky — ale zjistil jsem, že něco takového nedokážu ani vyslovit, natož o tom vážně uvažovat.

„To nevím. To je čistě vaše a její věc.“

„Když odejde, vezme si červený mercedes?“ zeptal jsem se. To jsem byl celý já, dohadovat se s jejím současným milencem, abych dosáhl toho, že Susan dostane přiměřený podíl. Neuvěřitelné. V duchu jsem slyšel, jak Max zvrací.

„Auto je na její jméno. Samozřejmě že si ho nechá.“

Zhluboka jsem se napil piva. „Každopádně Susan není moje vlastnictví, abych ji mohl půjčovat, takže to, co říkáte o dočasné nebo trvalé půjčce, mě nezajímá.“

„Ano, to je pravda, že není vaším majetkem — ale v určitém slova smyslu to také pravda není.“ Lyle odmítavě mávl rukou. „Ovšem to všechno není důležité. Podle mého názoru se jedná o půjčku, takže podle svého přesvědčení za ni splácím úroky. Platba bude mít podobu cenné informace, kterou jistě budete chtít vědět.“

„Poslouchám.“ Málokdy v mém životě se stávalo, že jsem naprosto neměl tušení, o čem chce někdo se mnou mluvit. Tentokrát tomu tak bylo.

„A jak jsem řekl předtím, chci z toho mít také něco pro sebe. Mám povinnost něco uvést do pořádku. Splnění tohoto závazku mi vnese do duše klid.“ Lyle se zhluboka nadechl, pomalu zas vydechl a pak začal: „Když mě Susan dnes vyzvedla na letišti, vyprávěla mi, jak probíhalo vaše vyšetřování pro Elmera Woodruffa. Než začnete mít námitky kvůli utajení, dovolte mi, abych vám řekl, že Elmer je můj přítel — vlastně jsem to byl já, kdo ho představil Susan.“

„Ano, to už vím.“ V žádném případě jsem nemohl dovolit, aby ten chlápek odříkal sám celý sokratovský dialog, aniž bych se do něho vmísil alepoň jednou provokující poznámkou. V sázce bylo moje ego. „Chcete říct, že díky vašemu představení jsem získal práci u Trans-Continentalu.“ Když jsem to vyslovil nahlas, začal jsem se cítit trochu líp, i když jsem nevěděl proč.

„Ano. Mimochodem, asi před rokem jsem přivedl několik svých známých na večírek, který pořádal Elmer. Bylo tam pár jeho zaměstanců z aerolinek včetně Williama Davenporta.“

Při vyslovení toho jména jsem určitě zvedl obočí, protože Lyle mi rukou naznačil, že ještě neskončil, abych ho nepřerušoval.

„Susan mi řakla o vašem podezírání Davenporta. O to se právě jedná. Jeden ze známých, které jsem přivedl na party k Elmerovi, byl člověk jménem Joseph Tazik. Pan Tazik má spoustu peněz a já jsem mu pomáhal s určitými legitimními investicemi. Později jsem přestal s panem Tazikem spolupracovat, protože jsem se dověděl, že základní činnost, kterou dosahuje zvýšení kapitálu, je víc než pravděpodobně pašování drog. Díky republikánské straně mohu vydělávat dostatek peněz zcela zákonným způsobem, než abych se musel pošpinit

takovým druhem spojení.“

Postavil jsem heineken na stůl. Zatím jedinou věcí, kterou mi Lyle sdělil, bylo to, že se dalo předpokládat, že je republikán. „Představil jste Tazika Davenportovi?“

„Bohužel ano. Pak mi bylo řečeno, že se spolu nějaký čas stýkali.“ Lyle pomalu zavrtěl hlavou. „Musíte pochopit, že jsem si celou dobu nic z toho neuvědomoval, nebo alespoň do dneška. Vůbec se mi to nějak nespojovalo, dokud mi Susan nevylíčila podrobnosti vašeho pátrání při cestě z letiště. Teď při pohledu zpět se zdálo, že bych mohl být původní příčinou — tím, že jsem je seznámil — problémů Elmera Woodruffa.“

Chvilku jsme seděli tiše. Přehrávač se zastavil. Podíval jsem se na Lyla. Z nějakého důvodu jsem mu bezvýhradně věřil. V určitém smyslu se zpravodajem o charakteru Allana Lyla stala Susan. „Ještě něco?“

„To je všechno, co vím.“ Lyle se zvedl a napřáhl ruku. „Jen jsem chtěl, abyste to věděl. Teď jsme vyrovnáni, dluhy, které bych snad k vám měl, jsou splaceny. Jsem si jist, že budete moci využít, co jsem vám řekl. Ať se vám ve vyšetřování daří,“ řekl a potřásl mi rukou. Obrátil se k odchodu.

„Ještě jedna věc,“ ozval jsem se. „Ví o tom všem Susan? Ví, že jste šel za mnou?“

Lyle se zas otočil ke mně. Přikývl. „Samozřejmě že ano. Jak víte — myslím že lépe než kdokoliv jiný — u Susan je jediná možnost: být k ní naprosto otevřený.“

Lyle zvládl poslední lakmusový test — byl opravdu upřímným Susaniným obdivovatelem. „Děkuji za informaci.“

„Není zač.“ Vyšel ze dveří a o minutu později jsem slyšel, jak mercedes odjíždí. Zdálo se mi, že sedím na područce gauče snad pět minut; ve skutečnosti jich bylo čtyřicet pět. Nakonec to byl zase zvonek, který mě vytrhl z tranzu.

Tracy. Překypovala novinkami, sotva vstoupila. Ještě jsme se ani neusadili, když vytáhla papír a podala mi ho. „Hádej, co je to.“

„Tvůj vánoční seznam dárků?“

„Něco lepšího. *Tvůj* vánoční seznam. Je to Davenportův cestovní účet. Zatrhla jsem jeden bod, podívej se na něj.“

Podíval jsem se. To datum mě přímo praštilo do očí. „Toho dne

byl zavražděn Bridges.“

„Ano.“

„A za co Davenport utrácel?“ zeptal jsem se. Na listu papíru, který mi Susan podala, byla nějaká čísla, ale musela nějak souviset s jiným dokladem, protože samotná nedávala žádný smysl.

„Hádej. A nebuď troškař.“

Tracy se usmívala od ucha k uchu a začaly se jí dělat dolíčky. V poslední době pokaždé, kdy jsem ji viděl, mi připadala hezčí. Chtěla to tak ona, nebo já? „Když vezmu rozum do hrsti, je to něco, co mi udělá radost?“

„Ano.“

„Chicago.“

„Jsi jednička.“

„Opravdu?“ To bylo až příliš skvělé, než aby to byla pravda. Zarrillo a teď Davenport v Chicagu stejnou noc, kdy byl zabit Bridges. „Proč tam byl Davenport?“

„Jednání o bezpečnosti. Třídenní. Pořádalo se v hotelu blízko letiště. Bridgese zavraždili druhou noc, kdy byl Davenport v Chicagu.“

15. KAPITOLA

V pokoji nebyla úplná tma, protože jsem úplně nezatáhl závěsy. Oknem probleskovala záře vycházejícího slunce, a když jsem otevřel oči, první věcí, kterou jsem ze zvyku udělal, bylo, že jsem se podíval na budík na nočním stolku u postele. Za deset minut sedm — trochu moc brzo na vstávání, a trochu pozdě na to, aby člověk zase usnul.

Pak jsem se potichu převalil a pohlédl na nehybnou osobu ležící vedle mne. Tracyiny světlé vlasy se v narudlém svitu rozptýlených ranních slunečních paprsků měňavě leskly. Pokrývku měla ledabyle přehozenou přes sebe a jenom její paže, ramena a krk mi připomínaly, jak bylo příjemné dotýkat se její pleti.

Minulou noc jsme zjistili, že stejně jako se shodneme v konverzaci, daří se nám to i v oblasti sexu. Lehce, přirozeně, upokojivě — to byla slova, která bych použil, kdybych musel někomu popisovat, jaké to bylo. Měl jsem v životě exotičtější sexuální zkušenosti, ale nikdy příjemnější. Tracy a já jsme si tak rozuměli, až mě to skutečně trochu děsilo.

„Neopovažuj se," řekla Tracy tichým bezvýrazným hlasem. Oči měla ještě zavřené a nehnula ani brvou, ale evidentně byla zcela vzhůru. Patřila k lidem, kteří se probouzejí okamžitě, stejně jako já. „Já vím, že na vstávání je ještě brzo. Je to zločin proti přírodě."

„Jak jsem tě probudil? Nechtěl jsem." Položil jsem jí ruku na paži; její pleť byla na dotek teplá. Tracy se dařilo přinášet mi všechny možné příjemné pocity. A zatím mi nepřinesla žádný špatný.

„Abych řekla pravdu, přemýšlíš moc hlasitě."

„Rachotí mi kolečka?"

„Spíš je to zvuk vířících atomů." Tracy otevřela jedno oko a pohlédla na mne a usmála se. „Tak co, velký kluku. Sluneční paprsky ti sluší," řekla. „A ladí ti s vlasy."

„A ty jistě víš, co na sebe," odpověděl jsem samozřejmou replikou a přejel tváří po jejích zádech až k bokům.

„Nahý mluví o módě nejzajímavěji, nemyslíš?" Tracy otevřela

druhé oko. Pořád se usmívala a hleděla na mne. Mírně se pootočila a zvedla se na loket. „No? Na co jsi myslel? Na přiznání?“

„Myslím, že jsem se vrátil k okamžiku, ve kterém jsem skončil v noci, než jsi rozptýlila mou pozornost tím, že jsi byla tak sexy. Jak si vzpomínám, přemýšlel jsem o Davenportovi a spol.“

„Ach, o těch.“ Tracy se na čele objevila strojená vráska. „Takže předpokládám, že je načase vstát a vrátit se k práci, že?“

„Zřejmě ano.“

„Prima, ale moje srdce na to ještě nemá. Byla to velká námaha, potřebujeme ještě čas na sebe.“

„Chceš, abych to řekl Elmerovi?“

„Ani nápad.“ Zasmála se a projela mi rukou ve vlasech, pak vyskočila z postele a zamířila do koupelny. „Dobře, vyhráls. Do práce. Jestli chceš začít kávou, budu tu za okamžik. Pak udělám snídani, než se dáš dohromady.“

„Platí.“ Hodil jsem na sebe košili a džíny a odešel do kuchyně. Prvním pracovním příkazem bylo uvést do varu konvici na kávu a pak si poradit se zbytky po včerejší přinesené čínské večeři. Koláček pro štěstí, který jí prorokoval vzrušení a milostné dobrodružství — což posloužilo jako výmluva, když jsem jí ovinul paže kolem ramen a začali jsme oba dělat to, po čem jsme oba toužili — ležel na stole. Odsunul jsem ho opatrně stranou, než jsem byl hotov s prázdnými kartony.

Tracy dodržela slovo. Byla zpátky za pár minut, právě když konvice začala chrlit černý elixír, který jsem potřeboval, aby se mi zas rozešlo srdce. Byla bosá, její plavé vlasy se vlhce leskly a měla na sobě mou košili. Pokud jsem viděl, neměla na sobě už nic jiného. Vypadala nádherně. „Zavádíš novou módu,“ řekl jsem.

„Protože jsem si nic nevzala s sebou, mohla jsem si vybrat buď tvou košili nebo černý pršiplášť. Řekla jsem si, že v tom pršiplášti bych vypadala spíš jako chlap z porno filmu, a tak jsem si vybrala tuhle pěknou košili.“

„V ničem nemůžeš vypadat jako chlap.“

„Díky.“ Usmála se. „Co chceš k snídani?“

„Nemám moc velké zásoby. Vajíčka, myslím, že je tam i slanina. V mrazničce možná budou anglické vdolečky.“

„Dobře.“ Tracy otevřela ledničku a zahájila průzkum.

„Vrať se brzo.“ Odešel jsem do koupelny, oholil jsem se a osprchoval, učesal a vyčistil si zuby, oblékl si slušné kalhoty a čistou košili a vyšel ven. Celou tu dobu, zvlášť když jsem stál před zrcadlem a díval se na sebe, jsem usilovně přemýšlel, jak daleko jsme se dostali s vyšetřováním a kam bychom se měli dál zaměřit. Nejpřekvapivější částí našich zjištění bylo, že jsme teď měli pocit, že víme, kdo jsou pachatelé — ale neměli jsme žádný důkaz toho, co provedli, jaký zločin spáchali, kromě toho, že dost systematicky likvidovali jeden druhého. Dalším bodem programu očividně bylo najít nějaké spojení mezi Davenportem a skutečným zločinem.

Tracy a já jsme posnídali v kuchyni. Vlasy jí už uschly, ale jinak vypadala pořád stejně úchvatně. Věděl jsem, že musím zabránit tomu, abych myslel na takové věci, jinak bychom se nikdy nedostali z bytu ani k práci. Nápad, abychom řekli Elmerovi, že jsme s ničím nepokročili, byl něco jako studená sprcha, a já jsem zatlačil do pozadí veškeré myšlenky na pokračování našeho vztahu, dokud nevěnujeme aspoň pár hodin poctivé práci.

Tracy udělala míchaná vejce a udělala je moc dobře. U druhého šálku kávy jsme se podělili o nápady týkající se toho, čím se zabýval hlavní pilot Davenport a jeho scvrkávající se banda společníků. Samozřejmě drogami, určitě s tím Josephem Tazikem, o kterém mi řekl Mercedes. Ale jak, kdy a kde? Shodli jsme se, že se vrátíme do letového oddělení Trans-Continentalu. Možná, že tam by nám Izzy Reese mohl pomoct odstartovat správným směrem.

Když jsme končili se snídaní, na pár okamžiků jsme se odmlčeli. „Chybí ti tvůj manžel?“ zeptal jsem se nakonec, abych prolomil ticho; změnil jsem téma, protože ta věc mě také velice zajímala. Byla to oblast, na kterou jsme krátce narazili už včera v noci, chvilku předtím, než jsme se začali vážně zabývat jeden druhým. Jak si poradit s pocitem ztráty osoby, která pro vás hodně znamenala, bylo pro mne důvěrně známé téma.

„Carl byl mimořádný člověk. Bylo to strašné. Člověku chvíli trvá, než se z něčeho takového dostane.“

„Nejsem si jistý, jestli mi odpovídáš upřímně,“ řekl jsem. Byl jsem přesvědčen, že to, co mi řekla, je okamžitá mechanická odpověď — taková, kterou člověk používá na koktejlových večírcích a rodinných slavnostech. Chtěl jsem víc.

Tracy párkrát zamrkala. Pohlédla na talíř a šťourala se vidličkou ve zbytku míchaných vajec. Podívala se zas na mne. „Znáš mě až moc dobře.“

„Jenom proto, že jsi mi to dovolila.“

„Jenom proto, že jsi to chtěl.“ Vyloudila slabý rezignovaný úsměv. „Pravda. Tak to zkusíme. Faktem je, že mi Carl chybí tak, až to bolí, až mě prázdnota přímo ničí. Je to jako jeho nádor, o kterém doktoři řekli, že ho užírá. Po jeho smrti jsem si dlouho myslela, že na mne Carl přenesl také nějaký druh rakoviny, protože mi připadalo, že se mi v nitru rozšiřuje ohromná díra.“

„Možná jsem o tom neměl začínat.“

„Ne. Jsem ráda, že jsi začal.“ Tracy se na moment odmlčela, pak se rozhodla pokračovat, říct všechno. „Ale celá pravda — což jsi zřejmě už zjistil — je, že cítím tu prázdnotu prostě pořád, ve dne v noci, ať prší, nebo pálí slunce. Jedinou výjimkou je doba, kdy jsem s tebou.“

„Opravdu?“ Nevěděl jsem, jestli jsem si zasloužil tak důvěrné sdělení, ale věděl jsem, že se jednoznačně ucházím o nejvyšší ocenění v kategorii nejbanálnějších odpovědí na významné prohlášení. Na druhé straně pronést jakoukoliv odpověď bylo asi lepší, než sedět tam s otevřenou hubou, což jsem původně měl tendenci udělat. V té chvíli mi Tracy připomínala, že je moc hezký pocit být pro někoho důležitý.

„Ano. Když jsi u mne, je to jako úplně nový život. Čestné slovo.“

„Mě to taky těší,“ odpověděl jsem. Moje matka kdysi říkala, že když si člověk nedovede vymyslet skutečně dobrou lež, může zrovna tak říct pravdu. „Nejděsivější na tobě je, že mě nutíš zapomínat, jak jsem chtěla být nešťastná.“

„To je dobře?“

„Co já vím. Myslím že ano. Doufám.“ S Tracy bylo jednoduché být naprosto upřímný. Všechno bylo s Tracy jednoduché. Byli jsme naladěni na stejnou strunu, takže to nemohlo být jinak. „Teď když jsme si to všechno řekli, co myslíš, že bychom s tím měli dělat?“

„Nevím. Napadá mě všechno možné.“

„Člověka napadá spousta věcí. Třeba vrátit se do ložnice.“

Tracy se zasmála. „Skvělý nápad, až na to, že kdybychom to

udělali, pak se nedostaneme k práci. Dovol, abych ti připomněla, že jsi to byl ty, kdo začal mluvit o Elmerovi.“

„Elmer. No nazdar. Zapomeň na něho.“

„Na něho se nedá zapomenout.“

„Svatá pravda. Vzpomínka na jeho obličej je schopná udusit žár mých romantických tužeb.“

„Mých taky.“

„Tak co kdybychom jenom umyli nádobí a pak se dali do práce? Na ostatní bude čas později.“

„Nádobí. Správná myšlenka. Nemůžeme prožívat příjemný vztah ani úspěšně vyšetřovat se zbytky vajíček na talířích.“ Tracy vstala a začala uklízet ze stolu.

Posbíral jsem nádobí a uložil je do myčky. Tracy stála u dřezu vedle mne. Položil jsem jí paži kolem ramen. „V mé košili vypadáš úžasně. Mnohem líp než já.“

„Neřekla bych. Vypadáš bezvadně sám o sobě.“ Tracy mě políbila na tvář a ustoupila. „Fajn, tak si vyvoláme představu drahého Elmera, abychom se mohli pustit pořádně do práce. Co uděláme s Davenportem?“

„Budeme chtít, aby nám pomohl Izzy.“

„Jak?“

„Promiň, že se opakuju, ale vůbec netuším.“

Poplácal jsem Tracy po zádech; měla tvar, který za to stál. „Oblékni se. Pojedeme na letiště. Budem tam trochu slídit, než se objeví Izzy, pak zjistíme, jestli nemá nějaký nápad.“

„Kromě té věty o mém oblečení se tvůj plán zdá dost neurčitý.“

„Neurčitý, zatraceně. Není vůbec žádný.“

„Myslela jsem si to.“ Tracy zmizela v ložnici.

Chvíli jsem se hrabal ve věcech na stole, třídil hromady bezvýznamných papírů. Jak jsem tušil, z mého přehrabování nevzešlo nic. Objevila se Tracy, oblečená a připravená k akci. Vzali jsme si BMW, protože nebyl důvod myslet si, že mě ještě někdo sleduje — podezření se vytratilo jako moucha.

Během jízdy autem jsme s Tracy vytvářeli hypotézy o tom, do jakých kšeftů se Davenport a jeho klan namočil. Drogy byly široké klišé, které nám ve skutečnosti neříkalo nic. Kromě toho Trans-Continental nelétala do zahraničí. Úvaha o pašování drog dejme to-

mu z Denveru do Des Moines se zdála přinejmenším směšná. Možná, na rozdíl od toho, co mi řekl Allan Lyle, se vůbec nejednalo o drogy — možná v tom bylo něco jiného. V době, kdy jsem zatáčel na parkoviště, jsme se nedostali vůbec nikam.

Nasedli jsme do autobusu pro zaměstnance jedoucího do letištní budovy a tam jsme vyšli nahoru do letového oddělení. Protože jsme dorazili už v osm třicet, bylo tam téměř pusto. Jedinou výjimkou byl Izzy Reese, který už seděl za stolem.

„Ranní ptáče," řekl jsem, když jsem vstoupil. Tracy se posadila na židli a já jsem se usadil na roh Izzyho stolu.

„Jo, člověče. My ranní ptáčata si aspoň můžem vybrat nejlepší z kuřecího zobání," řekl Izzy. Věnoval mi široký úsměv, pak se obrátil k Tracy. „Dobré ráno, milostpaní. Vypadáte dnes opravdu nádherně."

„Dobré ráno, Izzy. Díky."

„Počkej okamžik," řekl jsem. „Co se tu děje? Dnes žádná kašmírová kravata?" Izzy měl na sobě střízlivě vyhlížející modrohnědý model a šedobílou košili.

„Ne. Je určitá hranice, kterou šoumen nemůže překročit. Ani takovej, jako jsem já. Řadovýmu mužstvu nemůžeme my černý servírovat tolik *tres magnifique.* Musíme se držet určitý imidž. Kromě toho," pokračoval Izzy a ukázal na moji sportovní rozhalenku, „nemáš vůbec právo mluvit o tom, co mám na krku. Jak to, že dneska vypadáš tak šlumpácky?"

„Pracuju v přestrojení. Napadlo mě, že mě nikdo nepozná, když nebudu mít sako a kravatu." Neměl jsem na sobě sako, protože jsem si nevzal ani pouzdro se zbraní — předpokládal jsem, že William F. Davenport na mne nebude na chodbě střílet, především proto, že neví, že jdu po něm. Ale pro jistotu jsem pistoli neměl daleko; byla zamčená v přední přihrádce mého BMW.

„Přestrojení, jo? No, když o tom mluvíš, nejsem si tak jistej, že vím, kdo vlastně jsi." Izzy se na nás usmál, až se mu rozplácl nos. „Fajn, takže všechno oukej. Co pro tebe můžu udělat?" zeptal se.

„Hned ti to povím." Rychle jsem Izzyho zasvětil do toho, co se stalo s Allanem Lylem a co jsem se dověděl z Davenportova cestovního účtu. Když jsem vyslovil Davenportovo jméno, Izzy slyšitelně zafuněl a podíval jsem na mne s výrazem *to jsem přece říkal.* Bylo příjemné poznat, že jsme oba tak málo přesvědčeni o nevinnosti Wil-

liama F. Davenporta. Naše podezření by u soudu neobstála, ale na druhé straně, tady ještě nebyl soud.

„Teď když si chceme posvítit na toho velkýho čímana, se mi ten případ teprve začíná líbit," řekl Izzy.

„Má to své příjemné stránky." Nikdo z nás nevěděl o Davenportovi nic konkrétního, ale všichni jsme měli neklamný pocit, že *musel* provádět něco nepěkného. Podle nás to prostě byl typ darebáka už na pohled. Ale na Davenportovu obranu jsem musel uznat, že spojení s osobou, která *údajně* pašuje drogy, ještě zdaleka není zločin.

„Tak kde začneme?" zeptal se Izzy, když jsem skončil s vysvětlováním.

„Přišel jsem za tebou, abys mi poradil. Potřebujeme správného chlápka s kašmírovou kravatou, který k té věci zaujme stanovisko. Jak se stran toho cítíš?"

„Mám takové tušení, že se dostaneme do pořádných problémů, když nepřijdem na to, o jaký zločin se jedná. Žvásty o spojení s pašeráky drog nejsou k ničemu. Je tu spousta podezření, ale žádný určitý zločin nevidím."

„Tracy a já jsme došli přesně ke stejnému závěru, než jsme sem dojeli."

„Fajn, to je jasný. Na tom se shodujeme všichni," řekl Izzy.

„Potřebujeme zločin. Pravděpodobně bychom mohli dojít k závěru, že se jedná o drogy, s ohledem na to, co ti bylo řečeno. Ale *dojít k závěru ještě* není *vědět.* Firma moc do ciziny nelítá. Zdá se, že ten fakt vážně přidusí naši teorii o tom, že se jedná o nějaký kanál do Columbie a dál na jih."

„Hele, počkej moment," vstal jsem ze stolu. „Jak to, že jsi říkal, že firma nelítá *moc* do zahraničí? Mapa tras ukazuje, že nelítáte do zahraničí vůbec."

„Pronájmy, člověče. Sem tam nějaký na Bahamy. Jednou za týden do mexického Cancúnu."

„Na to jsem zapomněla," řekla Tracy, „mrzí mě to."

„Možná to nic neznamená," odpověděl jsem. Ale z nějakého důvodu jsem si začal myslet, že by mohlo. „Jednou za týden do Cancúnu, jo? Jak dlouho se takhle lítá?"

„Mohla bych zjistit přesná data. Něco přes rok, to vím určitě. Je to smlouva s cestovní kanceláří. Turisté odtamtud sem a odtud tam

každý týden, sedm dní opékání na slunci, moře a podezřelé vody k pití.“ Izzy se opřel ve své židli a podezíravě se na mne zadíval. „Tebe zaujala ta *týdenní pravidelnost*, že?“

„Ano.“

„A smlouva.“

„Což znamená, že je to rozvrh, který nemůže být bez upozornění změněn. Něco, čeho by mohl zločinecký gang využít ve svůj prospěch.“ Potřásal jsem hlavou; možná jsme přece jen byli na stopě. „Jaký je rozvrh letů?“

„Z Miami do Cancúnu v sobotu večer. Přestávka. Návrat v neděli ráno. Jedno letadlo.“

„Jaký stroj?“

„Sedmsettřicetsedmička.“

„Senzace.“

„Proč to říkáš?“ zeptala se Tracy.

„Boeing 737. To je spojovací nit mezi vším, co zatím upoutalo naši pozornost. Bridges i Zarrillo byli piloti na sedmsettřicetsedmičkách.“

„Dvojitá senzace, člověče. Takže je to šéf Davenport,“ řekl Izzy.

„Jo?“ zeptal jsem se. Antény jsem měl natažené, protože se mi to nezdálo. „Víš to jistě?“

„Naprosto. Vím určitě, že Davenport nechal propadnout ostatní svoje oprávnění, ale postaral se, aby mohl stabilně zůstat u sedmsettřicetsedmičky.“ Izzy pohlédl na Tracy, pak na mne. „To je trochu zvláštní pro člověka, který by mohl lítat na všem, co máme v parku.“

Tracy kroutila hlavou. „Nechápu, jak to myslíš.“

„Davenport by mohl lítat na velkých strojích,“ řekl Izzy.

„Pořád nerozumím.“

„To je jednoduché,“ řekl jsem. „Pro hlavního pilota je běžné, aby měl oprávnění alespoň na jeden typ stroje, aby se mohl jednou za čas zvednout od stolu a podívat se, jak to vypadá ve vzduchu. Je to, jako když král sedne na koně a se svým doprovodem objíždí království, aby viděl, co se děje v zemi, udělal si vlastní názor.“

„Dobře. A přesně tohle dělá Davenport, ano?“

„Ano. Ale provádí to v sedmsettřicetsedmičce, což je poněkud neobvyklé. Když je šéf, mohl by mít oprávnění na kterýkoliv stroj, který společnost provozuje — jako třeba některé z těch obrovských

proudových letounů, které lítají bez přestávky na pobřeží. Lítat raději v sedmsettřicetsedmičce — což je jenom tažný kůň — než v největších a nejmodernějších letadlech firmy je podivné. A horší je, že se to ani nezdá být v Davenportově stylu. Náš král dává dobrovolně přednost mule před hřebcem.“

„A přece přesně tohle náš velkej číman dělá,“ dodal Izzy.

„Rozumím.“ Tracy se podívala někam mezi mne a Izzy ho. „Takže asi můžeme dodat, že všichni naši podezřelí byli piloty boeingu 737, a to je přesně ten typ, který se používá na mezinárodních linkách — na týdenních letech do Mexika.“

„To všechno ještě nic neznamená,“ řekl jsem a vyslovil tak nahlas své myšlenky. „A všechno může být jenom shoda okolností. Ale těch náhod je tu zatraceně moc. Vsadím se, že když se podíváme do papírů, zjistíme, že Zarrillo i Bridges se na téhle trase hodně nalítali. Možná i Davenport.“

„Hele. Můžem se podívat.“ Izzy se obrátil k firemnímu počítači pro řízení posádek. Vyťukal několik kódů, našel pár čísel a začal znovu ťukat. Obrazovka se brzy zaplnila jmény a daty.

„Co jsi zjistil?“ zeptal jsem se.

„Člověče, jak jsi říkal, že zní sázka?“

Usoudil jsem z Izzyho hlasu, že se mi jeho zprávy nebudou líbit. „Není dost velká, aby pro dobře placeného pilota aerolinek něco znamenala. Co tam vidíš?“

„Jména posádek pro všechny lety do Cancúnu zpětně za celý rok.“ Izzy zvedl zrak. Na čele měl vrásku. „Něco tu nedává smysl.“

„Proč? Kolikrát naši hoši letěli?“

„Vůbec neletěli, člověče.“ Izzy natočil obrazovku ke mně. „Ani jednou.“

„Průšvih.“ Naše trojice ztichla.

„Nerada to říkám,“ ozvala se Tracy, „ale co myslíte o možnosti, že je do toho zapleten ještě někdo? Je spousta jmen, která se na této trase několikrát opakují.“ Projela prstem dolů po obrazovce.

„To se mi nezdá,“ řekl Izzy. „Spoustě pilotů se tyhle lety líbí, protože je to něco jiného než běžná rutina. Že na nich letí víc než jednou, nestačí.“

„Kromě toho vůbec nic nenaznačuje, že je do toho zatažen další člověk. Bylo by to proti všemu, co jsme zatím zjistili, kdybychom se

vydali tím směrem. Příručka pro detektivy říká, že to není dobrý nápad.“

„Fajn, a co je?“

„Sleduj mě.“

„Hej, člověče, zatímco ona tě bude sledovat, já se půjdu projít,“ řekl Izzy. Zvedl se ze židle a zamířil ke dveřím. „Půjdu se porozhlídnout kolem Davenportovy kanceláře. Jeho sekretářka by měla mít seznam všech letů, kterých se účastnil. Možná, že když ty lety objednával, schválně nechtěl uvést své jméno na místo určeného kapitána.“

„Dobrý nápad.“ Díval jsem se, jak Izzy vychází a zavírá za sebou dveře. „To je naše jediná šance — že Davenport tam přece jen lítá, ale neuvádí to do počítače.“

„Vysvětli mi, jak to myslíš, nerozumím ti,“ řekla Tracy.

„Pravidelní linkoví piloti žádají lety podle hodnostního pořadí a podle toho jsou jim lety taky přidělovány — tak, jak to bylo u tvého manžela.“

„Ano, to vím.“

„Kontrolní piloti, hlavní piloti, takoví lidé, když chtějí pilotovat plánovaný let, nahrazují pravidelného pilota, který měl letět. Prostě toho pilota zavolají a řeknou mu, aby zůstal doma, ale aerolinky mu i tak ten let zaplatí.“

„Aha, ano. Vzpomínám si, že Carl si občas u něho lety objednával. Přesně tak to říkal.“

„To je ono. Firma platí pravidelného pilota, i když zůstane doma, aby mohl kontrolor letět na cestu s úplně novým kapitánem, nebo jenom proto, že si chce udělat nějaký let sám. Většina aerolinek to tak dělá.“

„Fajn. Jenom budeme muset počkat, dokud Izzy nenajde, že tam Davenport skutečně někdy letěl.“

„Ano. Počkáme a uvidíme.“ Minuty ubíhaly. Povídal jsem si s Tracy o všem možném. Dělali jsme si lákavé plány, že spolu něco podnikneme — půjdeme do kina, do divadla, na symfonii, na operu. V době, kdy se Izzy vrátil do kanceláře, měli jsme už takových plánů na čtyři nebo pět let dopředu.

„Další kousek skládanky, člověče. Jenom doufám, že patří k *téhle* skládance,“ řekl Izzy. Podíval se na nás. „Zvláštní věc.“

„Lítal Davenport na té trase?“

„Ne. Bohužel. Ale když jsem se tam rozhlížel, všiml jsem si poznámky, která říkala, že se chystal dělat nějaké přezkoušení — nějaké zkušební lety pro nové druhé piloty. Dovedeš si to představit?“

„Pro nové piloty?“

„Je to divné,“ opakoval Izzy. Obrátil se k Tracy. „Člověk jako Davenport, a vypravuje se na let pozdě v noci, aby zkoušel s novými piloty starty a přistání.“

„Takovou věc hlavní pilot vůbec neprovádí, i když má možnost,“ dodal jsem na vysvětlenou.

„Hrome, člověče, něco takového bych nedělal ani já, i kdybych měl možnost,“ řekl Izzy. Pokrčil nos a odfrkl si. „Takže Davenport poslal zprávu instruktážnímu kapitánovi, aby zůstal doma, že si vezme na starost nové piloty sám. Velmi podivné.“

„Kdy to mělo být?“ zeptal jsem se.

„Hele, máš rád shodu okolností?“ řekl Izzy. „To se ti na tom bude líbit nejvíc.“

„Kdy?“ zeptal jsem se znovu. Představa hlavního pilota Davenporta, jak provádí noční starty a přistání s novými piloty, a to v boeingu 737, stačila na to, aby uvedla do stavu pohotovosti všechna čidla v mé hlavě.

„Dnes večer, člověče. V devět. Z hangáru.“

16. KAPITOLA

Celý den jsme se šťourali ve všem možném a snažili jsme se zjistit, co se děje. Bylo skoro šest večer, když jsme se vrátili do kanceláře u hangáru. Do té doby jsme se nedověděli nic nového. Byli jsme jako deska přeskakující v drážce, a abych řekl pravdu, už mě ta písnička unavovala. „Izzy by už tu měl být."

„To říkáš snad posté." Tracy pohlédla na hodiny nad svým stolem a pak zpátky na mne. „Přijde sem, až bude moct. Možná je dobře, že se tak zpozdil. Možná to znamená, že našel něco, co se nám bude hodit."

„Možná." Pochyboval jsem. Jediná věc, kterou jsme věděli jistě, bylo, že hlavní pilot aerolinek chtěl promrhat jeden večer svého života tím, že bude vést výcvik dvou nově přijatých druhých pilotů, prověřovat je, jak startují a přistávají, což potřebovali, aby získali oficiální oprávnění. I když nedávalo ani trochu smysl, že by Davenport něco takového dělal, neznamenalo to taky, že má smysl něco z toho, co jsme se zatím dověděli. Shody okolností v našem případě byly útěchou — nic plus nic rovná se velká nula.

„Buď trpělivý. Izzy nás v tom nenechá." Tracy se usmála a pokoušela se tvářit se povzbudivě. Ale v důsledku našeho celodenního trmácení vypadala unaveně a začínala působit nervózně.

„Vím, že nás v tom Izzy nenechá. Jenom doufám, že Davenport nezmění názor na to, co se tu vlastně chystá. Mám pocit, že jsme blízko, už hodně blízko konečnému odhalení, co to všecko znamená."

„Ano, já si to taky myslím." Tracy vstala od stolu a zamířila ke mně. Položila mi paže kolem krku a podívala se mi přímo do očí. „A mám pocit, že teď věci naberou pěkně rychlý spád."

„Už je načase. Při takovém nedostatku vzrušení by se mi mohl zastavit kardiostimulátor."

„Poslouchej mě. Nedělej si legraci. Mohlo by to teď být nebezpečné. Musíš mi slíbit, že budeš moc opatrný."

„Jasně.“ Rozhodl jsem se nepřipomínat jí, že na Maxe a na mne už stříleli a že Paula Tateová je už pod kytičkama. Taktéž Bridges a Zarrillo. „Ale budeš muset nést poloviční podíl na takovém slibu.“

„Podíl? Proč?“

„Protože sám jsem si slíbil přesně stejnou věc.“ Ruce mi sklouzly k Tracyině pasu a přitáhl jsem si ji k sobě. „Nepokoušej bohy příliš zvědavými otázkami. Bohové se opravdu rozzlobí, když budeš nenasytná. Buďme vděční za ty výhody, co zatím máme.“

„Výhody? To nemyslíš vážně.“

„To jsou prostě ženské.“ Zvedl jsem oči ke stropu v přehnaném zoufalství. Přitom jsem si intenzívně uvědomoval, jak její tělo reaguje v mém objetí. „Přehlížíš okamžiky našeho šťastného osudu.“

„Jako co?“

„Jako že Elmer je dnes mimo město, a tak můžeme zůstat před jeho kanceláří a mazlit se spolu.“ Kývl jsem směrem k otevřeným dveřím a do tmy, kde bylo nejsvatější sídlo velkého inkvizitora. Já jsem *byl* vděčný, že Elmer dnes ráno odletěl na sever na nějaké jednání. Znamenalo to, že nás nebude nikdo kontrolovat a nikdo nám nebude klást otázky — až do zítřka. Do té doby s trochou štěstí bych měl už mít co říct.

„Nemazlím se s tebou.“ Ale Tracy mi dál držela ruce kolem krku a její oči se zavrtávaly do mých.

„Dobře, nemazlíš se se mnou. A co teda děláme?“ Křivky mezi jejím pasem a boky byly svůdné a já jsem neměl žádnou chuť dát ruce pryč, dokud to nebude nezbytně nutné.

„Dodávám ti odvahu a povzbuzuju tě. Učili mě to v manažerském kurzu. Protože Elmer tu dnes není, jsem jediný reprezentant společnosti v okolí, který ti může ukázat, jak jsme spokojeni s vyšetřováním, které pro naši společnost provádíš.“

„Díky za povzbuzení.“ Naklonil jsem se a lehčeji políbil na tvář. „A teď, jako oficiální reprezentant, mohla bys mi odpovědět na jednu otázku?“

„Samozřejmě.“

„Kde je kruci váš zaměstnanec Ishmael Reese?“

„Přímo za tebou, člověče.“ Izzy vstoupil jako na zavolanou. V ruce nesl papírový sáček.

Tracy a já jsme od sebe ustoupili. Už jsem se chtěl začít tvářit

rozzlobeně, ale jediný pohled na Izzyho mě odradil. Měl takový výraz, že bylo těžké se na něho zlobit. „Jdeš pozdě," zavrčel jsem a doufal, že můj tichý hlas naznačí, že mám špatnou náladu.

„Nedalo se nic dělat." Izzy nonšalantně položil pytlík na Tracyin stůl. „Měl jsem moc práce. Nemohl jsem přikvačit dřív."

„Měl jsi zavolat."

„Ne. Napětí není špatné pro chlápky, jako jsi ty a já — udržuje nám proudění krve a mozek v chodu."

„Naše emocionální záležitosti si proberem později. Co je v tom sáčku?"

„Halloween, člověče. Tvůj převlek."

„Nemohl bys být trochu méně záhadný?"

„Hele, tak se podívej." Izzy sáhl do pytlíku a vytáhl odtamtud něco jako výsadkářskou kombinézu. „Firemní ohoz, člověče. Kombinéza pro techniky."

„K čemu?"

„Pro tebe. V tom se spolu můžeme courat po rampě a nikomu nebudeme nápadní. Bude to vypadat, jako že s tebou mám nějaké diskuse ohledně údržby a technických záležitostí. Ty, můj milý, jsi totiž z oddělení techniky a údržby."

„Fajn, beru. Takže se mi zdá, že jsi toho objevil víc." Zvedl jsem overal a podíval se na něj. Měl barvu khaki a na zádech bylo červenými písmeny vyvedeno jméno společnosti.

„Jo. Něco jsem objevil. Když jsem se potloukal v dispečinku, zjistil jsem číslo stroje, který je určen pro dnešní výcvik pilotů. Radši jsem se nikoho neptal, protože si pořád nejsme jisti, že známe všechny účastníky hry."

„A je to jedna ze sedmsettřicetsedmiček, že?" vmísila se do řeči Tracy.

„Jo," řekl Izzy. „Letoun číslo 263. Poslední let skončil dnes brzy odpoledne. Ale ještě něco lepšího jsem se dověděl o tom, kde byl ten stroj minulý víkend."

Nevěděl jsem, jestli to byl pohled na Izzyho tvář, nebo jeho slova, ale najednou se mi celý obraz perfektně logicky poskládal. Kdybych byl v trochu nabroušenější náladě, sám bych si nakopal za to, že jsem na to nepřišel dřív. Naštěstí jsem měl dobrou náladu. „Izzy, počkej chvilku."

„Co?“

„Prosím tě, už nic neříkej. Nechej mě, ať to dopovím sám. Samozřejmě se pokouším udělat dojem na dámu svou jasnozřivostí.“

„Aha. Jasná věc, člověče. Chceš třikrát hádat?“

„Hrome to ne. Já chci *opravdu* udělat dojem.“ Usmál jsem se na Tracy. „Budu hádat jenom jednou.“

„Všechno rozřešíš, jo?“ Izzy se na mne šklebil. „Tak do toho, jestli si myslíš, že jsi chlap.“

„Letoun 263.“ Zavřel jsem oči a přitiskl si prsty ke spánkům, jako bych se pokoušel vyvolat mystickou vidinu. „Letoun 263. Ano, mlha se rozplývá. Už to vidím. Letoun 263…“

„No tak, Jacku. Přestaň si dělat psinu,“ řekla Tracy. „Už to řekni.“

Předstíral jsem, že ji neslyším. „Vidím letoun 263… vidím kukuřičné placky… vidím kastaněty a konquistadory… vidím láhve plné citrusové šťávy… vidím letoun 263 v Cancúnu minulý víkend.“ Otevřel jsem oči.

„No, přímo do černýho.“

„*Přímo do černýho?* Izzy, ty mě překvapuješ.“

Izzy se zasmál vlastnímu faux pas. „Oho. Promiň mi ten výraz. A neříkej mým bratrům, že jsi mě chytil při užívání zastaralé hantýrky, jo?“

„Tvoje uklouznutí je u mne jako v hrobě.“

„Alláh buď pochválen. Každopádně máš pravdu. Cancún před necelým týdnem. Možná bys měl hrát ve floridské loterii, zdá se, že máš na tyhle věci nos.“

„Jasně. Nejlepší jsem v hádání čísel loterie z minulého týdne.“

„Tak už je mi to taky jasné,“ řekla Tracy. „To, co pašují, je uloženo někde v letadle. Pořád jsme si mysleli, že je to *osoba*, která pašuje, ale ve skutečnosti v celé akci má největší význam letadlo. Překupníci můžou přijít k letadlu až za pár dní nebo dokonce za týden, až je to bezpečnější a pohodlnější, jenom musí vědět, který letoun to je. Kde myslíte, že je možné schovat takový materiál, aby ho náhodou neobjevil někdo jiný?“

„Všude. Letadlo je velké. Je tam spousta míst, kam málokdy někdo nahlédne.“

„To dává smysl. Každopádně právě proto Davenport dnes večer

letí na ten zkušební let, aby vyzvedl, co tam je.“

„Možná.“ Přiměřil jsem si kombinézu; byla trochu malá. Místo toho, abych si ji navlékl na svoje oblečení, bude asi třeba, abych si napřed svlékl košili a kalhoty. A i potom mi možná bude těsná. „Všechno to zní dobře, ale pořád zbývá spousta dohadů.“

„No tak, Jacku, nebuď pesimista. Dohady přece pořád probíráme,“ řekla Tracy. „Alespoň konečně začínají dávat smysl.“

„Správně. Dávají.“ Zastrčil jsem ruku do jedné boční kapsy kombinézy. Kapsa byla dost velká, aby se mi do ní vešla pistole, kterou jsem si přinesl a která teď ležela na Tracyině stole, vhodně maskovaná haldou papírů pro případ, že by se objevil někdo neočekávaný. Byli jsme ve stadiu, kdy jsem bez pistole nablízku nechtěl nic podnikat. Masivní kus kovaného železa byl dnes od rána mou nepostradatelnou bezpečnostní pojistkou. „Co ti dva noví piloti, které bude Davenport zaučovat? Nedovedu si představit, že by do toho byli namočeni.“

„Rád poskytnu víc informací.“ Izzy po mně blýskl svým nejširším úsměvem.

„Hovoř, bratře lži.“

„Měl jsem stejnou myšlenku jako ty, že piloti do toho obrazu nezapadají. Rozhodl jsem se jim zavolat, jenom abych prověřil rozvrh, který jim sdělili. Udělal jsem to před chvilkou, abychom věděli i o případných změnách na poslední chvíli.“ Izzy se odmlčel.

„A?“ Podíval se na mne a na Tracy, než znovu promluvil; zprávy, které přinesl, byly evidentně tak významné, že vyžadovaly malou dramatickou pauzu. Kdybych byl dobrý v imitování hry na buben, teď bych udeřil.

„Hádej.“

„Už nebudu, už jsem hádal dost. Nechci, aby se tak jemně seřízený psychický stroj přepálil.“

„Slečno Tracy, je řada na vás, nechtěla byste zkusit zapůsobit na tohohle chlápka svým úsudkem?“

„Izzi, pravda je, že se pokouším udělat na něho dojem jinými způsoby.“ Tracy na mne pohlédla s milým, ale neutrálním výrazem na tváři, na což jsme oba mohli být pyšní.

„Jo, vy dva ste ňák klidný.“ Izzy rozpřáhl ruce v širokém gestu, jako co se dá dělat. „Takže Davenport před chvilkou volá těm dvěma

pilotům do jejich hotelu. A řekne jim, že jejich zkušební let je zrušen, ať to nechají plavat.“

„Opravdu?“

„Jo. Ale hned pak volá dispečerovi, aby se ujistil, že let je v plánu a letoun — samozřejmě dvěstěšedesáttrojka — bude připraven.“

„Ale, ale,“ řekl jsem.

„Máme ho,“ řekla Tracy. Obrátila se ke mně. „Mohli bychom zavolat policii. Aby přijeli, až se Davenport ukáže. Až bude vytahovat odněkud z letadla balík drog, mohli by ho přistihnout.“

Zhluboka jsem se nadechl a pomalu jsem vydechoval. Překvapivé pro mne bylo, jak moc jsem chtěl souhlasit s Tracyiným řešením, i když jsem věděl, že je to jinak. V nitru jsem toužil vyhovět takovému návrhu. Ale jak jsem řekl, věděl jsem, že nemá pravdu. „Ještě nemůžeme zavolat policii, je moc brzo.“

Tracy párkrát zamrkala. Pohlédla na Izzyho, pak na mne. „Proč?“

„Protože je to příliš hypotetické. Jestli zavoláme policii teď a naše úvahy by byly mylné, pak budeme vypadat jako pitomci. A co horšího, uškodí Elmerovi, když se zjistí, že ze všech lidí jsme podezírali právě Davenporta.“

„Ach.“

„A ještě něco,“ řekl Izzy. „Najít v letadle drogy nestačí. Nemáme žádný důkaz, který by usvědčoval Davenporta — ani Zarrilla či Bridgese. Pokud neuvidíme na vlastní oči, jak tahá drogy z letadla, každý podřadný advokát ho z toho vyseká.“

„To je fakt.“ Udělal jsem pár kroků a posadil se na okraj Tracyina stolu. Pohlédl jsem doleva k otevřeným dveřím, do tmy, ve které byla Elmerova prázdná kancelář. „Máme za Elmera zodpovědnost, když dáme tohle želízko do ohně. Nemůžem riskovat žádnou díru ani zádrhel. Budu muset vyrazit ven, až se objeví Davenport, a podívat se, co bude brát z letounu 263. Jesli ho přistihnu, budeme mít případ, jaký Elmer potřebuje.“

„Je to nebezpečné a ty to víš,“ řekla Tracy.

„Může být, to je pravda,“ připustil jsem. „Ale nezapomeň, už jsem slíbil tobě i sobě, že budu velmi opatrný.“

„Když říkáš.“ Tracy to očividně netěšilo.

„Bohužel, je to jediná možnost.“ Nenapadlo mě, co bych měl ješ-

tě dodat, a tak jsem sebral kombinézu aerolinek a odešel do Elmerovy pracovny převléknout se. Abych řekl pravdu, situace měla trochu moc otevřených konců; ale moje příští vyhlídky mě příliš netěšily.

17. KAPITOLA

Rampa za hangárem Trans-Continentalu byla ukázkou ostrých kontrastů jako většina letištních ramp. Velké reflektory, které osvětlovaly prostor, byly nesnesitelně ostré a zaplavovaly všechno nepříjemnými proudy jasu. Mezi kužely světla nebo za některými objekty na rampě, jako byla například zaparkovaná letadla, se táhly hluboké klíny dlouhého a temného stínu. Obešel jsem s Izzym dvakrát letoun 263, já s blokem, on se svazkem papírů v ruce. Snažili jsme se vyhlížet pracovitě a energicky, ale co jsme ve skutečnosti dělali, bylo jenom sondování místa.

Letoun byl temný a tichý — baterie měl odpojené. Tyčil se nad námi se svou délkou víc než třicet metrů a výškou přes dvanáct metrů a na holé betonové ploše vypadal ještě větší. Kromě mě, Izzyho a letounu 263 nebyla na rampě ani noha — bylo relativně pozdě, aby odpolední směna začínala s nějakou větší prací, a příliš brzo na to, aby se noční směna pustila do přesunů a úpravy letadel. Celé naše vystupování, při kterém jsem měl vypadat jako technik společnosti, bylo určeno pro případného pozorovatele, jehož přítomnost jsme nemuseli postřehnout. „Tady nic mimořádného," řekl jsem.

„To je ostuda. Doufal jsem v solidní stopu."

„Jako co?"

„Jako že některý z panelů pro přístup údržby na tomhle lítajícím trojským koni bude označený jako *skladiště drog* nebo tak něco. To by nám dost zjednodušilo život." Zatímco Izzy mluvil, pomalu procházel kolem proudového boeingu a pokračoval v předstírané inspekci; nedbale přejel rukou regulátor zpětného chodu u levého motoru, když jsme ho míjeli.

„Ano. To by bylo pěkné." Pohlédl jsem na hodinky. Sedm čtyřicet pět. Davenport by se neměl ukázat dřív než za hodinu. Zatím se neobjevil žádný náznak, že se chystá udělat něco jiného, než měl v plánu. Kráčel jsem ztuhle, protože kombinéza mi byla těsná, přestože jsem si svlékl košili i kalhoty, než jsem si ji vzal na sebe. Jako větši-

na velkých lidí, i Izzy měl evidentně sklon odhadovat ostatní lidi jako mnohem menší, než byli ve skutečnosti.

„Žádné zprávy od Tracy je dobré znamení," řekl Izzy.

„Jasně. Možná Davenport dodrží svou schůzku s osudem."

„Ukáže se." Izzy vzhlédl k jedné z aluminiových lišt na předním konci levého křídla, pak pohlédl zpátky na mne. „U této společnosti má Davenport už dlouho hlavní slovo. Když něco řekne, obvykle si myslí, že by to mělo být vytesáno do kamene."

„Přikázání podle Davenporta."

„Tak nějak. Až na to, že tentokrát zapomněl na přikázání nepokradeš."

„A nebudeš dělat další lumpárny."

„Jo. Zapomněl na hodně věcí. Ale možná, že to není tak špatný chlapec, možná je jenom zapomnětlivý." Izzy se zašklebil.

„Možná." Zastavil jsem se u paty vytažených schůdků letadla a Izzy zůstal stát vedle mne. Hleděl jsem do ztemnělé kabiny nad schody. „Mohl bych se podívat dovnitř," řekl jsem.

„Na to je ještě čas."

„Ne. Nechci pokoušet osud. Půjdu nahoru hned, ty se můžeš odtud dostat, než se ukáže." Ukázal jsem na schody směrem k interiéru boeingu.

„Pořád si myslím, že bych měl zůstat s tebou," řekl Izzy.

„Izzi, tohle už jsme si přece řekli. Potřebuju, abys byl mezi mnou a letadlem, abys mohl sledovat věci z jiného úhlu."

„Ale…"

„Ale nic. Není ani jedna zatracená věc, se kterou bys mi tady mohl pomoct. Já potřebuju, abys mi pomohl tam." Mávl jsem rukou směrem k hangáru.

„To je odvelení do týlu, člověče," řekl Izzy. „Jako neschopného záložáka." Zamračil se. „Nerad dělám práci poskoka."

„Já taky. Ale když nezvedneš prdel a nezašiješ se do nějakého temného kouta hangáru, uvidí tě Davenport nebo se stane podobná hovadina. A jestli jo, pak z nás obou Elmer udělá poskoky už zítra ráno."

„Fajn, člověče, vzdávám to. Vyhráls." Izzy se pořad mračil, ale zdálo se, že se už smířil s plánem. „Ale nezapomeň si dávat pozor. Davenport může mít zbraň."

„O tom pochybuju.“ Popošel jsem ke schůdkům boeingu. „Hraje to s klidem a nemá ani potuchy, že po něm jdem. Nemá žádný důvod riskovat držení zbraně. Jenom sem přijde, vybere z letadla náklad a vezme nohy na ramena.“ Udělal jsem krok po schodech. „Pak ho seberu. Ty budeš na hangárové straně rampy, kdyby se pokusil utéct tím směrem.“

„Fajn. Jestli se o to pokusí, zastavím ho.“

„To se vsadím.“ Odvrátil jsem se od Izzyho a dál šplhal po schodech, které vedly k hlavnímu vstupu do letounu. Když jsem vešel do temné kabiny, obrátil jsem se a viděl Izzyho, jak svižně kráčí do hlubokého stínu v rohu hangáru. Na člověka jeho rozměrů se pohyboval rychle. Otočil jsem se a vstoupil do pilotní kabiny.

Všechno bylo temné, ale tvary mi byly důvěrně známé. Protože jsem strávil pár let na místě druhého pilota v jednom z boeingu 737, věděl jsem, co který spínač dělá. Schéma panelu na letounu Trans-Continental bylo jen mírně odlišné od schématu u Air East, a tak jsem se cítil jako doma. Po minutě stání na kajutních schůdcích za středovým sloupkem pilotní kabiny jsem cítil nutkání udělat samozřejmou věc; vklouzl jsem do křesla druhého pilota.

Perspektiva z tohoto úhlu byla až děsivě známá, jako bych nikdy nepřestal být pilotem. Co jsem přísahal, že vymýtím ze své mysli a paměti, tam evidentně vězelo ještě velmi silně — pochopitelně, protože jsem strávil několik let svého života sedě v prostoru, který byl ve skutečnosti sotva větší než malá komůrka.

Jako bych naposled letěl včera, položil jsem ruce na páku řízení druhého pilota. Moje ruce přirozeně sevřely černé obliny, bříška prstů citlivě ožila, když hladila křivky hladkého plastu. Hladké plastikové křivky. Citlivost. Musel jsem se zasmát sám sobě při aeronautické pornografii, kterou vyplavily na povrch okamžiky nostalgie.

Byla to doslova pornografie prvního řádu, něco jako sexshopy Orville and Wilbur. To srovnání skutečně sedí, protože většina pilotuje do svých letounů opravdu zamilovaná a opravdu se s nimi laská. To je také příčinou toho, že tato práce člověka tak strhne, tak polapí — protože je to víc než práce, je to způsob života. Řídit velké stroje oblohou umožňuje stát se integrální součástí sebe sama, i když už člověk nechce.

Držel jsem pravou ruku dál na řídicí páce a moje levá ruka

sklouzla ze sloupku a sáhla na zdvojené regulátory motoru na podstavci mezi oběma sedadly pilotů. Moje prsty začaly přejíždět po tlačítkách; další emocionální reakce tajemného vztahu člověka a stroje.

Tak proč, ptal jsem se sám sebe, jsem od toho všeho utekl, když mě to tak přitahuje? Faktem ovšem bylo, že jsem neutekl. Air East utekla ode mne, opustila mne, rozvedla se se mnou. A stejně jako u Susan neměl jsem ani tady dost energie absolvovat znovu proces namlouvání. S žádnou jinou ženou, s žádnými jinými aerolinkami. To bylo pravděpodobně blíž celé skutečnosti než jakékoliv jiné lži, které jsem si rafinovaně pro sebe vymýšlel.

Ale pak do mého soukromého života vstoupila Tracy a já jsem zjistil, že ve vztahu k ženám mám víc energie, víc houževnatosti, než jsem si myslel. A teď tohle. Mělo to snad znamenat, že opravdu se chci, jak se u letců říká, znovu oženit s profesí pilota?

Kdo zná odpověď na takovou metaforickou otázku? Já ne, tím jsem si byl jist. Cítil jsem se jako Hamlet trýzněný nerozhodností — nebo jako Faust, který se domlouvá s ďáblem. A věděl jsem určitě, že v tom okamžiku se cítím v pilotní kabině zatraceně dobře. Ale taky jsem věděl, že když se nezvednu z kokpitu a nezmizím rychle někde v zadním konci letadla, Davenport mě objeví a bude zle.

Vyhlédl jsem z okna kokpitu a zkoumal rampu. Pořád byla prázdná. Ani Izzy nebyl v dohledu, už se skryl. Představoval jsem si, že je v jednom ze stínů podél hangáru. Moje kariéra a otázky týkající se životních vyhlídek budou muset počkat, teď nastal čas zatáhnout poslední leč na Williama F. Davenporta. Och, jak příjemné bylo dávat životu směr a cíl. Vyklouzl jsem z pilotního křesla a zamířil dozadu do kabiny letounu.

Protože elektrický systém boeingu byl vypnutý, jediné světlo, které ozařovalo kabinu, přicházelo z osvětlené rampy. Prošel jsem malé oddělení první třídy a kráčel dál dozadu až na konec kabiny. Trochu jsem přemýšlel, kam bych se mohl schovat a ke svému překvapení jsem zjistil, že třicet metrů dlouhý letoun nemá mnoho míst vhodných k ukrytí.

Na úplném konci trupu byla zadní kuchyňka a toalety. Bylo by problematické použít některý z těchto prostorů, abych zůstal mimo Davenportův dohled, ale zdálo se velmi pravděpodobné, že drogy

budou ukryty právě na jednom z těch míst. Kdyby Davenport přišel na palubu a namířil si to rovnou do zadní kuchyňky, byl bych tu překvapen bez možnosti dostat se ven. Tak tohle ne.

Usilovně jsem probíral jednotlivé možnosti a ušel přitom tři čtvrtiny cesty dozadu, kde jsem pak vklouzl na jedno ze sedadel po levé straně kabiny. I když se dalo předpokládat, že drogy mohou být ukryty pod podlahovým panelem v kterékoliv řadě, byla šance, že jsem si vybral právě tu špatnou řadu sedadel z dvaceti řad v letadle, dost malá. Kdyby Davenport měl to štěstí a já to neštěstí, pravděpodobně si zasloužil uniknout.

Seděl jsem na prostředním sedadle a držel se dost daleko od okna, aby mě v temné kabině nebylo vidět, ale abych přitom měl dobrý výhled na rampu, po které měl přijít Davenport. Vytáhl jsem zbraň z kapsy kombinézy a podložil ji na vedlejší sedadlo. Pohlédl jsem na hodinky: osm dvacet. Čekal jsem dál.

O dvacet minut později se ze stínu vynořil Davenport a přerušil mé úvahy o Tracy. Byl asi třicet metrů odtud na rampě, na sobě pilotní uniformu společnosti. Napřímil jsem se a sledoval ho; mířil rovnou ke schůdkům boeingu.

Ale pak za ním ze stínu vystoupila další postava; další muž v uniformě pilota. Na okamžik jsem myslel, že je to Izzy, a proklínal jsem ho, jak může být takový hlupák a sledovat Davenporta z takové blízkosti. Ale než mi z úst vyšla první nadávka, uvědomil jsem si, že to není Izzy — ten chlapík byl příliš štíhlý, měl jinou chůzi a pohyby.

Položil jsem ruku na pistoli. To byl háček, na který jsem nepomyslel: na možnost, že Davenport bude mít dalšího komplice. Nebylo mi jasné, jak je možné, že mě to nenapadlo, ale bylo to tak — snad proto, že jsem neměl nejmenší rušení, že je do toho zapleten někdo další, a podle dosavadních informací jsem byl pevně přesvědčen, že se nechystá nikam letět. Možná bych měl opravdu uvažovat o práci pilota u aerolinek, protože když budu dělat takové kopance a chyby, moje kariéra detektiva nebude mít dlouhého trvání.

Skrčil jsem se k podlaze mezi sedadly, abych byl tak nenápadný, jak to bylo možné. Vyhlédl jsem z okna a sledoval Davenporta a dalšího muže, jak se blíží ke schodům. Druhý muž — menší než Davenport, ale vyhlížející energicky, s odulým nepříjemným obličejem — mi byl naprosto cizí. Jakmile byli vzdáleni asi čtyři metry od paty

schůdků, ztratil jsem je z dohledu, ale už jsem slyšel v tichém nočním vzduchu jejich hlasy. Nerozuměl jsem slovům, zdálo se však, že Davenport udílí nějaké příkazy, když stoupali po schodech. Cítil jsem rezonanci jejich kroků, jak kráčeli nahoru a vstoupili na kajutní schůdky boeingu.

Následovala asi půlminutová pauza, kdy se nedělo nic. Poté se rozsvítila světla v kabině — Davenport zapnul baterie letounu. I když paprsky byly široce rozptýlené a zcela slabé — když letoun využíval energii z akumulátoru, mohlo svítit jen několik světel — přikrčil jsem se ještě níž mezi sedadla. Ještě nebyl čas nechat se vidět.

Další zvuk, který jsem uslyšel, mě vyděsil, protože jsem ho neočekával, i když jsem přesně věděl, co to je už v okamžiku, kdy jsem ho zaslechl. Dnešního večera jsem zaznamenal rekord dosud nepřekonaný — vůbec nic nešlo podle plánu. Čím dál víc jsem se stával při tomto představení divákem, ne režisérem hry, kterým jsem chtěl být. Zvuk, který jsem uslyšel, bylo startování pomocného zdroje pro výrobu energie — malého turbomotorgenerátoru v ocase, který dodával elektřinu a zajišťoval klimatizaci letounu, když stál na rampě.

Proč Davenport a ten, kterého přivedl s sebou, prostě nevytáhli drogy z místa, kde je měli ukryté, a nevypadli odtud? Proč zapínali zdroj energie, jako by skutečně měli v úmyslu vypravit se na nějaký zkušební let? Neměl jsem tušení. Možná potřebovali trochu víc světla, aby dostali drogy z místa, kde je schovávali, a mysleli, že nic neriskují, protože se stejně předpokládalo, že tady budou. Alespoň jsem v to doufal.

Trochu jsem se posunul a vyhlédl do uličky, jak jen bylo možné. Jeden z mužů se přesunul doprostřed kajutních schůdků. Z místa, kde jsem se schovával, a z úhlu, ve kterém jsem se mohl dívat, bylo vidět jen mužovy nohy a záda. Nemohl jsem rozeznat, jestli je to Davenport, nebo ten druhý chlápek, ale to, co jsem viděl, ve mně vzbudilo obavy; stál na kajutních schůdcích ve známém místě a dělal známou věc — vytahoval schůdky letounu. Když byly nahoře, muž ustoupil z dohledu směrem k hlavním dveřím letadla. Mírné zadunění v uších a změna osvětlení u kajutních schůdků mi řekly, že byly uzavřeny hlavní dveře kabiny.

V mdlém světle kabiny jsem se odvážil vysunout se víc do uličky a sledovat, co se bude dít dál. Zahlédl jsem muže, který se předtím

přiblížil ke dveřím — byl to určitě Davenport — jak se vrací zpátky do pilotní kabiny. Zasedl do kapitánského křesla. Při rozsvícených světlech v pilotní kabině a s dveřmi částečně otevřenými — napůl se uzavřely, když jimi prošel Davenport — jsem věděl, že mě nemůže vidět. Vylezl jsem do uličky a opatrně jsem postupoval dopředu.

Ve chvíli, kdy jsem se dostal k oddělení první třídy, se potvrdily moje nejčernější předtuchy. Uslyšel jsem, že byla vypnuta klimatizace v kabině, a za pár okamžiků začaly svištět motory při startu. Během minuty se oba motory rozběhly. Zakolísal jsem při náhlém pohybu letounu a upadl na opěradlo sedadla první třídy za sebou.

Když se letoun obracel na rampě, dveře pilotní kabiny se samočinně uzavřely. Udělal jsem pár kroků kupředu do přední kuchyňky. V pravé ruce jsem svíral pistoli a levou udržoval stabilitu při nepravidelných pohybech pojíždějícího letadla. Letoun ujížděl rychle. Vyhlédl jsem malým oknem v hlavních vstupních dveřích právě včas, abych zahlédl, že opouštíme hangárovou rampu Trans-Continentalu a rolujeme po pojezdové dráze, o které jsem věděl, že nás zavede k ranveji.

Stál jsem opřený o sklolaminátový panel a uvažoval, co se sakra děje a co bych měl proboha dělat. Evidentně jsme mířili na ranvej, abychom odletěli, ale neměl jsem ani potuchy proč.

A co je teď třeba dělat, jsem už vůbec netušil. Cítil jsem se jako cestující, který chce letět do Miami, a najednou zjistí, že si nějakým omylem koupil let do Toleda. To nevypadalo dobře, ani trochu to nevypadalo dobře. Možná jsem měl ve všem pravdu a stal jsem se moderní kombinací Hamleta a Fausta. Možná jsem svými omyly a nerozhodností už zaprodal duši ďáblu. Ďáblu jménem William F. Davenport. A možná ten chlápek na místě druhého pilota je sám Mefistofeles. Měl jsem pocit, že v brzké budoucnosti zjistím, jestli je něco z toho pravda.

18. KAPITOLA

Čekali jsem připraveni k odletu asi deset minut, pak jsme začali rolovat po ranveji a podle obrysů pod námi jsem usoudil, že míříme na západ. Bylo téměř bezvětří. Davenport během startování evidentně projevoval nervozitu, protože boeing se nakláněl ze strany na stranu a mnohokrát měl znepokojující tendenci klesnout nosem dolů z vyrovnané polohy. Světla Miami rychle mizela za námi.

Podle toho, co jsem viděl při pohledu z malého okna ve vstupních dveřích letounu, jsme se nakonec zvedli asi do dvou tisíc metrů a drželi se v této výšce. To znamenalo, že nepoletíme příliš daleko — možná jen do plánovaného cvičného prostoru, který byl asi šedesát kilometrů severovýchodně od miamského mezinárodního letiště. Startovací a přistávací dráha Dade-Collier, jediná, přes tři kilometry dlouhá ranvej uprostřed bažin Everglades, byla užívána výhradně pro cvičné účely. Bylo to přesně takové letiště, jaké by Davenport použil, kdyby měl na palubě dva piloty nováčky. Z tohoto hlediska to hrál velice mazaně.

Vyhlédl jsem okénkem ve dveřích ven, zatímco moje mysl zuřivě probírala možnosti, které jsem měl před sebou. Uvědomil jsem si, že Davenport zvládl svoji práci ještě lépe, než bych do něho řekl. Nejenže si obstaral oficiální důvod, aby byl na palubě letounu 263, takže mohl vyložit jakýkoliv náklad, ale mohl se také s letadlem přemístit na vzdálenější místo, kde je mnohem větší naděje, že jeho podezřelé aktivity nebudou odhaleny. Chytré. Moje chvalozpěvy na Davenporta přerušil zvuk, který znamenal snížení výkonu motorů na volnoběh, a začali jsme klesat.

Napadlo mě, že bych mohl vrazit do pilotní kabiny a přinutit Davenporta letět zpátky do Miami, ale okamžitě jsem tu myšlenku zavrhl. Nebyl jsem si jist, kdo je ten chlápek na místě druhého pilota — nový pilot to nebyl, to bylo jasné — ale bez ohledu na to jsem v této chvíli měl proti Davenportovi jedině zbytečné použití letadla společnosti. Vzít kamaráda na zábavný let, bez ohledu na to, kolik to Trans-

Continental stálo, byl sotva trestný čin. Musel jsem nechat Davenporta udělat s ukrytým nákladem něco zásadního a jednoznačného; musel jsem toho chlapa chytit doslova s drogou v prackách.

Boeing dál klesal. Slyšel jsem, jak se vytahují přistávací klapky, pak se spouští podvozek. Venku byla zem černá jako tér — pod námi nebylo nic než močály a aligátoři. Rozsvítila se přistávací světla letounu, dlouhé výrazné pruhy bílého jasu, které prořízly tmu. Jako vždycky během noci černé jako inkoust se zdálo, že letoun je zavěšen na obloze a vůbec se nehýbe.

Přitiskl jsem se blíž k oknu, abych zahlédl letiště. Představoval jsem si, že přistaneme přímo na západní ranveji, takže jsem neměl šanci uvidět letištní plochu z okna na jižní straně, u něhož jsem stál. Dlaň ruky, ve které jsem držel zbraň, se mi začala potit. Přehodil jsem si pistoli do levé ruky a přejel si rukou po kombinéze, abych si ji osušil.

Věděl jsem, že se blížíme k ranveji, ale nedovedl jsem přesně stanovit, jak daleko ji máme, dokud přistávací světla jasně neozářila terén dole. Ještě tak sedmdesát metrů. Zapřel jsem se o stěnu, abych zmírnil náraz při dosednutí, protože jsem nevěděl, jak si starý dobrák Davenport poradí s nočním přistáním.

Boeing minul práh ranveje; viděl jsem, jak světla ozářila zelený okraj. Pak jsme pluli celou věčnost asi tři metry ve vzduchu, zatímco náš ocelový borec hledal zem — což byla typická chyba někoho, kdo nelétá příliš často a dlouho.

Když jsme měli za sebou polovinu dráhy, Davenport konečně dopadl se zaduněním na beton. Přistáli jsme na cvičné dráze Dade-Collier. Davenport dupnul na brzdy a zařadil zpětný chod. Na konci jsme vyjeli z ranveje a pak pomalu pojížděli po paralelní pojezdové dráze.

A zase jsem nevěděl přesně, co mám čekat dál, i když pro změnu jsem určité představy měl. Zůstal jsem u okna, abych viděl, co se bude dít venku. Davenport víc než pravděpodobně zastaví s letadlem někde v prostoru uprostřed tréninkové plochy — v prostoru, který se občas používá k parkování letadla během výměny posádky a přestávek ve výcviku. Pak vyloží náklad z místa, kde ho schovává, a pravděpodobně si ho uloží v kabině pro rychlý zpáteční let. Měl bych po něm vyjet, jakmile dosedneme na zem v Miami.

Jak jsem očekával, mířil s boeingem na tmavou asfaltovou plochu směrem k jižní straně pojezdové dráhy, která vedla zpátky k ranveji. Na ploše nebylo nic než živičný povrch a pár modrých světel; žádná stavba ani jiné osvětlení. Cvičná plocha neměla ani žádnou kontrolní věž — v dopravním prostoru se málokdy vyskytoval víc než jeden letoun. Při vzácných příležitostech, když se ukázaly dva nebo tři, aby zkoušely přistání, se jejich piloti domluvili přímo mezi sebou prostřednictvím společné rádiové frekvence, aby si dali na ranveji přednost.

Jediné osvětlení na rampě bylo naše vlastní, ze silných přistávacích světel letounu, která Davenport nechal zapnutá. Ještě víc než předtím jsem skutečně začal hodnotit, jak spartánské prostředí této cvičné plochy je doslova šité na míru pro závěrečnou operaci Davenportova pašeráckého kšeftu. Byl to trefný obrat: nesmím zapomenout zmínit se o tom okresnímu státnímu zástupci, možná jej použije do své úřední zprávy.

Odstoupil jsem od okna a zamířil zpátky k místu svého úkrytu vzadu, když jsem koutkem oka něco zahlédl. Záblesk světla. Znovu jsem přistoupil k oknu. Světlo v dálce. Dvojice reflektorů. Auto. Ne, byl to náklaďák. *Zatraceně.* Nákladní auto střední velikosti. Přijíždělo k prázdné letištní rampě a mířilo k levé straně boeingu.

Náklaďák zastavil. Otevřely se dveře. Vystoupili čtyři muži. V záři přistávacích světel letounu jsem je viděl naprosto zřetelně. Pořádní chlapi, a nevypadali zrovna přátelsky. Jeden z nich zamával na letadlo. Davenport vypnul jedno přistávací světlo a pak ho znovu rozsvítil. Muži stáli na místě a Davenport pomalu kolem nich pojížděl s letadlem tak, aby boeing byl obrácen zpátky k pojezdové dráze.

Byl čas se rozhodnout. Čtyři gorily na rampě a dvě v kokpitu. V pistoli jsem měl celkem šest nábojů. Nečekal jsem mexickou válku, tak jsem si nevzal pro ten případ munici. Asi jsem měl. Jak to vypadalo, nenechal jsem si pro sebe dost prostoru k manévrování.

Promýšlel jsem celou situaci možná deset vteřin. Možností ubývalo. No, zřejmě bych se měl řídit tím, co mi kdysi řekl filosof amatér Max Bergman: když ti život dává citrony, měl by ses pokusit vyrobit z nich limonádu. Sáhl jsem na dveře pilotní kabiny a otočil knoflíkem. Chválabohu bylo otevřeno. Otevřel jsem dveře a vtrhl dovnitř.

„Ani hnout," řekl jsem. „Ničeho se nedotýkejte. Jestli se hnete, ustřelím vám ty zatracený palice." Když mě Davenport spatřil, čelist mu poklesla. Chlápek na sedadle druhého pilota na mne zíral spíš se strachem nebo překvapením než s nelibostí.

„Neblázněte," ozvala se první slova ze sedadla druhého pilota.

„Jestli se pohneš o centimetr, budeš potřebovat novou." Kýval jsem hlavní pistole sem a tam mezi Davenportem a tím druhým chlápkem, i když jsem měl chuť nechat ji namířenou spíš na toho na pilotním sedadle. Chlapík po mé pravé ruce byl nepochybně největší překážkou mého plánu — plánu, který bohužel teprve budu muset vymyslet. Ale věděl jsem určitě, že nemůžu nechat ty čtyři další gaunery vstoupit na palubu letadla. Ať se mi to líbilo nebo ne, dva proti jednomu byla pro tento večer nejlepší šance. „Zmizíme odtud," řekl jsem.

„To nemůžem udělat. Potřebujeme palivo." Davenport vypadal vystrašeně a taky jeho hlas zněl vyděšeně. Ale mozek mu pracoval a snažil se přijít na nějaký způsob, jak by mě zastavil.

„Nechoďte na mne s takovými žvásty," ukázal jsem na ukazatel paliva. „Máte pro každý motor čtyři a půl tisíce kilo. To je dost na čtyři hodiny letu."

„Já…" Při zjištění skutečnosti, že zřejmě vím, o čem mluvím, došla Davenportovi řeč.

Pohlédl jsem ven. Muži z nákladáku se procházeli kolem a vypadali soustředěně. Zcela jasně něco neprobíhalo podle plánu. Nevypadali jako typy, které zvažují jednotlivé možnosti předtím, než začnou jednat. Zatímco jsem je sledoval, jeden z nich namířil pistoli na pilotní kabinu, i když bylo vidět, že si není zcela jist, co s ní bude dělat. S rozsvícenými přistávacími světly jsem z temné pilotní kabiny mohl jasně vidět muže na rampě, ale oni nemohli vidět mě. „Zapněte motory. *Okamžitě!*" řekl jsem. Píchl jsem Davenporta do žeber hlavní pistole. Zapnul motory. Boeing se rozjel kupředu. „Rychle. K pojezdové dráze. Na konec ranveje." Odtáhl jsem zbraň od Davenportova těla a zamířil ji na druhého chlápka, který se posouval blíž ke mně. „Vidím, že vás zase napadají hlouposti," řekl jsem. „To není moc chytré."

„Běž do hajzlu." Obrátil se a vyhlédl z okna kokpitu.

Ujeli jsme už polovinu pojezdové dráhy; pár set metrů před námi

jsem viděl zatáčku před koncem ranveje. „Fajn, pane hlavní pilote, teď je řada na vás. Zvedněte toho stříbrnýho ptáka ze země.“

„Nemůžu. Ne tak rychle.“

„Radši byste měl. Zatáhněte klapky. A všechno další, bez čeho se obejdeme.“ Sledoval jsem Davenporta, jak stahuje páku pro klapky dolů na první stupeň, což bylo přijatelné seřízení. Se staženými klapkami a oběma motory v chodu už nebylo nic, co by nám mohlo zabránit ve vzlétnutí.

„Musím udělat startovní kontrolu. Co od mne žádáte, je sebevražda.“

„Já vás nežádám, já vám to přikazuji. Jeďte na ranvej. Zvedněte výkon. *Tak pohyb.*“ Když Davenport zajížděl s boeingem do zatáčky pojezdové dráhy, viděl jsem, že se k nám světla nákladního auta blíží. Nevěděl jsem, jaký arzenál mají ti darebáci s sebou, ale ani jsem to netoužil zjišťovat. „Zvedněte to. Jestli uděláte nějakou hloupost, prostřelím vám hlavu.“ Naklonil jsem se dopředu a strčil do regulátorů motoru; chytil jsem se za límec Davenportovy košile, abych udržel rovnováhu. Lehce zatížený letoun prudce zrychlil, jakmile se motory roztočily na plný výkon.

Zvedli jsme se už v první čtvrtině ranveje. Davenport držel nos letounu níž než obvykle a rychlost prudce stoupala. Přesto přitom, jak jsme byli lehcí, se boeing zvedal docela slušně. Když jsme se dostali do tří set metrů, řekl jsem: „Zařaďte vyšší rychlost.“

„Nemůžu tam dosáhnout.“

„Nežvaňte.“ Ale pak jsem udělal něco, co snad byla moje padesátá chyba večera: sáhl jsem ke středovému sloupku a zatáhl za páku podvozku raději sám, než abych se hádal s Davenportem. Byly to právě ty kritické vteřiny, kdy se gorila na sedadle druhého pilota pohnula.

Chlap vymrštil levou paži ke mně. Jeho zaťatá pěst mě zasáhla do boku těsně pod pravou paži. Měl sílu, ale naštěstí z místa, kde seděl, neměla velký účinek. Přesto však mě jeho úder odhodil stranou a já jsem na okamžik ztratil rovnováhu. Když jsem přitiskl levou ruku — stále s pistolí — Davenportovi na žebra, abych se vyrovnal, chlap po mé pravici doplnil svůj první pohyb pravým hákem, který mě zasáhl přímo do hrudníku.

Ale zase nebyl schopen dát do rány dost energie, a tak výsledek

nebyl takový, jaký chtěl. Ale podařilo se mu odrazit mě trochu dozadu a dát mé snižující se stabilitě další rozměr; neměl jsem jinou možnost, než chytit pravou rukou Davenporta za rameno, abych neupadl.

„Panebože — stop!“

Když jsem škubl Davenportem, on trhl letounem. Boeing se najednou vzepjal a zvedl nos o patnáct dvacet stupňů výš než normálně. Octli bychom se v pořádných problémech, kdyby nebylo rychlosti navíc, kterou Davenport přidal letounu během počátečního zrychlení po odlepení od země. „Nos dolů!“ zařval jsem.

„Pusťte mě!“ Davenport tlačil řídicí páku dopředu, ale já jsem ho pořád stahoval zpátky za rameno, abych se udržel na nohou. Proti sobě působící síly spolu bojovaly a letadlo pořád drželo nos příliš nahoru. „Pusť!“

Během toho všeho zápasník na pilotním křesle vytrvale a urputně pracoval na jediné věci: podrazit mi nohy a vyrazit mi z ruky zbraň. Zdálo se, že z nás tří je jediný, kdo si nevšiml, že se náš let podobá jízdě na lochnesce s proudovým pohonem — jízdě s dost krátkou délkou života, pokud někdo zatraceně rychle něco neudělá s úhlem stoupání, který letadlo mělo.

„Zabiju tě,“ řval ten chlap. Chytil mě levou rukou a praštil pravou. Žádná z jeho ran nebyla smrtící, ale přiznám se, že jsem začal pozorovat, že jejich rostoucí počet se blíží hranici mé výdrže. Věděl jsem, že musím něco udělat co nejdřív, protože jestli mi ten chlap dá jednu pořádnou ránu do hlavy, bude se mnou konec.

Vložil jsem veškerou svou sílu do jednoho přímého úderu proti němu. Nejenže jsem zápasil s divokým mužem z Bornea, ale také jsem bojoval proti aerodynamickým silám, které se mě pokoušely srazit opačným směrem. Pravou rukou jsem chytil chlapa za krk a snažil se mu narazit na obličej pažbu pistole.

Ale taková situace očividně nebyla pro něho nic nového; byl na mne příliš rychlý. Jeho levá paže se zavěsila na mé levé zápěstí. Zápasili jsme tak nad středovým sloupkem několik vteřin, celou tu dobu moje tělo naráželo na Davenporta a Davenportovy pohyby způsobovaly, že letoun prováděl tanec podobný rumbě. Moje pracovní kombinéza na rameni praskla.

Cítil jsem, jak útočníkovy silné prsty tápou po mém zápěstí a

hledají zbraň. Nemohl jsem s tím dělat nic jiného, než do něho pořád bušit a útočit na jeho hlavu a krk. Zdálo se, že to má asi takový efekt jako útok moskyta proti slonovi.

„Nemůžu ovládat letoun — přestaňte!“ řval Davenport. Pohyby v mém nitru a tón jeho hlasu mi řekl, že si nedělá psinu.

Ale právě v tom okamžiku jsem měl své vlastní problémy. Chlápek, který se mnou zápasil, měl ruku na zbrani — vlastně jsme drželi pistoli oba. Prst jsem měl pořád na spoušti, ale hlaveň jsem ovládal jen slabě. V té chvíli jsem už ani nevěděl, jestli hlaveň míří nahoru, dolů, nebo na některou stranu.

Výstřel ve stísněném prostoru, jako je pilotní kabina boeingu 737, udělá pořádnou ránu; člověk má při něm pocit, že explodoval celý svět. Nějak se stalo, že při častém a silném přetahování maník stiskl mou ruku i se spouští.

V okamžiku, kdy vylétla kulka, se nedělo nic zvláštního. Pak se najednou — řečeno leteckou hantýrkou — rozpoutalo peklo. Davenport upadl na sloupek řízení. Letadlo zamířilo nosem prudce dolů.

„Pozor!“ Moje hlava prakticky narazila do stropu, když mi podlaha uhnula pod nohama. Cítil jsem, jak mi pistole vyklouzla z ruky; chlap vpravo ode mne se mi úplně vykroutil. I když myšlenka, že teď má zbraň on, nebyla příliš uspokojivá, pohled z okna kokpitu ven byl ještě víc zneklidňující; mířili jsme dolů v úhlu třicet stupňů, přímo k aligátorům na večeři.

Upadl jsem doslova na Davenportovo bezvládné tělo a chytil řídicí páku. Zapřel jsem se o sedadlo a podařilo se mi zatáhnout zpátky dost silně, abych zvrátil pád letadla. Prudké zastavení mi odčerpalo krev z hlavy. Ještě že Boeing dělal opravdu silné stroje.

„Zabiju tě,“ řekl muž na pravém sedadle. Mířil teď pistolí na mou hlavu.

Bez jediného pohledu na přístroje jsem věděl, že se mi konečně podařilo zastavit klesání. Pohlédl jsem na výškoměr, protože výhled z okna ukazoval téměř neproniknutelnou tmu: sedmdesát metrů a další stoupání. Pouhé rozpětí křídel nás dělilo od pádu do bažiny. Ale teď mě zas dělil jediný pohyb spouště od smrti. Najednou mě něco napadlo. „Nestřílejte. Pokud totiž neumíte lítat. Váš kamarád nežije,“ řekl jsem, když se mi konečně podařilo popadnout dech.

„Co?“

„Je mrtvý,“ opakoval jsem a dál řídil letoun ze své pozice za kapitánským křeslem, paže nad bezvládným tělem mezi mnou a sloupkem řízení. Nebyl jsem si ještě jist, že Davenport nežije, ale bylo zatraceně jasné mně i tomu druhému chlápkovi, že už měl lepší dny. Bylo mi jasné, že to byl jediný důvod, proč ještě do mne nenapálil pár kulek.

„Mrtvý? Určitě?“ Chlap měl na tváři tázavý pohled — byl to jeho ekvivalent strachu.

„Ano. Mrtvý.“ Řekl bych ano v každém případě, ale už jsem viděl, že mám zřejmě pravdu. Uprostřed hrudi měl Davenport díru jako půldolar a centrální sloupek, sedadlo i podlaha vypadaly, jako by na ně někdo vylil pár litrů červeného vína. Jestli Davenport ještě nebyl mrtvý, pak bude každým okamžikem. „Mrtvý. Vyřízený. Zastřelil jste ho, když jste mi chtěl vyrvat zbraň z ruky.“ Letadlo bylo dostatečně pod kontrolou, abych se mohl na muže podívat. „Opravdu je mrtvý. Takže se zdá, že budeme potřebovat jeden druhého.“

„Cože?“ Chlap párkrát zamrkal. V této situaci byla spousta jemných nuancí a postupně mu docházely jedna za druhou. „Drž hubu. Musím si to promyslet.“

„Tím se nezatěžujte. Potřebujeme jeden druhého, tečka. Vy mě potřebujete, protože umím lítat. Já potřebuju, abyste mě nezastřelil.“ I když to nebylo přesně podle mého gusta, v takové půjčce za oplátku bylo alespoň jasno.

„Zavři hubu,“ prohlásil chlápek znovu. Ale podle jeho hlasu jsem usoudil, že si najednou začal uvědomovat, nakolik závisíme jeden na druhém. Předváděli jsme v našem létajícím domečku nad močály Everglades klasický případ symbiotického vztahu.

19. KAPITOLA

Boeing 737 stoupal pomalu k černé noční obloze. Natáhl jsem se k centrálnímu osvětlenému panelu. Muž vedle mne mi přitiskl pistoli na žebra. „Počkejte. Co chcete udělat?“

„Jen klid. Pokouším se zapnout autopilota. Nemůžu řídit z místa, kde stojím.“ Pokoušel jsem se tvářit se neutrálně, abych chlápka nevyprovokoval k něčemu neuváženému, čeho bychom pak oba litovali.

„Autopilot?“ Znovu zamrkal, pak se podíval směrem, kterým jsem ukazoval. Bohužel, dva pákové spínače byly označeny jen jako „kanál A“ a „kanál B“, což bylo pro něho trochu záhadné. „Nic takového tu nestojí.“ Zaryl hlavní pistole — mé pistole — trochu víc do mého boku. „Nic na mne nezkoušejte.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Podívejte, nemám čas vám dávat lekci lítání. Když toho nenecháte, bude brzo po nás. Vývrtky v takové výšce nejsou moc příjemný způsob smrti.“ Nezmínil jsem se o skutečnosti, že být zastřelen ranou mezi žebra není taky moc příjemné.

„Nežvaňte. Nevěřím vám.“

„Já vám taky nevěřím. Jsme na tom stejně.“ Kombinéza praskla o trochu víc a pravé rameno jsem měl skoro holé. Z jakýchsi nepochopitelných důvodů jsem začal myslet na to, že na rameno je mi teď zima, takže mi brzo ztuhne krk v chladném vzduchu klimatizace, která neustále pracovala.

V podivném sledu nesourodých myšlenek proplul mým mozkem další útržek informace: že taky utrpí můj servis a že Max vyhraje příští tenisový zápas. Zřejmě bylo pro mne příjemnější zabývat se svým ramenem než pistolí v žebrech. „Nemáme moc možností. Jestli si nezačneme aspoň trochu věřit, je s námi konec.“

Maník uvažoval asi půl minuty o tom, co jsem řekl. Mezitím jsem se dál nakláněl přes Davenportovo tělo, natahoval paže a přitom se snažil seřídit sklon letounu. Letěli jsme pořád v nevelké výšce, což bylo v pořádku, protože zde byla jistá hranice bezpečnosti.

„Dobře,“ ozval s konečně muž. „Dělejte, co je třeba. Ale nezapomeňte, jsem blízko.“ Píchl mě znovu pistolí, jako by chtěl zdůraznit, co řekl.

„Jasně.“ Přátelsky jsem se usmál, pak jsem vztáhl ruku a zapnul autopilota. K mé úlevě zabral „kanál A“ okamžitě. Konečně jsem mohl pustil páku ručního řízení.

„Co chcete teď dělat?“

„Teď vytáhnu toho vašeho Davenporta ze sedadla. Tady zezadu se nebudu pokoušet o přistání.“

„Dobře. Ale pomalu.“

„To si pište.“ Sklonil jsem se, ťukl do tlačítka pro nastavení kapitánského křesla a posunul ho dozadu. Druhou rukou jsem uchopil Davenporta pod krkem, takže jeho tělo se přestalo naklápět dopředu. Začínal už chladnout — dalo se říct, že William F. Davenport dosáhl konečného ztuhnutí šíje. Uvolnil jsem jeho bezpečnostní pás, chytil ho pod pažemi a vytáhl jeho tělo z křesla. Uložil jsem ho na podlahu za středový sloupek. Davenport měl oči doširoka otevřené a jeho vyzáblý obličej ztuhl v napůl podrážděném a napůl zděšeném výrazu.

„Fajn. Můžete se posadit. Opatrně.“ Chlápek hrozivě mával pistolí.

„Jistě.“ Překročil jsem Davenporta a vklouzl jsem do kapitánského křesla. Boty mi čvachtaly v kalužích krve na podlaze. Krev jsem měl i po celé své kombinéze. Napadlo mě, jestli Izzy bude chtít, abych ji vypral. Napadlo mě, jestli Elmer nebude trvat na tom, aby mě v ní pohřbili. Čistě ze zvyku jsem si zapnul bezpečnostní pás, pak jsem stiskl mechanismus posouvání sedadla a seřídil křeslo do pohodlnější polohy. „Tak, a co teď?“

„Někde s tím přistaňte.“

„Prima. Vezmu to zpátky do Miami.“

Chlap se rozesmál. Byl to takový smích, na který by byl pyšný i Don Giovanni. „Nebuďte idiot. Nic takového. Žádné hovory pres rádio. Jenom najděte ranvej a položte tu kraksnu na zem.“

„Zpátky na Dade-Collier?“

„Co?“

„Cvičná plocha, na které jsme byli.“ Mávl jsem přes rameno směrem k ocasu letounu. Mířili jsme na západ. Letěli ve výšce tisíc šest set metrů, což byla výška, ve které řízení převzal autopilot.

Cvičný prostor Dade-Collier byl asi padesát až šedesát kilometrů za námi.

„Ne. Ti chlapi už museli odjet. Možná jsme celým tím cirkusem upoutali pozornost policie.“ Potřásl hlavou a dál přemýšlel nahlas. „Na nějaké nové místo. Bez řídicí věže, která by měla dotazy. Na Marco.“

„Marco Island?“

„Jo. To by nebylo špatné. Opravdu.“

„Je to tam malé.“ Byl jsem na ostrově Marco mnohokrát během svých příležitostných výletů při instruktážích s lehkými letouny, naposled asi před měsícem. Jediná ranvej byla dlouhá patnáct set metrů, což by pro našeho boeinga stačilo, protože jsme byli velmi lehcí. Ranvej měla osvětlení, ale žádnou řídicí věž — jen malou provozní budovu, která byla zřejmě v tuto noční dobu zavřena. Marco Island bylo letiště, na které jsem byl schopen boeing dostat, ale pořád jsem počítal s něčím trochu víc zalidněným, kde bych měl větší šanci vyváznout z této patálie živý. „Není tam dost dlouhá ranvej, zabijeme se.“

„Kecy.“ Chlápek mi znovu začal zavrtávat pistoli do žeber. „Vím že žvaníš, ty hajzle. Mockrát jsem s Davenportem o Marcu mluvil. Byla to naše druhá možnost, kdyby to nešlo na té cvičné ploše.“

„Vy jste Joseph Tazik, že?“ řekl jsem. Najednou mi bylo jasné, že to musí být ten chlap, o kterém mi přišel říct Allan Lyle.

„Jo.“

Zdálo se, že ho nezajímá, jak vím, kdo je. „Asi vám neřeknu, že mě těší, že vás poznávám.“

„Běž do prdele.“ Tazik mávl pistolí. „Drž zobák a věnuj se řízení. Postarej se, ať přistanem, nebo ti provrtám hlavu.“

„Omyl, ty pitomče.“ Pocítil jsem jistou potřebu hovořit Tazikovým jazykem, jestli jsem chtěl, aby mi jasně rozuměl. „V okamžiku, kdy nás dva dostanu dolů, mi budeš chtít vpálit kulku do hlavy. Do té doby dám přednost tvé trvalé, i když pochybné společnosti.“

„Naposled ti říkám, abys držel hubu.“

Předstíral jsem, že Tazik neřekl nic, což v podstatě byla pravda. „Tak mě poslouchej, ty hašišácký šéfe. Jestli nechceš, aby se ti vnitřnosti rozprskly po roztříštěných zbytcích téhleté kabiny, měl bys radši přijít s nějakou zárukou bezpečnosti pro nás oba. Jinak —

abych se držel tvého omezeného a poněkud vulgárního, i když účinného slovníku — si můžeš políbit prdel, protože já ti už nepomůžu.“

Tentokrát Tazik neřekl nic. Párkrát kývl hlavou, jako by moje slova pronikala do jeho mozku asi tak, jako když voda prosakuje do pevné země. Nakonec se mu to dostalo tam, kam mělo. „Fajn, chápu. Musíme přijít na něco, abys věděl, že tě nezastřelím, až se dotkneme země.“

„Podnětná, vstřícná úvaha. Jediná odpověď na to je, že bys měl vyprázdnit pistoli. Pak budu vědět, že se nechystáš ji do mne naládovat, až dostanu letadlo na Marco.“

„V žádném případě, ty idiote.“

„Přemýšlej o tom. Je to jediná možnost. Musím s letadlem přistát, jestli si taky chci zachránit život — nehodlám se s tím rozbít jenom proto, abych se ti pomstil. S tou pistolí tady představuješ jedinou hrozbu.“

„No…“

„Je to jediná možnost.“ Nechtěl jsem na něho naléhat příliš tvrdě, ale na druhé straně jsem ani nechtěl nechat Tazika jeho vlastním nápadům. Byl by schopen bez jakýchkoliv zábran vyřídit celou záležitost stejně jako dopravní nehodu Pauly Tateové a fingované loupežné přepadení Louise Zarrilla. V okně kokpitu před sebou jsem začal rozeznávat vzdálená světla pevniny, což byl pravděpodobně ostrov Marco, a vpravo jsem viděl Mexický záliv. „Blížíme se k Marcu. Budeme s tím muset něco udělat, jestli chceš dolů. Vysypej náboje.“

„Ne.“ Tazik mávl zbraní směrem ke mně. „Asi si myslíš, že jsem úplný idiot. Ale to se pleteš.“ Usmál se. „Mám lepší nápad. Nechám si zbraň, ale půjdu dozadu. Můžeš se tady zavřít.“ Ukázal na dveře kokpitu za námi. „Když přistaneme a zastavíme, vyskočím hlavními dveřmi a zmizím. Nechám si pistoli, abych si mohl být jistý, že se mě nikdo nepokusí zastavit.“

„Platí.“ Musel jsem tomu chlápkovi věřit, přišel na něco, co mohlo naši hru dovést k nerozhodnému konci. Ale přece jen jsem viděl v jeho plánu několik trhlin — děr, které jednoznačně znamenaly můj prospěch. „Tak běž dozadu. Začnu sestupovat. Až budeme na zemi, otevři hlavní dveře a vypadni.“

Tazik si uvolnil bezpečnostní pás a pomalu se zvedl z pilotního křesla. Pořád dával pozor, aby na mě nepřestal mířit po celou dobu,

kdy se protahoval kolem středového sloupku. Dostal se za mne, překročil Davenportovo tělo a pak konečně zas promluvil: „A teď ti ukážu, že taky umím poslouchat, pitomče.“ Bez dalšího komentáře vypálil dvě kulky do ovládání rádia na centrálním sloupku řízení.

„Proč jsi to kruci udělal?“ řekl jsem, když mi konečně přestalo zvonit v uších. Zatraceně dobře jsem věděl, proč to udělal, ale chtěl jsem, aby si myslel, že jsem na něco takového nepřišel.

„Nedělej ze mne blbce. Nedostal bych se tam, kde jsem, kdybych podceňoval koumáky, jako jsi ty.“ Tazik se zase zasmál. „Náš kamarád pilot mi ukázal, kde se ovládá rádio.“ Kopl patou do Davenportova bezvládného těla. „Takže teď nemůžeš přivolat pomoc, nemůžeš nikomu popovídat, kam se chystáme. Je to jenom další záruka, že na nás nebudou čekat poldové, až přistanem.“

„Je mi úplně fuk, jestli se z toho dostaneš, nebo ne, jde mi o to, abych se z toho dostal živý já.“ Co jsem ale samozřejmě chtěl nejvíc, bylo napálit ty zbývající tři kulky ze své pistole do Tazika. Bohužel se nezdálo, že budu mít tu šanci. Každopádně dnes večer ne. „Jdi dozadu. Půjdu s tím dolů.“

„Fajn. Ale jestli nebudem za pět minut na zemi, vrátím se. Já se nebojím smrti, když budu mít společnost.“

„To je pochopitelné. Cesta do pekla může být smutná.“

„Běž do prdele.“ Tazik vyšel z kokpitu a zabouchl za sebou dveře.

Rychle jsem našel elektronické zamykání dveří na centrálním sloupku, na stejném místě, kde bývalo u boeingů Air East. Stiskl jsem tlačítko a slyšel, jak zámek zaklapl. Na nějaký čas bude Tazik se svou zbraní — vlastně mojí zbraní — zamčen na druhé straně dveří pilotní kabiny.

Zatáhl jsem zpátky k sobě regulátory motorů a začal klesat. Vypnul jsem autopilota a udělal několik mírných manévrů, abych zas dostal letadlo do ruky. Vracelo se mi všechno velmi rychle, jako kdybych nikdy nepřestal létat s velkými proudovými letouny. Světla na zemi před námi se rychle zvětšovala a rozjasňovala. Brzy jsem spatřil maják, o kterém jsem věděl, že musí patřit letišti na Marco Islandu.

Na levé straně široké pilotní kabiny boeingů jsem měl jinou perspektivu, než na jakou jsem si zvykl na pravém sedadle, ale nebyl to

zas tak velký rozdíl, aby to vadilo. Párkrát jsem zatápal, když jsem hledal určité spínače, které jsem celá léta míval po levé straně a teď najednou byly vpravo, ale kromě těch několika nejistých okamžiků probíhal sestup k Marcu normálně.

V dohledu nebylo žádné světlo jiného letadla. Zapnul jsem všechno vnější osvětlení letounu, vytáhl přistávací klapky, spustil podvozek, roztáhl ostatní klapky, pak se obrátil k poslednímu přiblížení na jedinou severozápadní ranvej. Protože ovládání rádia rozdrtily na padrť Tazikovy výstřely, nemusel jsem uvažovat o tom, že bych někomu zavolal, a kromě toho jsem stejně měl hromadu práce s tím, jak dostat boeing dolů. Tazikovy hrozby, že nás zabije oba, jestli budu zdržovat, bylo taky třeba brát v úvahu — zdálo se, že je dost velký blázen, aby udělal, co sliboval, i když to nemělo logiku.

Obloha byla jasná, vítr téměř žádný a vzduch se nehýbal. Všechny faktory mi usnadňovaly rychlý návrat do sedla; ve chvíli, kdy byl letoun asi čtyři sta metrů od dosednutí, jsme měli perfektní výšku při klesání a rychlost jen o pár kilometrů vyšší, než bylo třeba. Škoda že hlavní pilot Davenport už nežije, dovedl jsem si představit, jak by s ním mé pilotní umění zamávalo.

Pro přistání jsem letoun jen lehce snížil a dosedl s ním mírně tvrdě, abych nepotřeboval celou vzácnou ranvej, kterou jsem stejně nemusel šetřit. Rozběhly se automatické spoilery křídel, zatímco jsem tiskl brzdy kol a zatahoval páky pro zpětný chod. Boeing zastavil ve dvou třetinách dráhy, kterou měl k dispozici. Ze zvyku jsem spustil páku spoileru, zastavil zpětný chod a zvedl klapky do polohy při startu — běžné procedury, které jsem u Air East dodržoval tolik let.

Popojel jsem na konec ranveje, pak jsem stroj obrátil, aby stál čelem ke směru přistání a já mohl sledovat místní provoz.

Použil jsem parkovací brzdu. Nechal jsem rozsvícené externí osvětlení, abychom byli dobře viditelní — možná nějakému poldovi začne být podezřelé, proč takové velké letadlo sedí na konci relativně malé ranveje Marca a svítí jako vánoční stromeček. Ale vyhlídky na to, že se tu v blízké budoucnosti objeví nějaký policajt, byly velmi malé.

Sáhl jsem k pravé straně horního panelu a vypnul přetlakový systém, abych zbavil letoun vnitřního tlaku vzduchu. Vytáhl jsem mik-

rofon palubního rozhlasu ze zadního konce středového sloupku. „Tak, Taziku. Splnil jsem svůj slib. Stojíme na konci ranveje. Můžeš otevřít hlavní dveře. A vystoupit.“

Ale místo toho, abych uslyšel otevírání dveří hlavní kabiny, další zvuk byl téměř stejný jako rány, na které jsem si už skoro zvykl. Tazik znovu vystřelil, tentokrát na uzavírací mechanismus dveří pilotní kabiny. Slyšel jsem, jak se tříští kov, a pak Tazika, jak buší do zbytku elektronického zámku, který byl ještě na místě. Maximálně za patnáct vteřin bude v kokpitu — a v pistoli má ještě dvě kůlky.

Moje reakce byla podvědomá. Zareagoval jsem čistě instinktivně, pro mne bylo bezpečí nahoře, nebezpečí dole. Zatlačil jsem regulátory motoru naplno dopředu. Oba zdroje energie, které dosud byly v chodu, se prudce rozběhly z volnoběhu na plný výkon.

Začala vřískat varovná siréna a naplnila kokpit dalším hlasitým a rozčilujícím zvukem. Zařízení se mi snažilo říct, že něco důležitého pro start není správně seřízeno. Nemohl jsem si dovolit takový přepych, že bych se díval, co to je. Tazik vtrhl do kabiny a začal zas mávat pistolí, právě když boeing dosáhl startovací rychlosti.

„Stůj!“ ječel. Přistrčil mi pistoli ke krku.

Trhl jsem řídicí pákou. Lehký boeing doslova vyskočil do vzduchu. Teď když jsme byli nad zemí, přestala konečně houkat siréna — ale důvod, proč se ozývala, mi brzo začal být jasný: během přistání jsem seřídil nos příliš nahoru pro další start. Mířili jsme teď k nebi jako raketoplán, ale neměli jsme bohužel žádný první stupeň, který by nás udržel nahoře. Položil jsem prst na tlačítko seřízení ocasu a zatlačil tvrdě na volant. Potřeboval jsem zastavit náš let vzhůru, než letoun spotřebuje veškerou energii.

V poslední chvíli se mi podařilo spustit nos natolik, že jsme mohli pokračovat v letu. Byli jsme ve výšce něco přes tři sta metrů a pořád jsme se hnali výš — i když teď už menším, zvládnutelným tempem. Ukazatel rychlosti postupoval ke konci stupnice, takže jsem se na něj radši nedíval, klapky byly stále ve startovací poloze. Pohlédl jsem na Tazika, který se držel pažení za mnou. Zrychlení vyrazilo Tazika zpátky z otevřených dveří kokpitu až do prostoru kuchyňky vedle kajutních schůdků. „Ty hajzle mizerný.“ To bylo všechno, na co jsem se zmohl, když jsem konečně popadl dech.

„Do prdele.“ Poprvé vypadal Tazik dost vyděšeně. Připustil, že

se mu nevyplatila jeho touha po pomstě; být nedobrovolně v moci divoce se zmítajícího letadla byla věc, která způsobila, že i takový hrdina se cítil jako Shirley Templeová.

„Tak co budeme dělat?“ zeptal jsem se, jako bych nebyl ten, kdo má naprostou kontrolu nad situací — alespoň teď, když jsme byli ve vzduchu. Začal jsem zatáčet doleva. Pod námi byla světla Marco Islandu s letištěm pár kilometrů do vnitrozemí. Začal jsem pomalu postupně klesat.

„Hergot.“ Tazik se zmateně rozhlédl. Zřejmě došel k názoru, že nebude chtít zemřít v téhle pilotní kabině. „Musíme se dostat dolů.“

„Ani nápad, blboune. Můžeme tady spolu umřít.“

„Ne. Tentokrát tě nechám jít. Opravdu.“

„Hovno.“ Teď byla řada na mně, abych projevil své názory moderním důrazným způsobem. „Umřeme oba, ty hajzle. Bude v tom určitá satisfakce.“ Posunul jsem dopředu ovládací páku boeingu a namířil nosem rovnou dolů do temných vln Mexického zálivu pod námi.

„Ne! Stůj, proboha!“ Tazik svíral pažení, aby se udržel na nohách, jinak by ho aerodynamická síla narazila na strop kokpitu. „Stát! Hergot!“

Prudce jsem trhl pákou v opačném směru. Boeing náhle přestal klesat. Propadli jsme se na sto padesát metrů, ale v této výšce jsme se drželi. „Radši něco rychle navrhni, ty grázle,“ řekl jsem Tazikovi. „Zbývá ti deset vteřin života, jestli mi nedáš jisté záruky.“

„Dobře, vydrž.“ Tazik stál vzadu ve slabě osvětleném kokpitu a pokoušel se přemýšlet. Deset vteřin uplynulo, aniž by ho něco napadlo.

„Čas vypršel.“ Ale samozřejmě jsem neudělal nic, protože jsem nechtěl vyhrocovat situaci. Nechat se zabít s Josephem Tazikem by mi možná vyneslo Purpurové srdce Trans-Continentalu, nebo dokonce jejich Čestnou medaili na návrh oddané skupiny Elmera Woodruffa, ale neumožnilo by mi vypravit se zítra večer na schůzku s Tracy, na další tenisový zápas s Maxem, ani vyčerpat lístky na zbytek letošní operní sezóny.

„Nevím, co mám dělat,“ řekl Tazik. „Nemůžu ti dát zbraň.“

„A já ti ji nemůžu nechat.“ Zahájil jsem další pomalý oblet kolem letiště Marco Islandu, mírně natáčeje boeing na východ a pak na

sever. „Ale já ti řeknu co. Navrhuju kompromis.“

„Jaký?“

Když jsem pohlédl přes rameno, i ve slabém světle jsem si všiml dvou věcí u dveří pilotní kabiny — že Tazik zcela zničil elektronický zámek a že jednoduchá posuvná zástrčka nad ním zůstala nedotčena. „Zůstaly ti v pistoli dva náboje. Vytáhni jeden a dej mi ho, jeden si nechej. Pak se vrať zpátky do kabiny. Já zase zamknu dveře kokpitu, tentokrát mechanickým zámkem. Přistanu s letadlem, tak jako předtím, a ty můžeš vystoupit hlavními dveřmi. Ale jestli se rozhodneš zase střílet po zámku, budeš na to mít jenom jednu kulku.“

Tazik chvilku promýšlel můj návrh. Obrátil jsem boeing k západu a pak k jihu. Výška se zvedla na tři sta metrů. Světla Marco Islandu ubíhala pod mým levým křídlem. „Dobře,“ řekl Tazik. Vytáhl jednu kulku z komory a položil ji na středový sloupek. Obrátil se a vyšel z kokpitu do kabiny pro cestující.

Sotva odešel, zapnul jsem autopilota, vylezl z kapitánského křesla a zavřel dveře kokpitu. Jak se zdálo, mechanická zástrčka byla v dobrém stavu. Vyzkoušel jsem je. Bylo zamčeno. Tazik zůstal na druhé straně, ale tentokrát měl jen jednu kulku. Bezpečnost, jak se říká je relativní pojem.

Nasoukal jsem se znovu na místo kapitána a začal se zabývat přiblížením a přistáním. Letoun byl ještě bez tlaku po posledním startu a od celého toho rychlého manévrování mi trochu zalehlo v uších. Ale měl jsem dost starostí i bez blbnutí s přetlakovým systémem, tak jsem to nechal být.

Příprava na přistání byla pro mne už rutinní částí večera; zanedlouho jsem přelétl práh ranveje Marco Islandu. Dosednutí bylo tentokrát trochu jemnější, rolování jen krátké. Pro jistotu jsem rychle zajel na druhý konec ranveje, abychom byli připraveni k dalšímu odletu, kdyby bylo nutné. A asi v tom okamžiku mě něco napadlo.

Bez promýšlení tisíce důvodů, proč bych to neměl dělat, jsem spustil parkovací brzdy, pak rychle sáhl na ovládání tlaku letounu. Zapnul jsem všechny spínače a natočil seřízení výšky kabiny na úroveň něco pod hladinu moře. Protože motory byly dosud v chodu a poskytovaly tlakový vzduch, kabina se načerpala okamžitě — ucítil jsem v uších silné tlakové změny, jakmile se interiér letadla naplnil vzduchem. Byli jsme teď v dokonale utěsněném prostoru s větším

tlakem vzduchu uvnitř než venku.

Slyšel jsem, jak Tazik vzadu rachotí a lomcuje klikou hlavních dveří. Ale nevěděl, že mám spojence ve svém úsilí udržet ho na palubě, dokud se neukážou lidi z letiště, aby se podívali, co sakra na malé ranveji Marco Islandu dělá tak velké letadlo.

Mým spojencem v boji proti Tazikovi byly stovky newtonů tlaku vzduchu v kabině letounu, který udržoval čepové dveře pevně uzavřeny v závěsech. Takové množství vzduchu uvnitř bylo víc, než mohl překonat i tak silný muž, jako byl Tazik — nebo kdokoliv jiný. Pokud budou v chodu motory letounu a bude dovnitř čerpán vzduch, nikdo nedokáže překonat tlak vzduchu a otevřít některé dveře nebo nouzové východy. Tazik i já jsme byli uvnitř doslova v pasti.

Tak jako se dá předpokládat, že po noci přijde den, Tazik použil poslední kulku na to, aby rozbil mechanický zámek dveří kokpitu. Ten chlápek, když už nic jiného, si dovedl rychle poradit s hardwarem letadla. Vrazil do kokpitu. Už předtím jsem podnikl určité opatření: odstranil jsem z držáku havarijní sekeru. Držel jsem ji v pravé ruce a její ostří mířilo přímo na Tazika. Byla to přinejlepším nešikovná zbraň pro malý prostor pilotní kabiny, ale lepší než žádná. „Co chceš?“ zeptal jsem se ve vší nevinnosti; nemělo smysl, aby si Tazik myslel, že mám něco společného s jeho novým problémem — dalo se předpokládat, že je tak nerozumný, že udělá cokoliv. „Já jsem svůj úkol splnil. Můžeš jít.“

„Zatracené dveře,“ řekl. Namířil na mne pistoli, ale pak si uvědomil, že je prázdná. Znechuceně ji odhodil na podlahu za sebou. Skouzla dozadu do kabiny pro cestující. Tazik evidentně zapomněl, že mám jednu kulku v kapse své kombinézy. „Zatracené dveře. Nejdou otevřít.“

„Musely se nějak zaseknout. Vzpříčit se při manévrování,“ lhal jsem. Pokrčil jsem rameny. „Je mi to záhadou,“ řekl jsem. Byl jsem teď jeho parťák, pokoušel se mu pomoct. „Možná budou v pořádku některé jiné dveře. Nebo nouzové východy.“

„Tak jo.“ Tazik se obrátil a spěchal zpátky do kabiny. Viděl jsem, jak se začíná zuřivě dobývat do nouzového východu nad pravým křídlem. Táhl a cloumal, ale samozřejmě mu to nic nepomohlo. Každou chvilku pohlédl k pilotní kabině. Seděl jsem tiše relativně ve tmě.

Čekal jsem, až nastane vhodný čas a budu se moct dostat dozadu a hledat pistoli, než si Tazik vzpomene, že mi zbyla jedna kulka. I když jsem ji neviděl, odhadoval jsem, že zapadla pod některé sedadlo po levé straně. Tazik pořád pracoval na nouzovém východu a já jsem se pořád snažil vypadat lhostejně a nezaujatě, když něco upoutalo moji pozornost. Ta věc, kterou zachytilo moje oko, nebyl ani Tazik, ani pistole, ale něco většího — silná světla velkého letounu před konečným dosednutím na ranvej, na jejíž druhé straně jsme stáli my.

Zhasl jsem vnější osvětlení letounu. S hrůzou jsem sledoval výjev za oknem pilotní kabiny. Objekt se přibližoval. Protože jsem parkoval na opačném konci ranveje, neměl jsem obavy ze srážky. Vlastně jsem v té chvíli doufal, že světla představují to, po čem jsem toužil a za co jsem se modlil.

Měl jsem pravdu. Byl to další Boeing 737 Trans-Continentalu. Dosedl na druhý konec raveje, pak opatrně roloval, až se zcela zastavil asi patnáct metrů před místem, na kterém jsem zaparkoval náš boeing. Dívat se na zrcadlový obraz stejného letounu s jeho stříbřitým trupem a červenými pruhy bylo nádherné.

Za několik okamžiků poté, co boeing zastavil, se otevřely dveře jeho hlavní kabiny. Roztáhly se vnitřní schůdky. Po nich se řítila dolů skupina asi tuctu mužů, někteří v civilu, jiní v policejních uniformách. Obstoupili moje letadlo. Jako poslední, ale z mého pohledu ne nejmenší, scházel po schůdcích Izzy. Zastavil se na asfaltu pode mnou a hleděl nahoru. Při pohledu na jeho placatý nos a kudrnaté vlasy jsem najednou pocítil, že ho miluju.

Usmíval jsem se a mával. Izzy mi zamával taky. Sáhl jsem na spínače a vypnul motorv. Jakmile se přestaly otáčet, rozdíl tlaku vzduchu v kabině se začal rychle vyrovnávat. S elektrickými generátory teď mimo provoz zhasla většina vnitřního osvětlení a zůstalo rozsvícených jen pár světel připojených na energii z akumulátoru letounu.

Letadlo děsivě ztichlo. Sáhl jsem na kliku hlavních dveří. Lehce se v mé ruce pohnula, protože ji už nedržel tlak vzduchu. „Hej, Joe," zavolal jsem do temné kabiny, i když jsem ho v té chvíli neviděl, „nebuď stydlivka, ukaž se. Vypadá to, že budeme mít návštěvu."

20. KAPITOLA

Seděl jsem v rohu kanceláře Elmera Woodruffa a nohy měl na jeho stole. Ranní slunce ozařovalo rampu u hangáru Trans-Continentalu a na její ploše parkovalo pár letadel. Jedno z nich byl letoun 263, hvězda nočního dramatu. I z místa, kde jsem seděl, jsem viděl, jak na proudovém boeingu pracuje parta mechaniků a několik úředně vyhlížejících mužů chodí kolem.

Tracy seděla na předním okraji Elmerova stolu a seznamovala mě s několika detaily, které Elmer přeskočil ve svém vysvětlování, co policie zatím objevila. Elmer sám projevoval úžasný takt, když tak seděl opřen na židli, usmíval se a neříkal nic na moje nohy na svém stole.

„Takže v podstatě jsme měli pravdu," řekl jsem. „Bylo to letadlo, ne lidé, co bylo klíčem k celé věci." Nebyl jsem člověk, který by hnal věci příliš daleko, a tak jsem nonšalantně stáhl nohy z jeho stolu a posadil se spořádaně.

„Ano," odpověděla Tracy. Měla na sobě žluté úpletové šaty, které docela hezky zdůrazňovaly její tvary. „Letadlo bylo základní problém. Teď není možné říct, jak často se to dělo, ale zdá se, že letouny, které byly přes noc v Cancúnu, pravidelně převážely drogy. Pak v určitém okamžiku jeden z pilotů gangu drogy vyzvedl, obvykle o pár dní později. Máme výpis z počítače, který ukazuje, že buď Zarrillo nebo Bridges si pak brali určený letoun krátce poté, co letadlo přiletělo z Mexika."

„To dává smysl." Pohled na Tracy v jejích žlutých šatech ve mně vyvolával touhu obejmout její tělo, i když právě tím jsem se zabýval značnou část včerejší noci. Jakmile jsem se vrátil z dobrodružného letu na Marco Island a pak zpátky do Miami, odjel jsem spolu s Tracy do jejího bytu. Byl jsem dnes ráno vyčerpaný v pravém slova smyslu. A řekl bych, že ona taky. „Řekl nakonec Tazik policii, kde byly ve dvěstěšedesáttrojce ukryty drogy?" zeptal jsem se.

„Nemyslím, že bych měla opakovat věci, které řekl Tazik na po-

licii.“ Tracy potřásla hlavou. „Je to tvrdý charakter. Zdá se, že si neuvědomuje, že je se vším konec, že tím nic nezíská, když bude jen každému nadávat a nebude spolupracovat.“

„Jo, jo, takový je můj kamarád Joe.“ Zasmál jsem se.

„Každopádně před několika hodinami našli pár set kilo kokainu,“ řekla. „Byl schovaný v několika hydraulických nádržích a krytech čerpadel v prostoru kol. Policie myslí, že to byla pravděpodobně největší zásilka, kterou zatím Davenport a jeho hoši převezli. Proto byla tak dobře ukrytá uvnitř zařízení letadla. Mohlo tam toho být ještě víc.“

„Takže ti chlápci, které jsme potkali na Dade-Collier, museli mít nástroje, aby mohli náklad vytáhnout.“

„Jistě,“ řekl Elmer. „Spoustu nástrojů.“ Naklonil se dopředu. „Našim vlastním mechanikům to trvalo pár hodin, než se dostali do všech těch míst a kokain našli. Právě proto Davenport nemohl vyložit zásilku, dokud neměl letadlo alespoň na pár hodin z dohledu zvědavých očí. Kdyby se pokusili vyndat kokain tady v hangáru, někdo ze šéfů údržby by je mohl vidět a začít klást otázky.“

„Otázky, na které by Davenport a zvlášť můj kamarád Joe neradi odpovídali.“

„Přesně tak.“

„Dobře, takže tuhle část bychom měli za sebou. Platí pořád naše stará dohoda o policii?“ zeptal jsem se.

„Jo. Naše domluva platí.“ Elmer zavrtěl hlavou; znovu ho začala zachvacovat nespokojenost. „Zjistíš sám, k čemu ta dohoda je, když sem přijdou v deset hodin.“ Elmer pohlédl na hodiny. Bylo devět dvacet. „Podle toho, co mi řekli v telefonu, si s námi třemi chce hezky a dlouho popovídat šéf vyšetřovatelů.“

„To jsem čekal.“

„Opravdu? A proč?“

„Ten člověk je trochu podrážděný, že jsme ho až do konce vynechávali z akce.“

„Zatraceně. Věděl jsem, že jsme je měli zavolat. Říkal jsem ti to.“

„Elmere, uklidni se. Ten člověk není hloupý. Případ je uzavřen a více méně jsme ho uzavřeli spolu.“

„Více my, méně oni,“ ozvala se Tracy. V očích měla obdivný

pohled, za jaký by spousta mužů platila těžké prachy, kdyby se dal koupit. Jenže se nedal, o tom jsem byl přesvědčen. A já jsem ho měl zadarmo. „Byla to neuvěřitelná věc, co jsi udělal."

„Dopadlo to dobře." Pokrčil jsem rameny. Skromnost stranou, věděl jsem, že jsem měl taky mimořádné štěstí. Kulku, která zasáhla Davenporta, jsem mohl mít v sobě já. A taky některou z těch kulek, které zůstaly v pistoli, když se jí zmocnil Tazik. A to se nezmiňuju o žádném problému s řízením letadla. Teď když jsem vypočítával všechny možnosti, které mi mohly pomoct včera večer do hrobu, začala se ve mně šířit třesavka.

„Jo, dopadlo to dobře." Elmer usrkl kávy a naklonil se blíž ke mně. „Ale co s tím vyšetřovatelem?" Na tváři už měl svou obvyklou vrásku. Když jsme měli hlavní problém za sebou, vraceli jsme se do normálních kolejí. Uvědomil jsem si, že teď už by nebylo rozumné pokládat si nohy na Elmerův stůl. Ten člověk neměl rád kolem sebe nevyřešené otázky; takové záležitosti, které bylo ještě třeba dořešit, mu připomínaly, že je králem místních poddaných.

„Šéf vyšetřování přijde, aby se ujistil, že nevypadá před námi hloupě, to je všechno. Právě proto nám bylo včera večer řečeno, abychom nepořádali žádné tiskové konference, dokud se tu dnes ráno nezastaví. Policie se samozřejmě mohla proti té možnosti pojistit tak, že by nás všechny rovnou z letadla vzala k sobě na stanici."

„Na to jsem vůbec nemyslel."

„Nebylo by na tom nic divného. Místo toho mě pustili s Tracy domů a ty ses mohl vrátit do postele. Mají pro to důvod. Hrají gentlemanskou hru. Ten policajt nám ukazuje, že věří našemu slovu. Takovým způsobem sjednal s námi určitou dohodu o spolupráci."

„Mimochodem, z novinářů asi zešílíme. Nakonec jsme museli naplánovat tiskovku na dvanáct hodin," řekla Tracy. „Přímo tady."

„Ale co vlastně tady bude šéf vyšetřování hledat?" zeptal se Elmer. Zabubnoval prsty o stůl. „Pořád si myslím, že jsme v celé věci nepostupovali zrovna podle zákona."

„Policie bude potřebovat koordinované prohlášení, ve kterém nebude vypadat, jako že zaspali dobu, což se samozřejmě stalo. To je všechno, co chtějí, aby vypadali dobře v tisku. Na jedné straně je pravda, že by nám mohli připravit horké chvilky, co se týká právních formalit, ale vědí, že jim to můžeme vrátit za jejich nedostatek před-

stavivosti a za to, že jim celá věc tak dlouho probíhala přímo před nosem.“

„A jak se s policií domluvíme?“ pokračoval v dotazech Elmer. „Byli bychom blázni, kdybychom nespolupracovali.“

„Jistěže byli. Důvod, proč policie odložila rozhovor až na dnešní ráno, je myslím ten, že nám chtěla dát možnost všechno si promyslet, koordinovat svá prohlášení. Dávají nám šanci, abychom neuvedli do rozpaků ani je, ani sebe. Tak, aby nás mohli nakonec poplácat po zádech a říct, jak jsme byli skvělí kluci a holky, a celé to zabalit.“

„Kterou část příběhu musíme koordinovat?“ Elmer se ke mně naklonil ještě víc — vypadal teď velice soustředěně. Věděl, že v jistém smyslu se v deset hodin bude jednat o jeho zkoušku v celé záležitosti.

„Jenom to, že jsme nikdy neměli konkrétní informaci. Protože jsme nevěděli nic určitého, neměli jsme povinnost obracet se s jakýmkoliv svým neurčitým podezřením na policii. Právě proto jsme je nevolali a proto oni nezasáhli. Najal sis soukromého detektiva k vyšetření nehody Jaye Bridgese. Protože policie už ví, že jsem byl na scéně, řeknu, že jsem Paulu Tateovou sledoval ten večer jenom proto, že byla bývalou přítelkyní Jaye Bridgese a já jsem si myslel, že s tím má něco společného. Záležitost se Zarrillem úplně vynechám — nerad bych vysvětloval, kdy a jak jsem se dostal do jeho bytu. To taky umožní vynechat z toho Susan, Maxe a Pamelu. Zarrilla jsme vůbec nepodezírali až do okamžiku, kdy ho našli mrtvého, pak jsme usoudili, že musel být součástí celé hry.“

„To je rozumné.“

„Každopádně zdůrazním, že jsem prostě usuzoval na případné spojení s někým výše postaveným ve firmě. Fakt, že Davenport měl v plánu absolvovat zkušební lety s novými piloty, mi připadal podezřelý, a tak jsem ho sledoval k letadlu. To byl náš šťastný tah. Dostal jsem se na palubu, zatímco Davenport připravoval letadlo. A celý zbytek už může zůstat tak, jak se všechno doopravdy přihodilo.“

„A co Izzy Reese?“ zeptala se Tracy. „Měli bychom říct, že jsme s ním mluvili? Už jsem Izzyho upozornila, aby neříkal vůbec nic, dokud se s námi neporadí.“

„Jistě, mluvili jsme s Izzym. Právě tak jsme se dověděli o Davenportově záměru pořádat včera večer zkušební let. Izzy nemohl po-

chopit, proč by Davenport dělal něco takového, a tak mě upozornil.“

„Musím Izzyho patřičně ocenit,“ řekl Elmer. „Riskoval svůj krk, když sebral další letadlo společnosti, vytáhl tam policii a pak tě hledal. Kdyby se mýlil, měl by krušné chvilky s vysvětlováním.“

„Možná riskoval svůj krk, ale můj mi zachránil.“

„Jasně. Věděl, co je třeba udělat. To je skvělý rys — ten člověk je přirozený vedoucí. Měl ale štěstí, že řízení letového provozu v Miami dostalo na radar tvoje letadlo, takže věděli přesně, kde jste. Proto vás Izzy tak rychle našel.“

„Uvažoval jsem, jak zjistil, že letíme na Marco. Neměl jsem možnost se ho na to včera večer zeptat. Měl jsem hromadu práce s líbáním země.“

„Budeš mít příležitost se s ním posadit a popovídat, jak dlouho chceš, už dnes odpoledne. Najdeš ho v Davenportově kanceláři.“ Elmerovi zahrál v koutcích úst nepatrný náznak úsměvu. „Dnes ráno jsem udělal z Reese hlavního pilota, nástupce zesnulého Williama F. Davenporta.“

„Hezké rozhodnutí.“

„Mám takových ještě pár.“ Elmer vstal. Byl teď na koni, nesmírně ho těšilo, že vyšetřování, o kterém samostatně rozhodl, dopadlo tak úspěšně — a navíc se cítil jistý před blížícími se dotazy policie. Na příští správní radě bude Elmer Woodruff úplná hvězda. „Vzpomínám si, že jsi říkal, že bys chtěl od nás další práci, že?“

„Samozřejmě. Potřebuju práci. Člověk musí jíst, chodit do klubu na tenis, kupovat lístky na operu. Všechno podstatné v životě stojí peníze.“

„Výborně.“ Elmer se usmál. „Tak abys to zvládl, zplnomocňuji tě k dalšímu vykonávání služeb pro nás, samozřejmě za plný plat. Můžeš ten čas využít k tomu, aby sis zabalil věci.“

„Další trefa. Ale abych řekl pravdu, za třicet dní ta práce nestojí.“

„Tak pracuj pomalu.“ Elmer na mne vrhl spiklenecký pohled, ale pak se vrátil jeho ustaraný výraz. „A dále tady mám pro tebe ještě jednu nabídku — jestli máš zájem.“

„Ven s tím.“

„Bylo mi řečeno, že ode dneška za pětatřicet dní máme v plánu zahájit výcvik skupiny nových pilotů. Nemusím ti říkat, jak jsi už na

všechny ve firmě zapůsobil svým pilotním uměním, nehledě na další tvé chrakterové vlastnosti. Zařadil jsem tě do třídy druhých pilotů. Promysli si to. Jesli tu práci přijmeš, alespoň tě budu mít možnost občas využít ke konzultacím o bezpečnosti. Za tyhle povinnosti dostaneš zaplaceno zvlášť.“

„Elmere, to je ohromně velkorysá nabídka. Dám ti brzo vědět.“ Nechtěl jsem udělat unáhlené prohlášení, tak jsem se držel zpátky, ale musel jsem přiznat, že jeho návrh mi zněl velmi, velmi příjemně. Řekl bych, že minulá noc ukázala, že mě létání zajímá víc, než jsem si byl ochoten připustit. V poslední době jsem se vůbec dověděl, že mě zajímá daleko víc věcí, než jsem si byl ochoten připustit.

Elmer pohlédl na Tracy. „Fajn, skončil jsem. Nechceš mu říct zbytek?“

„S radostí.“ Tracy měla na tváři výraz kočky, která si právě pochutnala na kanárkovi. Vyslala na mne srdečný, hřejivý úsměv. „Po posouzení celé situace,“ začala, „Elmer pocítil, že když máš třicet dní svého balení patřičně využít, měl by ses trochu podívat na celý systém Trans-Continentalu, abys dobře poznal firmu. Tady je blok letenek první třídy.“ Podala mi svazek.

„Děkuji,“ řekl jsem.

„Protože přirozeně chceme, abys navštívil několik vzdálenějších středisek naší společnosti — Los Angeles, San Francisco, New York — bylo by nejlepší, kdyby tě doprovázel osobně někdo z naší společnosti.“

„Přirozeně.“

„Takže i já tady mám blok letenek pro sebe.“ Tracy na mne zamávala dalším svazkem. „Itinerář, který jsem naplánovala, by měl trvat asi deset dní.“

„To zní jako velké sousto, ale já jsem byl vždycky nenasytný. Beru to.“

„Jo, myslím, že bys měl.“ Elmer postoupil o krok. Vstal jsem ze židle. Podal mi obálku. „A samozřejmě nechceme, aby ses při té cestě přepracoval, když jsi pro nás toho tolik udělal. Takže k tomu itineráři ještě něco přidáme. Trochu zábavy. Tady je seznam míst, kam máme lístky — dva lístky — rezervované na kousky, které bys možná rád viděl.“

„Na co například, jestli se můžu zeptat?“

„Například na symfonii v San Franciscu, operu v New Yorku.“

„Opera, na kterou máme lístky, jsou *Komedianti*,“ řekla Tracy. „Doufám, že se ti líbí.“

Objal jsem ji kolem ramen. I když vedle nás stál Elmer, předstírali jsme, že ho nevidíme. Oba jsem tiše stáli a dívali se jeden druhému do očí. „*Komedianti* se mi moc líbí,“ řekl jsem nakonec. Cítil jsem, jak mi v žilách rozehřátá krev začíná vařit. Pramínky Tracyiných plavých vlasů jí spadaly do čela. Odhrnul jsem jí je. „V té opeře je opravdu skvělá hudba, ale zároveň je to historický kousek.“

„Historický?“

„Ano. Svého času byli *Komedianti* mým životním příběhem.“

„A už nejsou?“

„Ne. Už ne.“

nakladatelství OLDAG

Thomas H.Block
Peklo v oblacích

Z anglického originálu OPEN SKIES,
vydaného nakladatelstvím NEW ENGLISH LIBRARY 1990,
přeložila Magda Cindričová.
Kresba na obálce Petr Willert.
Grafické zpracování obálky Zbyněk Janáček.
První vydání. Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 1996,
jako svou 27. publikaci.

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín. Doporučená cena 119, — Kč včetně DPH.
ISBN 80 — 85954 — 16 — 8